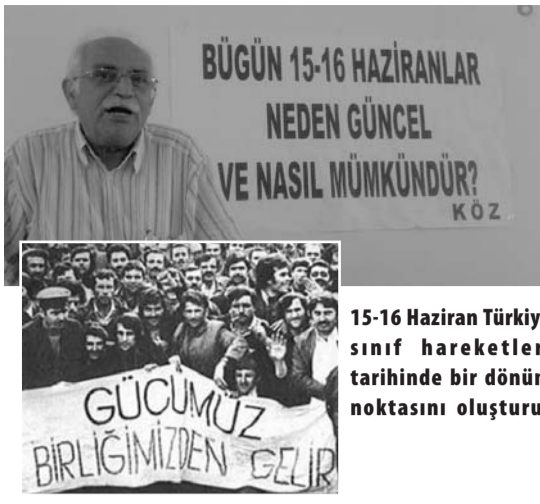

Bugün 15-16 Haziranlar Neden Güncel ve Nasıl Mümkündür?

19 Haziran günü Maltepe'de 15-16 Haziran olaylarını anmak için "Bugün 15-16 Haziranlar Neden Güncel ve Nasıl Mümkündür?" adlı yaklaşık yüz kişinin katıldığı panel düzenledik. Panelin ilk kısmında 15-16 Haziran olayları öncesi, 15-16 Haziran olaylarına giden süreç, 15-16 Haziran günlerinde yaşananlar, hangi

fabrikadan işçilerin nasıl katıldığı, olaylar sırasında ve sonrasında DİSK'in tutumunun yer aldığı bir açılış konuşması yapıldı. Ardından o dönemi yaşayanlara, eylemlere katılanlara söz verildi. Panelin ikinci kısmındaysa BDP ve KÖZ temsilcileri konuşmalarını yaptı. **11'de**

15-16 Haziran Türkiye sınıf hareketleri tarihinde bir dönüm noktasını oluşturur

Hangi demokratik açılımın sonu geldi?

Habur kapısındaki dönüşlerin ardından, sonra da giderek artan bir tonla, «demokratik açılım iflas etti» vaveylası her tarafı sardı. Ama bu vaveylanın çok yüksek tonda ve hemen hemen her köşede tekrarlanıyor olmasına bakıp, bu söylemden anlaşılının aynı şey olduğunu sanmak yanlış olur. Herkesin «demokratik açılım» derken murat ettiğinin aynı şey olmadığı **12-13'te** da apaçıktır.

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) SAYI: 16 AĞUSTOS 2010

Komünistler Birliği'nden Birinci Enternasyonal'e Komünistlerin Ulusal Soruna Bakışı Nasıl Değişti?

Ulusal soruna, dolayısıyla ulusların kendi kaderini tayin hakkına bakışları komünistlerin en önemli ayırım çizgileri arasında yer alır. Komünist Enternasyonal kararlarında da açık ve net bir şekilde ifade edildiği üzere komünistler ulusların kendi kaderlerini tayin hakkından devlet kurmak isteyen tüm coğrafi toplulukların kendi devletlerini kurma hakkını anlarlar ve bu hakkı kayıtsız, şartsız bir biçimde savunurlar. Ancak Komünistler Birliği'nin programı olan Komünist Manifesto'da ulusal sorun bu şekilde **14-15'te** ele alınmamıştır.

Emekçilerin ve Ezilenlerin Ortak Seçim Kampanyasını Hazırlamak Üzere

12 Eylülcülerin EVET'ini de HAYIR'ını da BOYKOT Ediyoruz

Ezilenlerin ve sömürülenlerin 12 Eylül referandumunda alacakları tek doğru tutum **BOYKOT'tur**. AKP hükümeti, 12 Eylül'de yapılacak olan referandumda emekçileri yamalı ve yamasız 12 Eylül anayasaları arasında bir tercih yapmaya zorlamaya, 12 Eylül anayasasını tekrar emekçilere onaylatmaya çalışmaktadır.

Referandum aynı zamanda bir sonraki seçimlerde burjuva diktatörlüğünün bekliliğini kimin yapacağını bir ön provasıdır. Elbette işçiler ve ezilenlerin özgürlüğü için mücadele edenlerin o ya da bu nedenle EVET yahut HAYIR diyerek, düzen güçlerinin bir kanadına yedeklenen oportünist tutumdan uzak durması gerekmektedir. Ancak sadece yedeklenmemek üzerinden siyaset yapılamaz.

Komünistler referandum sürecinde ve sonrasında emekçilerin ezilenlerin birleşik savunma hattını örmeye çalışacaklardır. Tüm sosyalistleri, bu ortak çalışmayı birlikte göğüslemeye, referandum çalışmalarını seçimlere bağlayarak ezilenlerin bağımsız kitlesel eylemli savunma hattını örmeye çağırıyoruz. 12 Eylül rejiminin ortadan kalkması yolunda mücadele eden tek cephe **BOYKOT** cephesidir.

"Saldırlara karşı BDP'yi savun, referandumda tüm 12 Eylülcülerini boykot et, seçimlerde AKP'nin ve rakiplerinin karşısına emekçilerin ve ezilenlerin ortak adaylarıyla çık" şiarı yürütülecek BOYKOT kampanyasının şiarı olmalıdır. **16-17'de**

Mavi Marmara saldırısının ardındaki gerçekler

İsraill birliklerinin Gazze'ye insani yardım götürün İHH konvoyuna saldırması Türkiye'de ve dünyada solcuların kafalarının biraz daha karışmasına vesile oldu.

BM güvenlik konseyinde İran'a karşı yaptırımların artırılması oylanırken Türkiye'nin Brezilya ile birlikte red oyu kullanması bu kafa karışıklığının üzerine tuz biber ekti. «Acaba AKP hükümeti yöreğe mi değiştiriyor? Türkiye'nin eksenini mi kayıyor?» tartışmaları başladı ve sola da buluşarak yayılmaya devam ediyor.

Ancak Orta Doğu'da olup bitenleri ve bu çerçevedeki gelişmelerin ardında yatan emperyalistler arası paylaşım kavgasının mahiyetini unutarak bu ve benzeri gelişmeleri anlamak ve bunlardan bir anlam çıkarmak mümkün değildir. **18'de**

Demokratik Anayasa Mitingi

İstanbul'da BDP'nin örgütlediği miting "12 Eylül'de sandığa gitmiyoruz. Demokratik bir Anayasa istiyoruz. Demokratik bir çözüm istiyoruz" şiarı ile gerçekleşti

Birçok Siyaset de Alandı

Mitinge BDP, ESP, TÖP, EHP, Mücadele Birliği, SODAP, SDP, KÖZ, ÖDAH, İDAY-DER, GÖÇ-DER, Barış Anneleri, MKM, TUAD-DER, Arzela Kültür Merkezi, İstanbul Kültür Enstitüsü, Gökkuşluğu Kadın Merkezi Sosyalist Parti ve Sosyalist Gelecek Partisi Girişimi'nin de aralarında bulunduğu siyaset ve kitle örgütleri katıldı.

Evet Hayır Dayatmasına Geçit Yok!

Mitingde KÖZ olarak "Evet Hayır Dayatmasına Geçit Yok Referandumla Yanıtımız Boykot" ve "Demokratik Anayasa için Kurucu Meclis; Kurucu Meclis için Yasaksız, Barajsız, Tehditsiz Seçim" pankartlarını taşıdık. Yürüyüş boyunca ve alanda "Demokratik anayasa için kurucu meclis; kurucu meclis için yasaksız, barajsız, tehditsiz seçim"; "Demokrasi için Kürtlere özgürlük"; "Nereden Geliyoruz: Varoşlardan, Ne İstiyoruz: Özgürlük; Vermeyecekler: Alacağız, Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!" sloganlarını attık. **6'da**

Halk toplantısına İstanbul milletvekili Sebahat Tuncel de katıldı

Tuzla'da Halk Toplantısı

Tuzla Demokrasi Platformunda yer alan BDP, ESP, Limter-İş, Mayısta Yaşam Kooperatifi ve KÖZ "Halk, AKP'nin Anayasa Değişikliği Paketini Tartışıyor" başlığıyla bir halk toplantısı gerçekleştirdi. **8'de**

İstanbul'da 2 Temmuz mitingi

Sivas katliamının 17. yılında İstanbul'da düzenlenen mitinge katılanlar katliamın sorumlularının hesap vermesini istedi.

İzmir'de 2 Temmuz anması

Bundan tam 17 yıl önce yaşanan katliam yıldönümünde İzmir'de de kitlesel basın açıklaması ile anılarak protesto edildi.

2 Temmuz öncesi çalışma

Yeniobosna'da Sivas'ta yaşananların sorumlularını bir kez daha hatırlatmak için mahallemizde bir çalışma yürüttük. **10'da**

Eleme sınavlarına karşı artık geleneksel eşen mitingleri birçok kurum beraber örgütledi

LYS-YGS'ye mitingli protesto

12 Haziran günü İstanbul'da 2007 yılından beri eleme sınavlarına karşı örgütlenen mitinglerin dördüncüsü gerçekleşti. Biz de mitingde içinde çalışma yürüttüğümüz Mayısta Yaşam Kooperatifi ve Anadolu'da Yaşam Kooperatifi kortejleri içerisinde yaklaşık 100 kişi ile katıldık. Mayısta Yaşam Kooperatifi mitingine "İşçiyiz, Kürdüz, Kadınız, Öğrenim Hakkımız İçin Pozitif Ayrımcılık İstiyoruz" pankartı ile çıktık. **4'de**

KÖZ'ün Sözü

12 Eylül'de yapılacak olan anayasa referandumuyla ilgili olarak tespit edilmesi gereken ilk nokta, bu referandumun 12 Eylül rejimini değiştirmekle uzaktan yakından bir ilgisinin olmadığıdır. Ne AKP ve kendi yanına çekmeyi başardığı EVETçiler, ne de CHP'nin ve MHP'nin başını çektiği HAYIRcılar 12 Eylül rejimini değiştirmeye niyetlidirler. **16-17'de**

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Okur/Yazar Mektupları

Taksim'de UPS Kargo İşçilerinin Eylemine Katıldık

31 Temmuz günü Taksim tramvay durağında UPS kargo işçilerinin eylemindeydik.

UPS işçileri eyleme aileleri ile katıldılar. Bunun yanı sıra bizimle birlikte devrimci kurumlarda vardı. Yürüyüş tramvay durağından başlayıp Galatasaray Lisesi önünde sonlandı. Yürüyüş esnasında atılan sloganlara çevredeki halk alkışlarla destek verdi.

Yoğunlukla "Sendika hakkımız hakkımızı alırız", "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "UPS işçisi yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları hep bir ağızdan atıldı. Çevredekilerden yürüyüşe katılan da oldu.

Yürüyüşün ardından basın açıklaması yapıldı ve katılan kurumlarla basın mensuplarına teşekkür edildi.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Okmeydanı'nda Operasyonlara Karşı Yürüyüş

10 Ağustos sabahı erken saatlerde Okmeydanı'nda eş zamanlı olarak birçok eve yapılan baskın sonucu bir çoğu Okmeydanı Demokrasi ve Kültür Evi çalışanı olan aktivistler göz altına alındı. Yapılan bu baskın ve gözaltıları protesto etmek için Demokrasi ve Kültür Evi'nin çağrısıyla aynı günün akşamı Fatma Girik parkında toplanılıp Partizan, DHF, Sodap, KÖZ, ve Halkevinin de destek verdiği bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüş boyunca sık sık "Yaşasın devrimci dayanışma", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji biratiya gelan", "Be serok jıyan nabe" ve "Baskılar bizi yıldırılmaz" şeklinde sloganlar atıldı.

Sağlık ocağının önünden son bulan yürüyüşün ardından hazırlanan basın açıklaması okunarak sloganlarla eylem sonlandırıldı.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Okmeydanı'nda 17'ler Anması

17 Haziran 2005 yılında Dersim'de devlet tarafından öldürülen 17 MKP üyesi için Okmeydanı'nda bir yürüyüş ve kısa bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Dikilitaş parkında başlayan yürüyüş belirlenen güzergâhtan sloganlar eşliğinde yürünüp Fatma Girik parkında son buldu. Yürüyüş boyunca sık sık "Vartınik'ten Mercan'a, feda olsun canımız Halk Savaşı'na", "Mercan'da bir ses, 17'ler ölmez", "Halk Savaşçıları ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz" şeklinde sloganlar atıldı. Yaklaşık 450 kişinin katıldığı yürüyüşün sonunda parkta saygı duruşuyla başlayan etkinlikte kısa bir sinevizyon gösterimi yapıldı, ardından Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği adına bir konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından etkinlik son buldu.

Devrimciler ölür devrimler sürer

Devrim yolunda düşenler kavgamızda yaşıyor

Okmeydanı'ndan Komünistler

UPS İşçilerini 71. Gününde Ziyaret Ettik

71. gününde direniş alanına Kaldıraç okuru arkadaşlarla birlikte ziyarete gitmiştik. Alanda dikkatimizi çeken meselelerden biri buradaki direnişe katılmayan ve çalışan işçiler oldu.

Bu işçileri devlet polisiyle sahiplenip, direniş alanındaki işçilere pervasızca saldırıyor. Direniş kırıcıları polis eşliğinde alanda kontrollü bir şekilde sokulup aynı şekilde akşam paydosunda alandan çıkarılıyor. Direniş alanındaki işçilerle çalışan işçiler arasında polis tarafından etten barikat kurulup birbirleri ile herhangi bir teması engelliyorlar.

Polis aynı zamanda direnişteki işçilere pervasızca gazla copla saldırıyor. Alanda bolca taş olduğundan bu fazla tekrarlanmıyor. UPS işçisinin örgütlü olduğu sendikadan istifa etmesi için patronlar kirlili oyunlar oynuyor. UPS'nin diğer şubelerinde de direniş sürmekte. UPS işçilerinin çeşitli ihtiyaçları olduğunu daha önce benzer bir direnişte yer almış birisi olarak çok iyi biliyorum. Önemli olan UPS işçileri ile dayanışma içinde olmak ve onların sorunlarını birlikte paylaşmaktır. UPS işçilerinin yalnız

olmadığını Taksim'de olduğu gibi her alanda seslenmek, yaymak, konuşmak gerekiyor.

UPS işçilerinin direnişi ile ilgili görüştüğümüz Belediye-İş sendikasının çalışanı bu meseleden muzdarip olduğunu ifade etti. Yaptığımız sohbette sendikamızın işçilerden gizli olarak patronlarla anlaşmış, işçilere ise şu anda bazı mercilerde başvurup haklarını sağlayacaklarını belirtmişler. Sohbetin devamında tekel işçilerini örnek göstererek kaybettikleri mevzilerin bir daha kazanılmasının zor olduğu ve devrimcilerin bunu anlaması gerektiğinden bahsetti. Tekel işçilerini en son 1 Mayıs'ta sahneyi işgal ederek seslerini duyurmuşlardı.

UPS işçilerinin sesine kulak verelim, bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır.

Yaşasın sınıf dayanışması

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz.

Okmeydanı'ndan Bir Kız Okuru

Limontepe'de 1 Mayıs'a Nasıl Hazırlandık

Sene içinde yaptığımız çalışmaları değerlendirip, bu çalışmaları 1 Mayıs'a taşımak üzere bir plan yaparak bu seneki 1 Mayıs'a hazırlandık. Bu açıdan; yaklaşık 2 ay önce İzmir'de kitle örgütleri tarafından başlatılan ve çalışmalarına katıldığımız kurumun da bir bileşeni olduğu "Sigortasız ve Güvencesiz Çalışmaya Karşı İmza Kampanyası" çalışmalarımızın merkezinde duruyordu. Bu çalışmaları yaparken de mümkün olduğunca dışımızdaki siyasetlerle ortaklaşa hareket etmeye gayret ettik.

Kampanya Çalışmaları

Kampanya başladığından bu yana çeşitli yerlerde açılan imza masalarına elimizden geldiğince destek verdik. Yine bu süreçte her hafta yapılan kampanya toplantılarını da takip etmeye çalıştık. Alanımıza yönelik olarak da çevremizdeki kişilere imza föylerinden verip, onların da imza toplaması yönünde konuştuk. Daha çok da birebir mahallemizde oturan kişilerden imza topladık. BDP Karabağlar İlçe Teşkilatı'nı ziyaret ederek oradaki arkadaşlardan da kampanyaya destek olmalarını istedik. İlçe binasına kampanya el ilanlarından ve imza föylerinden bıraktık. 21 Nisan'da kampanyayı çevremize daha ayrıntılı tanıtabileceğimiz bir toplantı gerçekleştirdik. Bu toplantıya hazırlık bağlamında ilişkide bulunduğumuz kişilerin listesini çıkardık ve tek tek bu evleri ziyaret edip kampanya bildirileri verip imzalarını aldık

Gazete Dağıtımı

1 Mayıs'a ilişkin çıkan KÖZ imzalı özel sayılarımızı dağıtımını mahallemizdeki mümkün olduğunca yaygın yapmaya çalıştık. 2 gün boyunca dağıtım gerçekleştirdik. İlk gün mahalledeki kahvelere, esnafa ve çevremizdeki kimselere dağıtım gerçekleştirdik. İkinci gün de yine kahvelere dağıtım yaptık ve tek tek evlere girerek ve sokakta gördüğümüz kimselere özel sayılarımızı ulaştırdık. Yaklaşık 500'den fazla özel sayı kullandık. Yine 1 Mayıs'tan 3-4 gün önce mahallemizde 1 Mayıs afişlemesi yaptık.

Diğer Siyasetlerle İlişkiler

Tüm bu çalışmaları yaparken mümkün

olduğunca BDP'li dostlarımızla ortaklaşmaya ve ortak hareket etmeye gayret ettik. Nitekim İlçe Örgütü binasında kampanya için imza toplandı. Kampanya toplantısına ve pikniğimize BDP Karabağlar İlçe yönetiminden arkadaşlar katıldılar. Önümüzdeki süreçte kampanyayı kendilerinin de gündem edeceğini söylediler. 1 Mayıs öncesi İlçe örgütünün yaptığı iki halk toplantısına bizi de davet ettiler. Bu toplantılarda kampanyayı tanıtmaya ve 1 Mayıs'a dair görüşlerimizi anlatmaya imkânı bulduk. 1 Mayıs'tan bir gün önce mahallede ortak bildiri dağıtım gerçekleştirdik. Yine bu süreçte Ahmet Türk'e yapılan saldırıyı protesto eylemine katıldık. İlçe binasının açılış etkinliği için birlikte çalışma yürüttük. 1 Mayıs'a ilişkin BDP'nin merkezde yaptığı basın açıklamasına katıldık.

1 Mayıs sabahı da kurumda buluşup gelen arkadaşlarla beraber Basmane Kapılar'daki diğer kurumlarla beraber kampanya pankartının arkasında eyleme katıldık.

Geçen sene mahallemizde 1 Mayıs öncesi yaptığımız eylemi bu sene yapamadık. Önümüzdeki sene yine mahallemizde 1 Mayıs eylemi gerçekleştirmek üzere, ısrarımızı ve çalışmamızı sürdürüleceğiz.

1 MAYIS'I SAHİPLERİ ÖRGÜTLEYECEK!

VAROŞLARDA BİRLEŞ ALANLARDA DEVLEŞ!

Limontepe'den Komünistler

"İzmir Barış İstiyor!" Konulu Basın Toplantısı

İzmir Barış Meclisinin yaptığı çağrı ile bir araya gelen kurumlar, KCK'nin şartlı çatışmasızlık kararının ardından 'İzmir Barış İstiyor' konulu bir basın toplantısı düzenledi. 19 Ağustos 2010 tarihinde BES' te düzenlenen basın toplantısı metni şöyledir.

İzmir Barış İstiyor

"Askeri operasyonlara derhal son verilsin! Tek taraflı çatışmasızlık hali çift taraflı kalıcı bir ateşkese dönüşsün!"

Ölüm hiç kimseye yakışmıyor, hele gençlere hiç...Öleni ve öldüreni kardeş olan bu topraklarda onlarca yıl içerisinde yitirdiğimiz 40 binden fazla can, cenaze törenleri ve yakılan ağıtlar bunu bize çok iyi öğretti.

Bu durumun tek sorumlusu Kürt sorununda yaşanan çözümsüzlük; Soruna ölme ve öldürme kısır döngüsüyle yaklaşıyor olmasıdır. Özellikle son aylarda sertleşen ve tirmanan çatışma süreciyle acılarımız daha da artmış, ölüm karşısında kendimizi çaresiz ve güçsüz hissetmiştik.

Şimdi acılarımızın son bulması için yeniden bir umut ışığı belirdi: 20 Eylül'e kadar tek taraflı olarak çatışmasızlık kararı alındı.

Biz aşağıda imzaları olan kurumlar olarak ölümlere, çözümsüzlüğe ve yıkıma karşı akıl ve vicdanlara sesleniyoruz:

Askeri operasyonlara derhal son verilsin!

Tek taraflı çatışmasızlık hali çift taraflı kalıcı bir ateşkese dönüşsün!

Silahların sesi mutlak olarak sussun!

Ülkemize barış, kardeşlik ve huzur egemen olsun!

Aslında, Kürt Sorunu'nun barışçıl, demokratik ve adil biçimde çözümü için yapılması gerekenler çok basit: Daha fazla demokrasi, hukuksuzlukların son bulması ve taleplere kulak verilmesi çözüme giden yolu açacaktır.

Öyle ya, seçim barajının düşürülmesinden, tutuklu binlerce Kürt siyasetçinin maruz kaldığı hukuksuzluğun son bulmasından Türkiye toplumu ve demokrasiden başka kim kazançlı çıkabilir?

Ortada bir sorun ve çözümsüzlük hali varsa bu sorunun çözümüne katkı sunma imkânına sahip, başta muhatapları olmak üzere tüm kişi, kurum ve oluşumlar ile diyalog kurulmasından, müzakerelerin sürdürülmesinden Türkiye toplumu ve barışından başka kim kazançlı çıkabilir?

Barış ve çözüm için yakalanan, belki de sonuncusu olan bu fırsat hiçbir şekilde referandum ve seçim hesaplarına ya da başkaca dar siyasal çıkarlara heba edilmemelidir.

Kıscacası başta siyasal iktidar olmak üzere akıl ve vicdan sahibi herkesi duyarlı olmaya ve yakalanan barış fırsatını değerlendirmek üzere yapılması gerekenleri derhal yerine getirmeye

çağırıyoruz.

İmzacı Kurum ve İnişiyatıfler:Türkiye Barış Meclisi İzmir Girişimi, İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi, Çağdaş Hukukçular Derneği İzmir Şubesi, İmece-Der, Halkevleri, Küresel BAK, Ege 78'liler Derneği, BDP İzmir İl Örgütü, EMEP İzmir İl Örgütü, ÖDP İzmir İl Örgütü, EDP İzmir İl Örgütü, SDP İzmir İl Örgütü, DSİP İzmir İl Örgütü, ESP İzmir İl Örgütü, EHP İzmir İl Örgütü, Komünist, Barış Anaları, İzmir Süryani Platformu, TÖP, MESOP, Mazlum-Der İzmir Şubesi, DİP Girişimi, Siverekliiler Derneği, Vartolular Derneği, Kutlubeyliler Derneği, Tatvanlılar Derneği, Karlovalılar Derneği, Gercüşlülüler Derneği, Dersimliler Derneği, Hakkârililer Derneği, Ağnıllılar Derneği, Eruhlular Derneği, Hınıslılar Derneği, Viranşehirliiler Derneği

KOMÜNİST KÖZ

AĞUSTOS 2010 / SAYI: 16

AYLIK SİYASİ GAZETE SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ŞÜKRÜ DEMİR YÖNETİM YERİ: ÜSKÜDAR CADDESİ, PINAR PASAJI, KAT: 2 NO:39 KARTAL İSTANBUL TELEFON: 0 216 387 5090 BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI MATBAA ADRESİ: DAVUTPAŞA CAD. GÜVEN SANAYİ SİTESİ C BLOK NO: 242 TOPKAPI-İSTANBUL TELEFON: 0 212 577 5492

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Karabük'te Devrimci Parti İhtiyacı Üzerine Köz Söyleşisi

6 Haziran Pazar günü Karabük'te Köz Söyleşisi gerçekleştirildi. Karabük'teki komünistlerin örgütlediği söyleşiye biz de konuşmacı olarak katıldık. 12 kişinin katıldığı etkinlikte verimli tartışmalar oldu.

Bundan önce de Karabük'te çeşitli söyleşiler gerçekleştirmiş, komünistlerin birliğini savunuların siyasi çizgisini tanıtmaya çalışmıştık. Bu sohbetde de benzer kaygıyla bir sunum yapmayı planlamıştık. Öncesinden Karabük'teki arkadaşlarla iletişim kurduk ve kendileri de Köz'ün kendini anlatacağı bir sohbet ihtiyacı olduğunu belirtmişlerdi.

Biz de bu kaygılarla "İçinden geçtiğimiz süreçte devrimler güncel midir?", "Bugün devrimci mücadelenin krizi işçilerin ayaklanmaması, mücadele etmemesi midir yoksa komünistlerin kendi partilerini kuramaması olmaları mıdır?", "devrim denince ne anlıyoruz, neden proleter devrim şarttır?", "Proleter devrimcilerinin siyaset yapma biçimi ve ÖSS karşıtı çalışmanın anlamı" başlıklarını ele alan bir sunum yapmayı hedeflemiştik.

Söyleşiye yukarıdaki başlıkları ele alan bir sunum yaparak başladık. Köz adına bir yoldaş söz alarak, bugün dünyanın farklı yerlerinde ayaklanmaların gerçekleştiğini ancak hiç bir yerde işçi sınıfının iktidarı alamadığını anlatarak sözlerine başladı ve işçi sınıfının iktidarı alması ve sürekliliğini sağlaması için devrimci bir partinin önderliğini almasını gerektiğini vurguladı. Devrimci partiden Ekim Devrimine önderlik eden Bolşevik tipte bir partiyi kast ettiğimizi, Bolşevik partinin kendisini kitleden titizlikle ayıran fakat işçi sınıfı ile bağlarını sıkı sıkıya ören ve işçi sınıfını kendi sorunları etrafında örgütleyen bir parti olduğunu,

bizim de bugün kitle örgütleri içinde yaptığımız çalışmalarını, ÖSS'ye karşı verilen mücadeleyi böyle yorumladığımızı dile getirdi. Bugün devrimcilerin en acil görevinin Bolşevik tipte bir partiyi yaratmak olduğu ve bunun tek yolunun komünistlerin birliği mücadelesinden geçtiği, Köz'ün arkasında duran komünistlerin verdiği siyasi mücadelenin merkezinde böyle bir partinin yaratılması hedefi olduğunu belirtti.

Yaklaşık bir saat süren sunumun ardından, soru cevap bölümüne geçtik. Bu bölümde hem yaptığımız sunuma dair hem de güncel politik gelişmelere dair sorular ve görüşler vardı. Asıl olarak da politik gelişmelere dair bir sohbet gerçekleşti. İkinci bölümdeki sohbete BDP ve Kürt sorunu damgasını vurdu. Bu bölümde ÖSS karşıtı mücadele hakkında sohbet ederken ÖSS'nin gelişen bir yelpazede olduğu hatta tarihinde ilk kez TBMM'de ezilenlerin BDP'li vekiller vesilesiyle taleplerini dile getirebildiğini belirttik. Gazetenin son sayısından da götürdüğümüz için sohbet esnasında hem gazeteye göz gezdirenler hem de BDP'nin meclisteki önemi hakkında anlattıklarımızın ardından asıl olarak bu konuyu tartıştık.

Var olan savaşın haklı tarafının Kürt halkı olduğunu altını çizdik. Bugün ortada uygulanan bir terör varsa bunu devletin yaptığını farklı örneklerle ifade ettik. Ardından BDP'nin demokrasi mücadelesinde ve kilit bir öneme sahip olduğunu hakkında bir sunum gerçekleştirdik. Bugün Türkiye'deki en temel demokrasi sorunu olan Kürt sorununun çözümünü için mücadele verdiğini hem de Türkiyeli emekçilerin, öğrencilerin, Alevilerin, kadınların sorunlarıyla ilgilendiklerini ve Türkiye'deki sendikaların toplam kitlesinden daha fazla

emekçiye hitap eden ve harekete geçiren bir parti olduğunun altını çizdik. Bugün düzen karşıtı bir muhalefet hareketinin geliştiğini ve burjuvazinin bu tehlikeyi görmesinden kaynaklı Kılıçtaoğlu'na sarıldığını, 1 Mayıs'ı da BDP'nin örgütlemesinin önünü kesmek için sendikalara teslim ettiğini belirttik. Bu sohbet esnasında vakitten kaynaklı olarak bir kısım arkadaş ayrılmak durumunda kaldı. Sohbetin bu kısmının tamamlanamaması iyi olmadı. Fakat kalan arkadaşlarla bu konuyu derinlemesine konuştuk ve oldukça verimli oldu. Türkiye'nin gündemindeki bütün politik gelişmeleri açıkladığımız BDP hakkında böyle bir sohbetin yapılması hem gazeteye bakınca daha anlaşılır olmasını sağladığını hem de Köz'ün BDP ile yan yana olma gayretini daha iyi kavranıldığını düşünüyoruz.

Bu sohbetin ardından Karabük'ten ayrılmamız bir kaç saat kala Köz'ün bir gazete olarak komünistlerin birliğini savunular için önemine değinen bir sohbet yaptık. Köz ile Iskrayı karşılaştırdık ve buradaki sohbetin ve yapılan etkinliklerin gazeteye yazılmasının önemine değindik.

Bu ziyaretin ardından yaptığımız değerlendirmede altının kalınca çizilmesi gereken noktanın 12 kişiyi bir araya getiren komünistlerin, dışa dönük bir politik faaliyet halinde olduğunu gördük. Kendi çevrelerindeki siyasetle ilgilenen arkadaşlarını toparlayarak, onların da komünist olmalarını sağlamak için dönük bir çaba halinde olmaları görmek komünistlerin birliğini savunular açısından son derece önemli.

Yaşasın komünistlerin birliği!

Devrimci partiyi yaratacağız, and olsun!

Yenibosna'da ÖSS Çalışmaları

Bu yıl da, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi 'Eleme Sınavları karşıtı çalışmalar' başlığı altında bir forum ve diğer siyasetlerle beraber bir miting organize etti.

Bizler de Yenibosna Mayıs'ta Yaşam'da bu çalışmalarını en geniş katılımı duyurmaya, hazırlıklarını yapmaya çalıştık. İlk olarak forum çalışmalarını organize etmek için yürütmemizde gündem ettik ve bir komisyon kurduk. Komisyon toplantılarında aldığımız kararları en geniş şekilde duyurarak herkesi çalışmalara katmaya çalıştık. Mahallemizde iki ev belirledik ve ev toplantıları yaptık. Ev toplantılarına tüm öğrencilerimizi davet ettik. Bu evlerde öğrencilerimizle ve onların velileriyle buluşma fırsatı yarattık. Bu buluşmalarda eleme sınavlarıyla ilgili hazırladığımız bir film izledik ve sohbetler yaptık. Bu sohbetlerde emekçi çocuklarının sınava adaletsiz koşullarda hazırlandığını, üstüne üstük bir de adaletsiz bir katsayı uygulamasına maruz kalarak sınava en az 15 puan geriden başladıklarını anlattık. Bu bağlamda bu yıl öne çıkardığımız 'Katsayılar

Tersine Çevrilsin, Emekçi Liselere Yüksek Katsayı' taleplerimizin önemini anlatmaya çalıştık.

Ayrıca mahallenin en işlek caddesinde masa açarak bildiri dağıtımları yaptık. Bildiri dağıtımları yaparken bağıarak ajitasyon konuşmaları da yaparak bildiri dağıtımını mahallelinin ilgisi çekecek bir hale getirdik. Bildiri dağıtımdan önce forumu gündem eden ozalitleri mahallenin beş ayrı yerine yapıştırdık.

Lise önlerinde bildiri dağıtımları yaptık. Bunun için belirli günler belirledik ve en geniş katılımı organize etmeye çalıştık.

30 Mayıs'ta yapılan forumun ardından yapılan miting çalışmalarını da aynı komisyon aracılığıyla organize ettik. Yine belirli periyotlarda toplantılar yaparak kararlar aldık.

Mitingin afişlerini mahallenin çeşitli yerlerine yaptık, mitinge çağrıda bulunmak için lise önlerinde bildiri dağıtımları yaptık ve masa

açtık. Bir de dövizler hazırladık. Mitinge bir gün kala 'eleme sınavları' gündemli bir etkinlik gerçekleştirdik. Etkinlik başlamadan önce hazırladığımız dövizlerle kurumumuzu süsledik. Ayrıca etkinliğin yemeğini de hep birlikte hazırladık. İki öğrenci konuşmalarla ilgili sorumluluk aldı. İlk olarak eleme sınavları ve katsayı adaletsizliğinden bahsedilen bir konuşma yapıldı. Ardından da geçmişteki ve bu yıl yapılan eleme sınavları karşıtı çalışmalardan ve bu çalışmaların öneminden bahsedilen bir konuşma yapıldı. Bir öğrenci de sunuculuk yapmak için sorumluluk almıştı. Etkinlikte bir de kısa bir film gösterimi yapıldı.

Bu yıl yapılan eleme sınavları karşıtı çalışmalarda mahallemizde verimli bir süreç yaşadık. Çalışmalara en geniş katılımı sağlamaya çalıştık ve bu sayede kooperatifin fikirlerinin geniş duyurusunu yapma fırsatını yarattık.

Tüm eleme Sınavları Kaldırılmalı!

Emekçilere Liselere Yüksek Katsayı!

Yenibosna'dan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde "Katsayılarda Pozitif Ayrımcılık" Etkinliği

1 Mayıs Mahallesi'nde içinde çalışma yürüttüğümüz Mayıs'ta Yaşam Kooperatifinde, 30 Mayıs Pazar günü yapılacak olan "Eleme Sınavlarına Karşı Elbirliği Ve Mücadele 2010 Etkinliği" "Üniversiteye Giriş Sınavı ve Katsayı Değişiklikleri Tartışmaları" başlıklı panel öncesinde "Katsayılarda pozitif ayrımcılık" konulu bir etkinlik düzenledik. Kurumda alınan karar doğrultusunda etkinliğe çağrı için ev ziyaretleri yapıldı. Gidilen evlerde "Kolejlere değil, emekçi liselere yüksek katsayı" talebi anlatıldı. Etkinliğin çalışmalarını öğrenciler velileri ve hocalar hep birlikte yaptık.

22 Mayıs günü yapılan etkinliğe 50 kişi katıldı. Katılanların büyük bir çoğunluğu öğrenci aileleriydi. Getirilen yemeklerin dağıtımı ile etkinlik başladı. Ardından LGS-YGS'nin nasıl sınavlar olduğu kimleri elelediği, son birkaç yıldır tüm bu elemeci sınavlar karşısında

yürütülen mücadeleleri anlatan bir sinevizyon gösterimi oldu. Sinevizyon gösteriminden sonra kooperatif ortaklarından bir arkadaş tüm bu sınav sisteminin aslında emekçi çocuklarını, kadınları, kendi dilinde eğitim alamayan Kürtleri elelediğini; son zamanlarda gündemde olan katsayı tartışmalarının ise özünde emekçilere üniversitenin kapısını açmak şöyle dursun o kapıdan girmenin daha da zorlaştırdığını; yıllardır iyi okullarda, kolejlere okuyanlara AÖBP adı altında 14 puan fazladan vererek bu kesimlerin sınavlarda bir adım önden başlayarak girdiklerini ve AKP hükümetinin eşitlik adı altında bu puanı kaldırmaya çalıştığını fakat emekçilerin ise bu puanın kaldırılmasını değil zaten yıllardır bir şekliyle üniversite kapılarının alınmaması, emekçi liselerde okuyan kendi çocuklarına bu puanın verilmesi talebini yani pozitif ayrımcılık talebini yükseltmesi gerektiğini vurguladı. Eskiye oranla

emekçilerin seslerinin duyurabileceği kanalların daha fazla olması nedeniyle böyle bir talebi gündemleştirmenin de daha rahat olacağını söyledi ve 30 Mayıs'ta yapılacak olan foruma çağrı ile konuşmasını sonlandırdı. Meslek lisesinde okuyan bir kurum ortağı söz alarak okullarındaki derslerden ve sınava hazırlanma koşullarının zorluğunu anlattı; haftada sadece iki gün okula gidip 3 gün staj yapmak zorunda olduklarını ve pozitif ayrımcılık talebinin kendilerinin en doğal hakları olduğunu söyledi. Sohbete gelen velilerin ve öğrencilerin ilgisi yüksekti. Sohbet kısmı bittikten sonra Grup Mayıs'ın engelleriyle halaylar çekildi, marşlar söylendi.

Kolejlere Değil Emekçi Liselere Yüksek Katsayı!

Emekçiler İçin Eğitim Eğitim İçin Dayanışma!

Bursa'da Tekel Eylemi

Tekel işçileri için alınan ve her yerde yapılması beklenen ve daha sonra 2 saatlik iş bırakma eylemine dönüştürülen eylemlerin bir ayağı da Bursa'daydı.

Davul-zurna eşliğinde halaylarla başlayan eylem kitlenin toplanmasıyla Fomara meydanına doğru yürüyüşe geçilmesiyle başladı. Eyleme en önde Kesk pankartı arkasında şubelerin pankartları ve TMMOB, Halkevleri korteji ve en arkada da daha çok devrimci yapıların oluşturduğu Tekel işçileri platformunun korteji vardı. Yürüyüş başlamadan önce eylem komitesinden daha önce yaşanan olumsuzluklardan ötürü Tekel işleri platformunda farklı hareketlere ait flama ve bayrakların toplanması veyahut kaldırılması istendi. Kısa süreli bir tartışmadan sonra platformdakiler kendi bayrak ve flamalarıyla yürüdü.

Eylem ve yürüyüş boyunca "Genel grev genel direniş; Her yer Tekel her yer direniş; Tekel'in ateşi AKP'yi yakacak; Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganları atıldı. Eylemde Fomara meydanına gelindiğinde Kesk dönem sözcüsü, Disk temsilcisi ve TMMOB Bursa Şube başkanlarının konuşmaları ve basın açıklaması yapıldı. 400 kişinin katıldığı eylem halaylar eşliğinde son buldu.

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz Bursa'dan Komünistler

Bursa'da 18 Mayıs Anması

18 Mayıs İbrahim Kaypakkaya anması birçok ilde olduğu gibi Bursa'da da yapıldı. Bursa'da yapılan anmaların en geniş katılımı olanı ise ortak örgütlenen yürüyüş ve basın açıklaması idi. Bursa'da Osmangazi Metro İstasyonu önünde toplanan kitle sloganlarla yürüyüşe geçti. Her kurum ve örgütün kendi bayraklarıyla katıldığı yürüyüş boyunca sık sık İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür; Bedel ödedik bedel ödeteceğiz; Önderimiz İbrahim Kaypakkaya; Yaşasın devrimci dayanışma gibi sloganlar atıldı. Yürüyüş Kent Meydanına gelindiğinde okunan basın açıklaması, saygı duruşu ve sloganlarla son buldu.

80 kişilik bir katılımın olduğu eyleme Partizan, DHP, ESP BDP, TÖP, SDP, KÖZ, SODAP, Genç Kurtuluş katıldı.

Bursa'dan Komünistler

Alaattin Karadağ ile İlgili Basın Açıklaması

Alaattin Karadağ'ın 19 Kasım 2009 tarihinde saat 21.00 sıralarında İstanbul Esenyurt ilçesi Saadetdere Mahallesi'nde Avcılar İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polislerce sokak ortasında infaz edilmesinin ardından 16 Haziran günü ilk davası görüldü. Dava günü Kızıl Bayrak gazetesi okurları Konak/Kemeraltı girişinde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Köz okuları olarak bizler de basın açıklamasına katılım gösterdik. DHP, Alinteri ve EHP de eyleme destek verdi. Kemeraltı'nda yapılan basın açıklamasında Karadağ cinayeti davasının takipçisi olma ve devlet-polis terörüne karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

İzmir'den Komünistler

Karabük'te ÖSS Söyleşisi

Geçtiğimiz haftalarda Karabük'te "ÖSS Paneli" başlığı altında bir söyleşi gerçekleştirdik.

Karabük'ün genel coğrafyasında komünistlerin siyasi bakımdan ne kadar zayıf olduğunu biz bütün komünistler olarak biliyoruz. Belki bu insanların değil biz komünistlerin hatasıdır. Neden örgütlenemiyoruz? Bu hepimizin kendisine sorması gereken bir sorudur! Ve aslında gerçekleştirilen söyleşide bu konu da ağır bir şekilde işlendi.

Kapitalist sistemin bize sunduğu ÖSS sınavında başarılı olmamız gerekiyor muydu, ya da neye, kime göre başarılı olabilecektik? Üniversiteyi kazandığımız zaman ve bitirdiğimizde sanki milyonlarca işsiz kardeşimizin arasına katılmayacak mıyız? ÖSS adaletsizliğini her yıl bize göstermekte. Her yıl yine işçi, köylü çocuğunun nasıl ezildiğini bir kere daha görüyoruz. Söyleşide bunları konuştuk.

Söyleşide asıl olarak Köz nasıl bir gazete, ne yapmaya çalışıyor üzerinde durduk. Konuştuğumuz ana başlıkları şöyleydi: 1. Köz nasıl bir siyasettir ve neler yapmaya çalışıyor, 2. Şu andaki üniversite giriş sınavlarının varlık sebebi nedir, bu sınava karşı ne yapmak gerekir, 3. BDP ne yapmaya çalışıyor, şu anki ideolojisi nedir, 4. Şu anki örgütlenmenin nasıl olmalı ve biz nasıl örgütlenmeliyiz, 5. Şu anki düzen partileriyle hiçbir şeyin düzelmeyeceği, asıl ve net olarak bir devrimci partiye ihtiyaç bulunduğu ve şu anki düzenin üstüne proleter bir devrimin şart olduğuydu.

Biz bu söyleşinin gayet faydalı olduğunu düşünüyoruz ve bu söyleşilerin devamını bekliyoruz.

Tüm yoldaşlara selamlar, Karabük'ten Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

ASF'de Eleme Sınavları Karşısı Mücadeleyi Anlattık

1-4 Temmuz 2010 tarihleri arasında İstanbul'da yapılan Avrupa Sosyal Forumu'na Köz'ün arkasında duran komünistler olarak biz de katıldık. Sosyal Forum boyunca Köz standı açtık, pek çok yabancı dilde çıkarmış olduğumuz broşürlerimiz, yayınlarmız ve düzenlediğimiz sohbetler aracılığıyla hem yurtdışından gelen sosyalistlere ve aktivistlere, hem de Sosyal Forum vasıtasıyla alana gelmiş olan kitlelere enternasyonalist bir komünist parti ihtiyacını ve bu doğrultuda yaşadığımız topraklarda verdiğimiz mücadeleyi anlattık.

Sosyal Forum'un üçüncü günü düzenlenen yürüyüşe biz de Köz'ün arkasında duranlar olarak "Başka Bir Dünya Değil, Komünist Bir Dünya Mümkün" pankartı ile yaklaşık 40 kişi ile katıldık.

Sosyal Forum boyunca düzenlenen panel ve etkinliklerin büyük bir kısmına katıldık. Katıldığımız etkinliklerin büyük bir kısmı Kürdistan ve Filistin sorunu gibi ya da Sovyetler Birliği'nin Çöküşü gibi sorunlar üzerineydi. Bu gibi etkinliklerin ardından standımızın etrafında sohbetler yürüttük ve çevremizde bulunanlara, o gün tanıştığımız konuklara bu konudaki görüşlerimizi aktardık.

Sosyal Forum'da Türkiye'de Yürüttüğümüz Öğretim Hakkı Mücadelesini Anlattık

Dinleyici olarak katıldığımız panellerden bir tanesi de "Eğitimin Özelleşmesi ve Metalaşması" başlıklı bir paneldi. Almanya, Fransa, İspanya, İngiltere, Yunanistan gibi ülkelerden katılan panelistler kendi ülkelerinde eğitimin nasıl özelleştiğini, eğitim alanında kamusal hakların nasıl ellerinden alındığını detaylı bir şekilde aktardılar. Panelin ardından yapılan serbest kürsü kısmında ise Rusya, İngiltere, Fransa, Almanya, İspanya gibi ülkelerden gelen aktivistler bu duruma karşı ne yapılması gerektiğini ifade ettiler. Getirilen önerilerden bir kısmı devrim çağrısıydı. Eğitimde özelleştirmeye karşı verilecek bir mücadelenin ancak kapitalizmin yıkılıyla mümkün olduğunu ifade eden bu görüşler, orada bulunanlar kendi ülkelerinde ayaklanmak gerektiğini anlatıyordu. Diğer bir taraftan ise, yıllardan beri ASF'de bu konunun konuşulduğunu artık somut pratik bir şey yapmak gerektiğini ifade eden aktivistler ise bazı somut önerilerde bulundular. "Öğretmenler sınavları okumayı keserlerse bu sistemi kitleyebiliriz" ya da "öğrenciler buldukları okulları aynı gün işgal etmelidir bunu koordine etmeliyiz" gibi öneriler geldi.

Biz de serbest kürsüde söz alarak Türkiye'de eğitim sistemine karşı verilen mücadeleyi ve içinde çalışma yürüttüğümüz kooperatifin bu konuda diğer kitle örgütleriyle nasıl bir ilişki içerisinde olduğunu anlattık. Sözlerimize Avrupa'nın farklı ülkelerinde eğitimin metalaşmasına ve özelleşmesine dair verilen örneklerin ifade ettiği sürecin Türkiye'de de hızla ilerlediğini somut örnekleriyle anlattık. Ardından Türkiye'deki eğitim sisteminin ilköğretim çağından üniversiteye kadar uzanan bir süreçte kadınları, Kürtleri ve işçileri nasıl elendiğini anlattık. Eğitim sistemindeki bu eleme yapısının da gösterdiği gibi aslında eğitim sorununun sadece öğrenci ve öğretmenleri ilgilendiren bir sorun olmadığını aksine bu sorunun etnik, ulusal, cinsiyet ve sınıf temelli bir yapısını olduğunu bu nedenle de bu doğrultuda verilecek mücadelenin etnik, ulusal ve sınıf sorununa dair verilen mücadelelerle birlikte güçlenebileceğini anlattık. İçinde çalışma yürüttüğümüz kitle örgütünün nasıl bir dayanışma faaliyeti ördüğünü ve dört yıldır Türkiye'de üniversite sınavlarına karşı düzenlenen mitingleri anlattığımız konuşmada, bugünkü asıl sorunumuzun orijinal bir eylem planı çıkarmak ya da ayaklanma çağrısı yapmak değil, parçalı bir şekilde yürüten mücadeleleri koordine etmek ve birleştirmek olduğunu ifade ettik.

İstanbul'dan Komünistler

Dünya Karşılaşmalı Eğitim Konseyi Kongresi'nde "Pozitif Ayrımcılık" Talebimizi Aktardık

14-18 Haziran 2010 tarihleri arasında dünyada ve Türkiye'de eğitim alanında söz sahibi olan 1500'ü aşkın akademisyen, eğitimci ve araştırmacının katıldığı, Boğaziçi Üniversitesi'nin ev sahipliğini yaptığı ve akademik dünyanın en prestijli eğitim kongrelerinden birisi olarak bilinen "Dünya Karşılaşmalı Eğitim Kongresi"nde Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi olarak biz de bir sunum yaptık.

Yaptığımız sunumda Türkiye'deki burjuva eğitim sisteminin eleme yapısını, bu eğitim sisteminin özünde etnik, cinsiyet temelli ve sınıfsal bir eleme mekanizması olduğunu istatistiksel verilerle anlattık. Ardından bu sisteme karşı nasıl mücadele edilebileceğinin bir örneği olarak içinde çalışma yürüttüğümüz Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nin dayanışma faaliyetini, yapısını, çalışmalarını ve eleme sınavlarına karşı verdiği mücadeleyi aktardık. Üniversite sınavlarında yapılan değişikliklerin bu sınavların eleme yapısını ortadan kaldırmadığını, hatta bugün okul puanları aracılığı ile yürütülen adaletsizliğin bir tartışma konusu bile olmadığını anlattık. Son olarak da içinden geçtiğimiz süreçte somut bir talep olarak öne çıkardığımız "emekçi liselere pozitif ayrımcılık" talebimizin önemini aktardık.

Eleme Sınavlarına Karşı Elbirliği ve Mücadele Paneli

İçinde çalışma yürüttüğümüz Mayıs'ta Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi'nin "Eleme Sınavlarına Karşı Elbirliği ve Mücadele" başlığı altında düzenlediği panel, 30 Mayıs Pazar günü Türk Tabipler Birliği'nde yaklaşık 80 kişinin katılımı ile gerçekleşti. 3 senedir forum olarak örgütlediğimiz eleme sınavları karşısı etkinliği bu sene farklı konuşmacıların fikirlerini dile getirebileceği bir panel olarak tasarladık, panel ve panele yönelik mahallelerde yaptığımız etkinlik ve hazırlıklarda taleplerimizin geniş duyurusunu yapmaya özen gösterdik.

Panelde genel olarak burjuva eğitim sistemindeki eşitsizlikler, üniversiteye giriş sınavında ve katsayı uygulamasında yapılan değişiklikler tartışıldı. Biz de Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi olarak "üniversiteye giriş sınavlarında emekçi liselere pozitif ayrımcılık uygulanması" talebimizi dile getirdik.

Panelde bizim dışımızda konuşmacı olarak Boğaziçi Üniversitesi'nden **Fatma Gök**, 3 Saat filminin yönetmeni ve Boğaziçi Üniversitesi Öğretim Görevlisi **Can Candan**, Eğitim-Sen Genel Sekreteri **Mehmet Bozgeyik** ve BDP İstanbul Milletvekili **Sebahat Tuncel** katıldı.

İlk konuşmacı olan **Fatma Gök**, Türkiye'deki eğitim sistemine dair genel bir çerçeve çizdi. Bölgeye, cinsiyete, sınıfa, yaşa dair ayrımcılıklara, eleme biçimlerine dikkat çeken Gök, hak temelli bir eğitimin önemini vurguladı. İlköğretimden ortaöğretime ve ortaöğretimden yüksek öğretime geçişte belirli sınıflara mensup öğrencilerin hangi okullara yerleşeceğinin belirlendiğini ve neoliberal kapitalizm ile bu ayrımların daha da netleştiğini, meşrulaştırıldığını belirtti.

İkinci konuşmacı olan Eğitim-Sen Genel Sekreteri **Mehmet Bozgeyik**, piyasanın ihtiyaçları doğrultusunda eğitimin metalaştırıldığını, üniversitelerin yeniden yapılandırıldığını ve bunun sermayenin ihtiyaç duyduğu işgücünün yaratılmasına hizmet ettiğini söyledi. "Eğitim-Sen olarak ilköğretim, ortaöğretim ve yüksek öğretim sisteminin yeniden yapılandırılmasını bu dönemde tartışma sürecinde ele alıp değerlendireceğiz ve herkesin erişebileceği parasız, kamusal eğitim hakkının uygulanması için yoğun bir mücadele vereceğiz" diyen Bozgeyik, katsayı sorununa da değinerek bu sorunun bilimsel, demokratik ve anadilde eğitimin üstünü örtmesine karşı çıktıklarını belirtti.

Üçüncü konuşmacı **Can Candan**, 3 Saat belgeselini ne amaçla çektiklerini, bu belgeselde ne anlatmak istediklerini ve seslerini duyurmada yaşadıkları zorlukları anlattı. Akademide, medyada, kamuoyunda eğitim meselesinin doğru tartışılmasını bir eksiklik olarak gördüklerini belirten Candan, "Sınav 3 ya da 5 tane oluyor, fakat bence değişen hiçbir şey yok" dedi.

Dördüncü konuşmacı olan Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi üyesi **Savaş Karataşlı** katsayı ve AOBP adaletsizliğine vurgu yaptı. Konuşmasına üniversitelerin ve diplomamanın işleviyle başlayan Karataşlı, "YGS-LYS gibi sınavlar sınıfsal olarak varoş semtlerdeki liselerde eğitim gören işçi çocuklarını, cinsel olarak kadınları, ulusal olarak da anadilde eğitim görme hakkı tanınmayan Kürtleri eliyor" dedi. Bu adaletsizliğe karşı Mayıs'ta Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi olarak bir talepleri olduğunu belirten Karataşlı, son günlerde süren

katsayı tartışmalarının eğitim hakkı ile alakası olmadığını söyledi, taleplerinin zaten 15 puan geriden başlayan emekçi liselere ek puan uygulanması olduğunu belirtti. Karataşlı, "bu konuda samimi olanlardan bizim talebimiz katsayıların tersine çevrilmesi, bu sistemden dolayı zaten mağdur bırakılanlara pozitif ayrımcılık uygulanmasıdır. Buna karşı yürütülecek mücadelenin ortaklaştırılması, bu talebin daha güçlü bir biçimde ifade edilmesini mümkün kılacaktır" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Beşinci ve son konuşmacı olan BDP İstanbul Milletvekili **Sebahat Tuncel**, eğitim sisteminin ezbere dayalı ve yozlaşmış olduğunu belirtti. "Türkiye'deki eğitim sistemini baştan yaratmak gerekiyor ve bu gibi toplantılarda eğitim sisteminin ne kadar demokratik ve adil olduğunu tartışmayı önemli buluyoruz" diyen Tuncel, meclisin bu konudaki sessizliğini eleştirdi. Tuncel, ekonomik eşitsizliğin ÖSS'deki en başarısız illerin başarısızlığının sadece bir sebebi olduğunu ve anadilde eğitimin önemini vurguladı. Tuncel, eğitim hakkı mücadelesi için Meclis içerisinde çeşitli örgütlerle beraber çalışmaya hazır olduklarını belirterek konuşmasını bitirdi.

Konuşmalardan sonra serbest kürsü bölümünde eğitim emekçileri, eğitim sisteminden elenen öğrenciler ve işçiler söz alıp sorunlarını anlattı. Panelistlerin ikinci konuşmalarından sonra etkinlik, bir yoldaşımızın 12 Haziran'da gerçekleşen ve çeşitli gençlik ve kitle örgütlerinin örgütlediği YGS-LYS Karşısı Miting'e bir çağrı ile son erdi.

İstanbul'dan Komünistler

İstanbul'da LYS-YGS Karşısı Mitinglerin Dördüncüsü Yapıldı

12 Haziran günü İstanbul'da 2007 yılından beri eleme sınavlarına karşı örgütlenen mitinglerin dördüncüsü gerçekleşti. Yaklaşık 800 kişinin katıldığı miting Anadolu'da Yaşam Kooperatifi, Demokrasi ve Özgürlük Gençliği, Demokratik Yurtsever Gençlik, Dev-Genç Birliği, Dev-Lis, Dev-Lis, Devrimci Liseliler Birliği, Liseli Dev-Genç, Liseli Genç-Sol, Liseli Hareket, Liseli Kuvilim, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Öğrenci Birliği, Tüm İleri Gençlik Derneği ve Yeni Demokrat Gençlik örgütledi. Kurumlar "Eleme Sınavlarında Elenmeyeceğiz, Geleceğimizi İstiyoruz! Alacağız!" ortak pankartı altında yürüdüler.

Biz de mitingte içinde çalışma yürüttüğümüz Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi ve Anadolu'da Yaşam Kooperatifi kortejleri içerisinde yaklaşık 100 kişi ile katıldık. Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi miting için, pozitif ayrımcılık talebinin içeriğini anlatan ve bu doğrultuda yaptıklarının propagandasını yapan bir bülten hazırlamıştı. Bu bülten yürüyüş alanı boyunca dağıtıldı.

Aynı zamanda yürüyüş boyunca sıklıkla yapılan ajitasyon konuşmaları yine LYS-YGS sınavlarının Kürtleri, işçileri ve kadınları neden ve nasıl elelediğini, ve pozitif ayrımcılık talebinin önemini anlatması bakımından önemliydi. Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi mitingte "İşçiyiz, Kürdüz, Kadınıız Öğrenim Hakkımız İçin Pozitif Ayrımcılık İstiyoruz!" ve "LYS-YGS Duvarını Yıkacağız" pankartları ile çıktı. Mayıs'ta Yaşam kortejinde atılan sloganlar da yine pozitif ayrımcılık talebini öne çıkıyordu. Anadolu'da Yaşam Kooperatifi de mitingte eleme sınavlarının işçiler açısından önemini vurgulayan bir şekilde çıktı. "Kolejlere değil, emekçi liselere yüzük katsayı", "Pozitif ayrımcılık istiyoruz", "LYS/YGS Duvarını Yıkacağız", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Sınavsız eğitim, sınıfsız toplum", "Öğrenciye İş, çalışana öğrenim hakkı" sıklıkla atılan sloganlar arasındaydı.

Saat 14.00'de Tepe Nautilus önünde başlayan yürüyüş, Kadıköy İskele Meydanı'nda son buldu. Mitingde miting örgütleyen kurumlar

adına yapılan ortak bir açılış konuşmasının ardından, Eğitim-Sen Kartal 5 Nolu Şube Başkanı Feyzullah Coşkun eğitim sistemindeki çarpıklıkları anlatan bir konuşma yaptı. Miting programının olması gerektiğinden daha uzun düzenlenmiş olması, ve pek çok kurum ve siyasetin alanda miting programını beklemekten ayrılmış olması nedeniyle miting programı da erken bitirildi. Bu gibi teknik aksaklıklara rağmen, bu yıl üniversite sınavları karşısı miting dördüncüsünün güç kaybetmeden düzenlenebilmesi ve daha önceki yıllarda bu mitinglere katılmayan kurum ve siyasetlerin de örgütlenme sürecinde sorumluluk alması başlı başına bir kazanımdır.

Kolejlere Değil Emekçi Liselere Yüksek Katsayı

Öğrenciye İş, Çalışana Öğrenim Hakkı

İstanbul'dan Komünistler

10. Kitle Örgütleri Geleneksel Dayanışma Pikniği

8 Ağustos 2010 Pazar günü Anadolu'da Yaşam Tüketim Kooperatifi, Esenyurt Kolektifi ve Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi kitle örgütlerinin 10. geleneksel dayanışma pikniğini birlikte örgütlediler.

Piknik öncesi bir araya gelen kurum temsilcileri pikniğin nerede yapılmasına, bilet fiyatının belirlenmesine ve tüm teknik hazırlıkları oluşturdukları bir piknik komitesi ile çözmeye karar aldılar. Buna göre yer olarak Büyükdada seçildi, bilet fiyatları 10 TL olarak belirlendi. Pikniğin içeriğine dair yürütülen tartışmaların ardından, en kitlesel olarak gerçekleşen bu etkinliklerde kurum tanıtımlarının öne çıkarılmasına hem fikir olundu. Çalışma yürüttüğümüz alanlarda pikniği emekçilere duyurmak ve çağırmak için piknik bildirileri dağıtıldı. Kimi mahallelerde pikniğe davet eden ozaltiler yapıldı, pankartlar asıldı. Pikniğe gitmek için mahallelerden sabah 8'de hareket edilerek, vapurun hareket noktası olarak belirlenen Maltepe'de buluştuk. Biraz rötarlı olarak saat 10:00 da vapurla hareket ettik.

Pikniğe emekçiler Okmeydanı, Yenibosna, Halkalı, Bağcılar, Bayrampaşa, Esenyurt, 1 Mayıs Mahallesi, Tuzla, Gülsuyu, Sultanbeyli, Kartal ve Lüleburgaz'dan katılım sağladı. Büyükdada'ya varduktan sonra yaklaşık 500 kişi kahvaltı yapmaya başladık. Bu arada standlar açıldı, kooperatifler için tanıtım çadırları hazırlandı. Saat 11'e doğru yapılan kahvaltının ardından, bir arkadaşın yaptığı açılış konuşmasıyla piknik etkinlikleri başladı.

Açılış konuşmasının ardından pikniği örgütleyen kurumlar söz alarak konuşma yaptılar. İlk olarak Anadolu'da Yaşam Kooperatifi temsilcisi şunları söyledi: "Öncelikle hepimiz pikniğimize hoş geldiniz. Biz kurumsal olarak Okmeydanı'nda ve Gülsuyu mahallesinde çalışma yürütmekteyiz. Ayrıca Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi ve Esenyurt'ta ve Lüleburgaz'da tüketim dayanışma örgütlemeye faaliyetleri devam ediyor. Bizler emekçilerin ve ezilenlerin yaşadığı varoşlarda çalışma yürütmekteyiz. Yaptığımız tüketim faaliyetiyle emekçilerin temel tüketim maddeleri olan, çay, şeker, salça, peynir vb. ürünleri ilk elden alarak emekçilere aracısız ulaştırıyoruz. Bu tüketim maddelerinin çoğunu değişik miktarlarda temin ederek emekçilere ulaştırdık. Şu an Balküpe denen şekeri getirme amacımız

var. Şunu iyi bilmeliyiz ki, biz ne kadar çok kişi olursak tüketim maddelerini o kadar ucuza temin edebiliriz. Evimize gelen geliri artırmamak da, giderlerimizi azaltarak bütçe ayırabiliriz."

Alkışlarla yerine geçen Anadolu'da Yaşam temsilcisinin ardından Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi adına bir arkadaş konuştu.

"Pikniğimize hepimiz hoş geldiniz. Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'ni burada bulunanların çoğu biliyor, tanıyor olabilir fakat Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nin ne olduğunu ve ne gibi faaliyetler yaptığını bilmeyenler de var, bu sebeple Mayıs'ta Yaşam'ın öyküsünden kısaca bahsetmek istiyorum. 11 yıl önce bir avuç insan olarak 1 Mayıs Mahallesi Elbistan Gücükler derneğinde Eğitim dayanışmasını başlattığımızda, doğrusu bu kadar büyüyüp geliştirmemizi düşünmemiştik. Bizler üniversitelerde okuyan ve bir takım ayrıcalıklara sahip olan insanlardık. Bu ayrıcalıklarımızı emekçi mahallelerinde üniversiteye hazırlanamayan, çalışan emekçi çocuklarına sunarak onların üniversite kapılarını aralamalarını sağlamak için kullanabildik. Daha sonra Yenibosna mahallesinde Akel vakfında ders vermeye başladık. Derken Sultanbeyli ve Tuzla'da şubeler açtık.

Peki işleyişimiz nasıldı? Yöntemimiz kira elektrik, su, vergi vb. masraflarımızı toplayıp kaç ortağımız varsa, toplam masrafı paylaşıyorduk. İlk başladığımızda aylık aidatımız 35 TL iken, bugün 15 TL. Bu da şunu gösteriyor. Bir yükü ne kadar fazla insanla omuzlarsak o yük o kadar hafifler. Bugüne kadar 1000'e yakın öğrenciyi üniversiteye hazırladık, 100 aşkın öğrenci üniversiteyi kazandı.

Her ne kadar üniversite duvarını aşanlar olsa da, biz biliyoruz ki her yerde Mayıs'ta Yaşam gibi kooperatif ve dernekler açılrsa da herkesin eğitimi önündeki engeller kalkmış olmaz. Bu yüzden Mayıs'ta Yaşam olarak bu dayanışmayı mücadeleye ile birleştirip ÖSS karşıtı forumlar, mitingler örgütledik. Kitle örgütleri ve gençlik örgütleriyle birlikte, BDP vekili Sebahat Tuncel vesilesiyle Mecliste de ÖSS'nin adaletsiz ve elemeci yönüne işaret ettik.

Peki bu başarının sırrı nedir, yaptığımız işleri çok iyi yapmamız mı? Değil. Bu çalışmayı yapanların çok zeki olmaları mı? O da değil. Bu başarının sırrı gücümüzü birliğimizden almamızdır. Bu işi ne kadar çok insan omuzlarsa yükümüzde o kadar hafifleyecektir. Bu vesileyle hepimizi çalışmamıza katılmaya, gücümüzde güç katmaya davet ediyor, tekrardan hoş geldiniz" diyerek konuşmasını bitirdi.

Kurum konuşmalarının ardından davul zurna eşliğinde halaylar çekildi, halat oyunu, bilgi yarışması gibi etkinliklerle emekçilerin neşeli vakitler geçirmesine olanak sağlandı.

Piknikte ayrıca 12 Eylül'de gerçekleşecek referandumla ilişkin bir sohbet de gerçekleşti. Sohbet hem EVET, hem HAYIR hem de BOYKOT tutumu alacağını söyleyen emekçiler ve sosyalistler vardı. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bu sohbet esnasında söz alıp referandumun kendisinin anti-demokratik olduğunu, referandumun emekçilere EVET ve HAYIR seçeneklerini dayattığını ve her iki seçeneğinin de 12 Eylül rejimine hizmet edeceğini, 12 Eylül'ün meclisinin demokratik anayasa yapamayacağını, demokratik bir anayasanın ancak yasasız tehditsiz ve barsız bir seçim sonunda oluşturulabileceğini ifade ettik. Bu referandumun 12 Eylül rejimini değiştirmekten ziyade genel seçimlere bir hazırlık olduğunu, bu nedenle de bizim de emekçilerin birleşik savunma hattını örebilmek için görünür bir boykot çalışması yürütmemiz gerektiğini ifade ettik.

İçinde çalışma yürüttüğümüz kitle örgütlerinin tanıtımını daha geniş bir zeminde yapabilmemizi ve önümüzdeki dönemde yapacağımız çalışmalara daha güçlü bir şekilde hazırlanabilmemizi sağlayan piknik son derece coşkulu ve canlı geçti. Pikniğe 450 kişi katıldı.

Karabük'ten İstanbul'a: Dayanışma Pikniği ve Referandum Üzerine

Karabük'ten İstanbul'daki faaliyetleri gözlemlemek için gelen iki komünist ile kitle örgütlerinin örgütledikleri dayanışma pikniği ve Karabük'teki siyasi çalışmalar hakkında bir söyleşi yaptık.

K: Bize kendinizi tanıtır mısınız?

B: Merhaba, ben Karabük'ten geldim buraya. Karabük'te devrimci bir siyasi faaliyet yürütmeye çalışıyoruz. Bunu yapabilmek için, buradaki deneyimleri görmek için İstanbul'a geldik.

G: Ben de Karabük'ten geldim. Lise öğrencisiyim. Karabük'te bazı faaliyetleri başlatabilmek için, buradaki faaliyetleri takip etmek için buraya geldik. Burada yapılan etkinlikler ve faaliyetler bizim için faydalı ve yararlı oluyor. O yüzden geldik.

K: Peki geçtiğimiz günlerde katıldığınız piknik hakkındaki görüşleriniz nedir?

B: Çok etkili bir piknik oldu. Aklımda her şeyden önce referandum süreciyle ilgili söyleşiler kaldı. Diğer aktiviteler, etkinlikler, faaliyetler de piknik açısından çok olumlu oldu. Bu anlamda son derece başarılı bir piknik oldu diye düşünüyorum. Benim için ilkti böyle bir deneyim. Bundan sonra daha fazla bu tür etkinlikleri gözlemleyeceğim. Çünkü benzer bir faaliyeti Karabük'te hayata geçirmeye çalışıyoruz. Bu tür etkinlikler, sol hareketin örgütlenmesi için de önemli. Her yerde yapılabilir, yapılması lazım.

G: Bence de piknik çok etkili oldu. Özellikle referandum süreci hakkında yapılan söyleşi çok etkiliydi. Bu rohette her türlü görüş savunuldu. EVET diyemler, HAYIR diyenler ve BOYKOT diyenler vardı. Herkes kendi açısından neden böyle bir tutum aldığını anlattı. Bu önemliydi. Elbette her türlü görüşün çıkması çok normal. Sonuç olarak halkın katıldığı bir piknik oldu. Piknikte aynı zamanda piknikteki farklı yayınlar dikkatimi çekti. KÖZ'ün ve diğer kurumların yayınları önemliydi, onları inceledim. Bence sol hareketin sürekli soyut bir şekilde "devrim devrim" diyerek lafazanlık yapması yerine bu tür kitle çalışmaları yapması gerekir. Çünkü lafazanlıkla hiç bir yere gelinmez. Pratik bir faaliyeti başlatmak ve sürdürmek gerekir. Devrimcilerin lafazanlık yapması değil halkı yanına çekmesi gerekir. Öbür türlü lafazanlık hiçbir işe yaramaz çünkü.

K: Peki bize biraz Karabük'teki durumu anlatır mısınız? Devrimci hareketin durumu nedir? Siyasi ortam nasıl görünüyor? Referandum sürecinde ne olacak gibi görünüyor?

B: Karabük'te siyasi örgütlenme olarak henüz bir kıpırdanma olduğu söylenemez. Biz bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Kendi aramızda toplanmaya çalışıyoruz. Sohbetler düzenliyoruz. Kendi aramızda toplandıığımız zaman, KÖZ okuyoruz. KÖZ'ü değerlendiriyoruz. Bizim çalışmamız şimdilik bu şekilde. Referandum süreci var elbette Karabük'te. İnsanlarla konuşunca sanki EVET çıkacak gibi görülüyor. AKP etkili bir propaganda yapmaya başladı. Elbette biz ne EVET ne HAYIR, BOYKOT diyoruz. Karabük'lülerin de BOYKOT tutumu alması lazım. Ama henüz Katabük'lüler arasında böyle bir tutum yaygınlaşmış değil.

G: Bir de şöyle bir durum var. Karabük'te elbette faşistler çoğunlukta. Karabük coğrafyasında faşistler oldukça etkin. Oranın biz özelliği olarak bunu görmek lazım. O yüzden durmadan faşist propaganda yapılıyor. Bu nedenle referandumda EVET çıkacağı da net değil. MHP ve CHP de çok aktif Karabük'te. HAYIR'a da şaşırmamak gerekir. Kılıçdaroğlu'nun yaptığı atak ve yaptığı propaganda CHP'yi daha da güçlendirdi. Elbette biz BOYKOT yapılımasını istiyoruz. Karabük'te iki seçenek arasında salınacak ya EVET ya HAYIR diyecekler maalesef. Biz bu dayatmaya karşıyız. Referandumda BOYKOT yapılmasını istiyoruz.

K: Peki önümüzdeki süreçte Karabük'te nasıl bir çalışma yürütmeyi planlıyorsunuz? Belli somut fikir ve projeleriniz var mı?

B: Evet var. Bir süredir aklımızda Karabük'te bir eğitim dayanışması başlatıp, dershaneye gitme imkanı olmayan işçi emekçi çocukları arasında ders çalışmak gibi bir fikir var. Kim hangi konuyu biliyorsa anlatalım istiyoruz. Bunu kendimiz yapabiliriz diye düşünüyoruz. Böyle bir çalışma başlatmamız bizim açımızdan çok yararlı olacaktır diye düşünüyorum.

G: Kısa dönemde, Karabük'te ilk başta yapmamız gereken siyasi olarak da kullanabileceğimiz bir piknik olasılığı var. Burada yapıldığı gibi bir piknik. Biz de böyle bir piknik örgütleyebilirsek, biz de burada çağrı yapabiliriz. Bu piknik'i 12 Eylül öncesinde yapabilirsek orada referandum için boykot çağrısı yapabiliriz diye düşünüyoruz. Bunu ordaki arkadaşlarımızla da konuşmamız lazım. Aynı zamanda eğitim dayanışması projemiz de var. Piknik buna da hizmet edebilir. Bu eğitim dayanışmasını kaç kişi olursak olalım devam ettirmemiz, sürekliliğini sağlamak istiyoruz.

K: Çok teşekkür ederiz.

B: Ben KÖZ gazetesine böyle bir röportaj için teşekkür ediyorum.

G: Ben de teşekkür ediyorum.

Deri Kundura ve Tekstil İşçileri ve Aileleri Deniz Pikniğinde Buluştu

Deri İşçileri Derneğinin öncülüğünde kundura ve tekstil işçileri ve ailelerinin de katıldığı deniz pikniği 4 Temmuz Pazar günü gerçekleşti. Yaklaşık 85 kişinin katılımı ile gerçekleşen piknik, birçok eksiklik, yer seçim ve organizasyon eksikliklerine rağmen, herkesin memnun kaldığı bir deniz pikniği oldu.

Genelde her yıl geleneksel yapılan ve eğitim kooperatiflerinin de birlikte organize ettiği piknikte, eğitim kooperatifleri yoktu. Bunu nedeni ise işkolu çalışması yürüten kurumların üyeleri ve aileleri ile daha yakın, sıcak ve eğlenceli bir piknik olması hedeflenmiş olması olarak açıklandı.

Pikniğe katılanlar daha çok kitle örgütlerinin üyeleri ile aileleri olmak üzere, çevre arkadaş

ilişkilerinin yanı sıra, ağırlıklı olarak mahalle halkının katılımı söz konusu idi.

Pikniğin en önemli eksikliği ise yer seçimi oldu. Çeşme Germyan köyü sahilinde gerçekleşen piknik alanında ağaç kıtlığı, aşırı kalabalık ve gölge bulunamaması gibi zorluklar yaşandı. Bu nedenle ortak sofralar hazırlanmadan herkes kendi çabaları sayesinde gölgelik yaratmaya çalışarak aynı gün kahvaltı yapabildi. Bu sıkıntı günün ilerleyen saatlerinde nispeten azalsa da, ortak sofralar hazırlanarak birlikte yemek yememize ve birlikte sohbet etme geleneğimize engel oldu. Ancak piknik yaptığımız yerin denize sıfır olmasının yanı sıra, sahilin derin olmaması ve deniz suyunun sıcak olması herkesin yaşamış olduğu sıkıntıyı unutturarak, denizin

keyfini çıkararak eğlenceli bir pikniğe dönüştürdü.

Piknikte yapmak istediğimiz konuşmalar ve sohbetleri yapamamamız nedeni ile dönüş yolunda konuşmalar yapılarak, bu yaz sezon içerisinde başka bir deniz pikniği yapalım taleplerinin de dile getirildiği bir karar çıkmıştır.

Deri, kundura ve tekstil işçileri ailelerinin birbirlerine zaten yabancı olmadıkları, yıllardır birlikte pikniklerde buluşarak birbirlerini daha yakından tanıması ve bu piknik vesilesi ile de daha çok aileler ve çocukların memnun kaldığı bir piknik olara gerçekleşmesi, biz deri, kundura ve tekstilde çalışanları da memnun etti. Bir dahaki piknikte buluşmak üzere..

İstanbul'da "Referandumu Boykot" Mitingi

1 Ağustos günü İstanbul Çağlayan meydanında referandum boykot mitingi "12 Eylül'de sandığa gitmiyoruz. Demokratik bir Anayasa istiyoruz. Demokratik bir çözüm istiyoruz" şiarı ile gerçekleşti. Mitinge BDP, ESP, TÖP, EHP, Mücadele Birliği, SODAP, SDP, KÖZ, ÖDAH, İDAY-DER, GÖÇ-DER, Barış Anneleri, MKM, TUAD-DER, Arzela Kültür Merkezi, İstanbul Kült Enstitüsü, Gökkuşu Kadın Merkezi Sosyalist Parti ve Sosyalist Gelecek Partisi Girişimi'nin de aralarında bulunduğu siyaset ve kitle örgütleri katıldı.

Mitingde Köz olarak "Evet Hayır Dayatmasına Geçit Yok Referandum Yanıtımız Boykot" ve "Demokratik Anayasa için Kurucu Meclis; Kurucu Meclis için Yasaksız, Barajsız, Tehditsiz Seçim" pankartlarını taşıdık. Yürüyüş boyunca ve alanda "Demokratik anayasa için kurucu meclis; kurucu meclis için yasaksız, barajsız, tehditsiz seçim"; "Demokrasi için

Kürtlere özgürlük"; "Nereden Geliyoruz: Varoşlardan, Ne İstiyoruz: Özgürlük; Vermeyecekler: Alacağız, Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek!"; "Yaşasın Komünistlerin Birliği" sloganlarını attık.

Mitingde 12 Eylül günü emekçilerin, ezilenlerin ancak "Ne Evet Ne Hayır" diyerek 12 Eylül'den hesap sorabileceği vurgulandı. 12 Eylül Anayasasını değiştirmek için verilen mücadelenin Anayasa Referandumu'ndan ne çıkarsa çıksın devam etmesi gerektiği, bu nedenle de bu referandumda EVET ya da HAYIR dememek, referandumu BOYKOT etmek gerektiği vurgulandı.

Miting alanında toplananlara, Türkiye'de BOYKOT diyen bir cephenin varolduğu, pek çok siyasetin ve kurumun bu cephe arkasında bulunduğu ve ortak bir BOYKOT çalışması örgütlenme iradesi gösterdikleri anlatıldı. Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi'nde bulunan siyasetler daha sonra okunarak

kürsüye çıkarıldı ve bir selamlama gerçekleşti.

Mitingde BDP milletvekilleri Hasip Kaplan ve Sebahat Tuncel ile Prof. Dr. Büşra Ersanlı konuşma yaptılar. Hasip Kaplan yaptığı konuşmada herkese özgürlük getiren bir anayasa gerektiğini ve bu referandumun yeni anayasayı ötedediğini ifade etti. Hasip Kaplan AKP hükümetine ve Erdoğan'a yüklendiği konuşmasında "Tayyip Erdoğan'ı üniversite yıllarımdan tanırım. O zamanlar siyasetle uğraşmaz, biliniyor tanınmazdı. Ne zaman 12 Eylül geldi, bunların da yıldızı parlamaya başladı" dedi.

Sebahat Tuncel de değişikliklerin anayasasının özüne dokunmadığını bu nedenle evet hayır tartışmalarının anlamlı olmadığını dile getirdi. Tuncel değişim paketinde 12 Eylül ruhunun hala var olduğunu ifade etti. Tuncel aynı zamanda "bu ülkede bir başbakan ağılıyorsa, bu iş bitmiş demektir. Başbakan'ın işi

ağlamak değildir, sorunları çözmektir. Bu süreç bize AKP'nin artık yönetemediğini, başbakanın artık iflas ettiğini göstermektedir." dedi.

Prof. Büşra Ersanlı da yaptığı konuşmada anayasa değişikliklerinin demokrasi getirmediğini ve seçim barajına dokunmadığını söyledi. Referandumun 12 Eylül gününe gelmesinin önemli bir fırsat olduğunu belirten Ersanlı, "12 Eylül günü 12 Eylül rejimini yaratanlardan, bu rejimin devam etmesini isteyenlerden hesap soracağız" dedi ve BOYKOT çağrısı yaptı.

Yaklaşık üç bin kişinin katıldığı 1 Ağustos mitingi boykot çalışması yapacak siyasetlerin toplam güçlerinin yansımadığı, bu nedenle de yapılacak referandum çalışması için önemli dersler barından bir miting oldu. Miting konuşmalarını ve müzik dinletisinin ardından sona erdi.

İstanbul'dan Komünistler

"Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi" Çalışmalarına Başladı

Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi 3 Ağustos'ta Kuruldu

Barış ve Demokrasi Partisi (BDP), Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP), Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Partizan, Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), Emekçi Hareket Partisi (EHP), Sosyalist Gelecek Parti Hareketi (SPGH), Sosyalist Birlik Hareketi, Devrimci İşçi Partisi Girişimi (DİP-G), Demokrasi ve Özgürlük Hareketi (DÖH), Sosyalist Dayanışma Platformu (SODAP), Köz, Türkiye Gerçeği, Sosyalist Devrim Parti Girişimi'nin bir araya gelerek, referandumda ortak bir boykot çalışması örgütlenme iradesi göstermeleriyle "Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi" kuruldu.

Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi 3 Ağustos günü Taksim Hill Otel'de yaptıkları basın toplantısında "Yamalı ya da Yamasız, Hiçbir şekilde 12 Eylül anayasasını istemiyoruz. Bu yüzden referandumu

boykot ediyoruz" dedi.

Basın toplantısında önce Toplumsal Özgürlük Platformu'ndan (TÖP) Tuncay Yılmaz söz alarak emekçilerin ve ezilenlerin 12 Eylül günü EVET ya da HAYIR dayatmasına mecbur olmadığını, referandumdan EVET de çıksa HAYIR da çıksa 12 Eylül anayasasının varlığını koruyacağını bu nedenle 12 Eylül günü referandumun boykot edilmesi gerektiğini ifade etti. TÖP temsilcisinin ardından Ezilenlerin Sosyalist Partisi'nden (ESP) Hülya Gerçek söz alarak hazırlanan basın açıklamasını okudu ve boykot cephesinin neden boykot kararı aldığını açıkladı.

Yapılan basın toplantısıyla Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi ortak bir referandum çalışması yapmak için oluştuğunu kamuoyuna duyurmuş oldu.

İstanbul Boykot Cephesi'nden

İstanbul'da faaliyet yürüten Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi 12 Eylül günü yapılacak anayasa referandumunu gününe kadar yürütülecek ortak faaliyetleri planlamaya başladı. İstanbul'da pek çok ilçede boykot cephesinin ilçe ve mahalle düzeyindeki platformları oluşmaya başladı. Boykot cephesi ortak afişlemeler, bildiri dağıtımları, ev ziyaretleri, halk toplantıları planlıyor. Aynı zamanda boykot otobüsünün 13 ilçede milletvekilleri ile birlikte dolaşarak çalışması da planlanıyor.

Önümüzdeki süreçte yapılması kararlaştırılan merkezi etkinliklerden bazıları da şu şekilde belirlendi:

- 13 Ağustos 2010, Cumartesi Günü saat 13.00'de Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması yapılacak.

- İstanbul'da 3 bölgede, 21-22 Ağustos tarihlerinde merkezi şöenler yapılacak. Şöenlere milletvekilleri aydınlık, sanatçılar katılacak. Şöenler 1. bölgede Sancaktepe'de (21 Ağustos, 16.00-20.00), 2. Bölge'de Sultangazi'de (22 Ağustos, 16.00-20.00) ve 3. bölgede Esenler'de (22 Ağustos 16.00-20.00) yapılacak.

- Referandum'dan bir hafta önce, 5 Eylül günü, merkezi bir miting örgütlenecek.

Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi şu siyasetlerden oluşuyor: Barış ve Demokrasi Partisi (BDP), Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP), Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Partizan, Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), Emekçi Hareket Partisi (EHP), Sosyalist Gelecek Hareketi, Sosyalist Birlik Hareketi, Devrimci, İşçi Partisi Girişimi (DİP-G), Demokrasi ve Özgürlük Hareketi (DÖH), Sosyalist Dayanışma Platformu (SODAP), Köz, Türkiye Gerçeği, Sosyalist Devrim Parti Girişimi

Egemen Sınıfların Evet-Hayır Seçeneklerinin Karşısında, EMEKÇİLERİN VE EZİLENLERİN BOYKOT CEPHESİ'ni Kurduk

Boykot hareketimiz, 12 Eylül'le gerçekten hesaplaşmaya çağırıyor, politik özgürlük için, demokratik ve sosyal haklar için, halkların kardeşliği ve eşitliği, kadının kurtuluşu için mücadele demektir. Boykot, yoksulluğa, güvencesiz çalışmaya, işsizliğe, iş cinayetlerine karşı mücadeledir demektir.

İstiyoruz ki, halkımızın 'Değişim' talebi gürül gürül aksın, sokaklardan yükselen mücadele 12 Eylül Anayasası'nı ve düzenini önüne katsın.

İstiyoruz ki, Kürt sorununda özgürlük, eşitlik ve kardeşlik kazansın.

İstiyoruz ki, 12 Eylül cuntasının tüm insanlık

suçlarından hesap sorulsun!

Boykot, ezilen ve sömürülen milyonların bu taleplerini bayraklaştıran bir politikadır.

Önümüze tarihi bir fırsat çıkmıştır. "Yamalı" ya da "yamasız", hiçbir şekilde 12 Eylül darbe anayasasını istemediğimizi boykotla göstermenin, şimdi tam zamanıdır.

Halkın kendi özgücüne ve örgütlü mücadelesine dayanarak kendi anayasasını yapabileceğine, kendi iktidarını kurabileceğine inananların gücünü, iradesini açığa çıkartmak gibi tarihi bir sorumlulukla karşı karşıyayız.

Bizim boykot tavrımız, pasif, referandum gününü bekleyen bir tutum değildir. Referandumda kadar gelecek süreçte ve referandum günü aktif bir şekilde işçilerin ve ezilenlerin temel taleplerini dile getireceğiz. Halkın gücünü, değişim isteminin gücünü açığa çıkartacağız.

12 Eylül Askeri cuntası koşullarında zorla kabul ettirilen; kapitalist sömürünün, emperyalist ekonomi politikalarının, tekçi inkarıcı ırkçı anlayışın, faşist merkezîyetçi devlet yapısının, generallerin siyasete sistematik müdahalesinin, erkek egemenliğinin, Türk-İslam sentezinin üzerine inşa edilmiş 1982 Anayasası'nı çöpe atmayı hedefliyoruz. Demokratik, özgürlükçü, eşitlikçi, katılımcı ve sosyal haklara

dayanan taleplerin kazanılması temelinde bir hareketi bütünlüklü olarak ele alan bir örgütlenme ve mücadele sürecini Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi'yle büyüteceğiz.

Emekçiler ve ezilenler için sorun, "Eşitliğe, özgürlüğe, barış ve kardeşliğe yönelmiş bir toplumsal yaşamı inşa etme" sorunudur. Amacımız, bütün ezilenleri ve emekçileri BOYKOT CEPHESİNDE birleştirerek mevcut düzene alternatif bir düzen için ortak mücadeleyi büyütmektir.

(Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi Basın Toplantısı Metni'nden)

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Yenibosna'da Anayasa Tartışmalarıyla ilgili Köz Söyleşisi

Yenibosna'da "12 Eylül Meclisi Demokratik Anayasa Yapamaz" başlığı altında bir Köz söyleşisi gerçekleştirildi. Sohbeta 20 kişi katıldı ve 2 saate yakın sürdü.

Bir yoldaş konuyla ilgili bir sunum yaptı. Bu sunumun ardından birçok insan söz alarak konu ile ilgili görüşlerini aktardı. Sunumu yapan yoldaş şunları ifade etti:

"AKP hükümeti ile Kemalistler arasında süren iktidar savaşında AKP hükümeti iktidarını daha da güçlendirmek için Anayasa'da bir takım düzenlemeler yapmak istiyor. AKP bunu yaparken kendisini topluma demokrasi havarisi olarak sunarak "ya benim tüm yaptıklarımı desteklersiniz ya da CHP ve MHP'nin ırkçı faşist politikalarına mahkum olursunuz" diyor. AKP bu anayasa paketleriyle 12 Eylül rejiminin aşılabileceğini iddia ediyor. Oysa AKP de rakipleri de 12 Eylül Anayasasını pekiştirmek istiyor. Çünkü AKP'nin meclise sunduğu ve referandum ile tescil etmeye hazırlandığı anayasa değişikliği esasen 12

Eylül Anayasası'nın temel niteliklerini tahkim etmek üzere tasarlanmıştır. Bununla birlikte bu anayasanın hazırlanışı ve referandumun kendisi demokratik değildir.

Demokratik bir anayasa yapmak için barajsız, sansürlü, tehditsiz ve pazarlıksız seçimlerle belirlenecek, tüm kesimlerin kendisini ifade edebileceği bir kurucu meclis olmalıdır. Böyle bir meclis talebini daha güçlü bir biçimde dile getirmek ve arkasında durmak gerekir.

Bir taraftan anayasa referandumu öte yandan genel seçimler yaklaşmasına rağmen sol hareket bu politik gündemi ıskalamaktadır. Bunu 1 Mayıs'ta gördük. Taksim 1 Mayıs alanında BDP ve Köz korteji dışındaki sol sosyalist güçlerin kortejlerine damga vuran şeyler yerel faaliyetlerin ve Taksim vurgusunun alana yansımalarıyla sınırlı kaldı."

Yoldaşın bu sunumunu ardından başka bir yoldaş önümüzdeki süreçte burjuvazinin iktidar kavgasında Kemal Kılıçdaroğlu faktörünün önemli bir rol

oynayacağını, bu gelişmenin bizi de zorlayacağını ifade ederek bu konuyu biraz daha açtı.

Bir komplo ile Baykal'ın CHP'nin başından uzaklaştırılarak onun yerine Kılıçdaroğlu'nun getirilmesi tesadüf bir gelişme değildir. Kılıçdaroğlu Dersimli, Kürt ve Alevidir. Böyle bir şahsiyetin CHP'nin başına getirilmesi ABD'nin ve TÜSİAD'ın gitgide yıpranan AKP'nin yedeğine hazırlanmasıdır. Diğer yandan 2007 genel seçimlerinden itibaren ciddi bir muhalefet odağı olan ve bu yönde gelişmesini sürdüren BDP ve onunla hareket eden güçlerin önünü kesmek içindir.

Fakat Kılıçdaroğlu'nun asla Alevilerin, Kürtlerin ve tüm ezilenlerin dostu olmadığını, devletin kılıcının altından geçen Kılıçdaroğlu'nun bir kılıç ortağı olduğunu, bunu ise "Dersimli değil Tunceli olduğunu, Kürt değil Türkmen" olduğunun söyleyerek Kılıçdaroğlu'nun kendisinin teyit ettiğini ifade etti.

Sohbette konuşan başka bir yoldaş ise "Köz'ün arkasında duran komünistlerin parti öncesi siyasi

faaliyetle partinin varlığı koşullarında yapılacak siyasi faaliyetin ayırımında olduğunu bu açıdan elbette Köz'ün arkasında duran komünistlerin işaret ettiği görevleri salt kendi güçleriyle yerine getirmeleri mümkün değildir. Fakat Köz doktriner bir hareket de değildir. Komünist bir parti olacak güçler güncel politik mücadele içerisinde de idman yaparak, pişerek böyle bir parti yaratılabilir" dedi.

Sohbet bu konuda verimliydi. Ve zengin şeylerin konuşulmasının ardından sona erdi. Bu arada gündemde olan anayasa paketi ile ilgili mahallede öncesinde ozalıt çalışması ile bu konuda çıkarttığımız Köz özel sayısını dağıttık.

DEMOKRATİK ANAYASA İÇİN KURUCU MECLİS,

KURUCU MECLİS İÇİN BARAJsiz, YASAKSIZ, TEHTİDSİZ BİR SEÇİM

Yenibosna'dan Komünistler

"Demokrasi İçin Ezilenler Yüzünü Nereye Dönmeli?"

5 Haziran Cumartesi günü Tuzla'da içinde çalışma yürüttüğümüz Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nde AKP'nin anayasa değişikliği, referandum tartışmaları ve CHP'nin yeni yüzü Kemal Kılıçdaroğlu'nun ezilenlere demokrasiyi getirip getiremeyeceği üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik.

"32 yıl sonra Taksim 1 Mayıs alanı oldu. Peki Taksim kazanıldı mı? Deniz Baykal'ın saltanatı hızlı bir şekilde sona erdi. CHP'nin içinde hazırlanan bir plan ile Kılıçdaroğlu genel başkan oldu. Türkiye'de neler oluyor?" sorularını ile başladığımız söyleşide şunları ifade ettik:

Devrimcilerin Taksim mücadelesi ile sendikaların Taksim mücadelesi taban tabana zıttır. Devrimcilerin gücüyle kazanılan 1 Mayıs olsaydı, 2 Mayıs'a bunun yansımaları gerekirdi. Sonrasında gelen saldırılara karşı ortak bir karşı duruş olmalıydı, 26 Mayıs grevine yansımalarıydı. Tekel işçilerinin mücadelesiyle kazanılıysaydı, tekel işçileri kürsüyü işgal eden bir konumda konuşma yapmak zorunda kalmazdı.

2007'den beri yapılamayan bir 1 Mayıs var. Bu yıl kitlesel, birleşik 1 Mayıs oldu. Peki ne oldu da böyle oldu? BDP ile ilgili bu. 2007'den beri kitlesel Newrozlar yapılıyor, ancak bu seneye kadar BDP hiç 1 Mayıs'ı örgütleyecek dememişti. Newroz alanında buluşanlar 1 Mayıs'ı örgütleyecek dedi. Bunu söylemesi AKP için tehlikeliydi. AKP demokrasi getirmeye çalışan parti gibi görünmeye çalışarak, BDP'nin 1 Mayıs'ı örgütlemesine engel oldu. AKP Taksim'i sendikalara verince BDP de 1 Mayıs'ı örgütlemekten çekildi.

1 Mayıs bizim açımızdan da birleşik ve kitleseldi, ama apolitiktir. Bu da bir şeye bağlı olarak AKP'nin vermesiyle kendiliğinden oluştu. Buna kazanıldı demek doğru olmaz. Tekel işçilerinin, BDP'nin önu kesilerek verilen bir 1 Mayıs oldu. Ortada bir irade yokken oluşan olumsuz bir tablo var. Bu anlamda bu sene de kaçınılmaz bir fırsat oldu, kazanılmadı.

ABD'nin Türkiye üzerindeki bütün planlarını AKP uyguluyor, ancak bunu yaparken yıpratıyor, bu yükümlülüğün altında eziliyor. Kürt açılımı derken milli birlik projesi oluyor birden adı. İşçiler, emekçiler bu dönemde AKP'nin ikiye bölünmüşlüğü fark ediyor. Emperyalist sistemlerde muhalefet partileri emniyet sübabı görevini görür. Baykal döneminde CHP, AKP'nin kaybettiği kesimleri kucaklayacak bir parti değildi. Burjuvazi için sol muhalefet eksikliği var. Muhalefet partisi biriken öfkeyi kendisi tutamazsa, ezilenler yüzünü BDP'ye döner, asıl tehlike de bu. AKP'ye öfkesi olanların yüzünü döneceği bir muhalefet olmazsa ezilenler için alternatif olur ve yüzlerini BDP'ye dönerler. Bu kitleler BDP'ye gitmesin diye CHP içinde bir operasyonla yerine Kılıçdaroğlu getirildi. Bu yenilik aslında yeni olan bir şey de değil. Televizyonlarda Dengir Mir Mehmet Fırat'la Kılıçdaroğlu karşı karşıya getiriliyordu. Büyüyen, gelişen, etrafındaki kitlelerle genişleyen bir BDP var. Kılıçdaroğlu'nun gelmesi de bunun önünü kesmek için yapılan bir operasyon. Bu hafta yapılacak ÖSS karşıtı miting ve anayasa tartışmaları gündemli halk toplantısı bu konuların işlenebileceği birer etkinlik olarak

karşımızda duruyor.

Bu düzen açısından "temiz" birinin ortaya çıkması aslında bizim işimizi zorlaştırıyor. AKP'ye güven azalıyor, CHP'nin bu yeni yüzü de AKP'ye karşı azalan güveni kendisinde toplamak için bir plan doğrultusunda geldi. Bizim Kılıçdaroğlu'nu CHP'yi daha fazla teşhir etmemiz lazım. Mecliste operasyonlara evet dediğini, Dersim katliamı ile ilgili tartışmalarda tutumunu da örnek göstermeliyiz.

Bu hafta kitle örgütleri üzerinden bir ÖSS mitingi yapılacak. Bir yandan da kooperatifin eleme sınavları hakkında yaptığı panelde ifade edilen katsayılar gündemini mecliste hem BDP'ye hem de Kılıçdaroğlu'na götürülebilir. Bir yandan da saldırılar devam ediyor. Tuzla BDP'ye saldırı oluyor, Silopi'de BDP milletvekili Sevaahir Bayındır'a saldırı oldu. Bunlarla ilgili ortak bir çalışmalar yapılmalı.

ABD şu an at değiştirmiş değil, sadece bunun için bir alternatifini hazırladı: Kılıçdaroğlu'nu CHP. Şu an yaşanan her şey de AKP'ye yarıyor. AKP güç kazanıyor, İsrail saldırı vs. AKP'nin yıpratıldığı, ezilen emekçi kitlelerin BDP'ye gitmesine engel olmak için CHP bir alternatif olarak ortaya çıkıyor. Bütün bu söylenenlerden çıkarılması gereken Kürtlere saldırıların artacağı, Filistin'e saldırının artacağı ve ABD'nin iki devletli bir çözüme doğru gittiğidir. Anayasa tartışmaları, Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin genel başkanı oluşu ile demokrasi tartışmaları söyleşiye katılanların da ilgisini çektiğinden canlı ve verimli bir sohbet oldu.

Tuzla'dan Komünistler

HALK, AKP'NİN ANAYASA DEĞİŞİKLİĞİ PAKETİNİ TARTIŞIYOR

AKP'nin anayasa paketi meclisten geçti. Taslak 12 Eylül 2010'da halk oylamasına sunulacak. Amerikancı AKP, göstermelik düzenlemelerle, sadece kendi elini güçlendiren anayasa paketine halk desteği almaya çalışacak. Hem de 12 Eylül'de.

AKP'nin anayasası 12 Eylül darbe anayasasının yamalı halidir. AKP sözümüne demokrasi havarisi kesilip darbe anayasasını değiştirme iddiasında. Yapılan değişiklikler 12 Eylül Anayasasının temel niteliklerini değiştirmekten uzaktır. Bu değişiklikler esas olarak AKP'nin rakipleri karşısındaki üstünlüğünü koruması ve iktidarda kalma süresini uzatmasını sağlamaktadır.

Anayasa paketinin emekçiler ve ezilenlerin hak ve özgürlükleri ile ilgisi yoktur. AKP'nin emekçilerin ve ezilenlerin oyuna sunacağı yeni anayasa paketi işçilerin, Kürtlerin, Alevilerin, kadınların hak ve özgürlüklerini tarif eden bir anayasa olmaktan çok uzaktır. Emekçilerin ve ezilenlerin hak ve özgürlüklerinde en ufak bir değişiklik olmamıştır.

Emekçiler, ezilenler ve onların temsilcileri bu sürecin dışında bırakılmıştır. Anayasa değişikliklerinin kimin işine yaradığını anlamak için kimin hazırladığına bakmak gerekir. Bu anayasa AKP'nin ürünüdür. Bu süreçte emekçiler, ezilenler ve onların temsilcileri kendi taleplerini dile getirememiş, belirtilen talepler dikkate alınmamıştır. Demokratik olmayan bir ortamda, partilerin kapatıldığı, örgütlenmelerin engellendiği, BDP'li milletvekillerinin meclisten atıldığı bir ortamda tartışılan anayasasının demokratik olması zaten mümkün değildir.

Demokratik Anayasa için emekçi ve başta Kürtler olmak üzere ezilenlerin seferberliği gerekir. Emekçiler, ezilen yığınlar bugüne kadar hakların kendilerine verilmemesi, ancak mücadeleleri sonucu kazanıldığını biliyor. Bu süreçte damga vurmak için de kendi demokratik Anayasa taleplerini yükseltmeli, demokratik bir Anayasa'nın olmazsa olmaz koşullarını sıralamalıdır. Bunun için 13 Haziran'da bir araya geliyoruz. Demokrasi mücadelesinde yanımızda olan BDP milletvekili Sebahat Tuncel'in de katılımıyla anayasa değişikliklerini tartışıyoruz.

TUZLA DEMOKRASİ PLATFORMU'NUN 13 Haziran'daki Halk Toplantısı İçin Kullandığı Bildiriden...

Tuzla'da Referandum Gündemli Halk Toplantısı

Tuzla Demokrasi Platformu'na anayasa değişikliği tartışmalarıyla ilgili milletvekili Sebahat Tuncel'in de katılacağı bir halk toplantısı yapmayı önerdik. Bunun için öncelikle Tuzla BDP ile görüştük ve onlarla birlikte bu öneriyi platformdaki kurumlara ilettilik. Platformda yer alan BDP, ESP, Limter-İş, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi ve Köz olarak 13 Haziran Pazar günü "Halk, AKP'nin Anayasa Değişikliği Paketini Tartışıyor" başlığıyla bir halk toplantısı gerçekleştirdik. Halk toplantısından önce bu kurumlarla mahallede halk toplantısının duyurusunu yapan ilan ve bildiri dağıtılarını ortak bir biçimde organize ettik.

Tuzla Demokrasi Platformu'nun düzenlediği halk toplantısı saygı duruşunun ardından Platform adına Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nin yaptığı açılış konuşmasıyla başladı. Açılış konuşmasında Tuzla Demokrasi Platformunun seçmenlerden bu yana yaptığı ortak çalışmalar anlatıldı ve bu platformun kitle örgütleri ve siyasetlerin birlikte çalışmalarını güçlendirmesi bakımından önemli olduğu belirtildi. Açılış konuşmasından sonra ilk turda sırasıyla Köz, Esp ve BDP İstanbul milletvekili Sebahat Tuncel konuşmalarını yaptılar.

Köz: Referandum Gündemi AKP'nin Seçim Hazırlığıdır

Köz adına konuşan yoldaş yaptığı konuşmada şu noktaları öne çıkardı:

"Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, sürüp giden bu anayasa tartışmalarının tozu dumanı altında "ne yapmalı" sorusuna doğru yanıt verebilmek için öncelikle içinden geçtiğimiz dönemin en belirleyici özelliğinin altını çizmek gerekir.

Yaşadığımız topraklarda şu son bir iki yıldır olup bitenlere burjuvazinin gözlemleriyle bakacak olursak ortada bir "demokratikleşme ve değişim süreci var" diye görürüz.

AKP'nin "demokrasi havarisi" kesildiği bir dönemde karşı karşıyayız. AKP "Kürt Açılımı" denilen bir süreci başlattı. Bu daha sonra "Demokrasi Açılımı", en sonunda da "Milli Birlik Projesi"ne dönüşse de, AKP daha önce hiçbir siyasi partinin tanımadığı bir özgürlük ortamını yarattığını iddia ediyor. "Kürtçe Televizyona izin verdim" diyor. "Kürtçe konuşulmasının önündeki engelleri ortadan kaldırıyorum" diyor. Ya da emekçilere dönüp, bakın "1 Mayıs"ı Bayram ilan ettim, hatta üzerine Taksim'i "1 Mayıs mitinglerine açtım" diyor. Ya da AKP bu son Mavi Marmara olaylarının ardından "bakın İsrail'e bile kafa tutabiliyorum. Filistin halkının çıkarlarını savunabiliyorum" diyebiliyor.

Elbette AKP'nin Amerika destekli tüm bu projelerinin demokrasiyle uzaktan yakından ilişkisinin olmadığı aşikârdır. AKP Kürt açılımı adı altında Kürdistan'a yapılan operasyonları artırmıştır; DTP'nin kapatılmasını sağlamıştır; DTP'li milletvekillerinin meclisten çıkarılmasına göz yummuştur; 1500'ü aşkın DTP'linin, DTP'li ve BDP'li yöneticinin tutuklanmasını sağlamıştır. Kürtlere yapılan baskıları artırmıştır. Örneğin TRT-Şeşi açmıştır ama Kürtlerin kendi dilini konuşmasının önündeki engeller kalkmış değildir. Ahmet Türk'ün meclisteki Kürtçe konuşmaları sansürlenmiştir. Seçimlerde Kürtçe seçim çalışması yapmak yasaklanmıştır. Bırakalım seçim çalışmasını Kürtçe bayram tebrik mesajları bile eğer DTP/BDP'liler tarafından yapıyorsa yasak ilan edilmiştir.

AKP "bakın 1 Mayıs bayramı ilan ettik" "Taksim alanını emekçilere açtık" demektedir ama AKP iktidardayken açıkça patronları, TÜSIAD'ın partisi olmuştur.

AKP yükselen, kitlesele bir mücadele dinamiğinin önünü kesmeye çalışmaktadır. Bu dinamiğin merkezinde BDP ve BDP'nin odağında olduğu devrimci-sosyalist-demokrat bir güç birliği vardır. Bugün BDP'ye yüzünü dönen, Newroz alanını dolduran kitleler yaşadığımız toprakların en ezilen, en sömürülen ve en dinamik kesimleridir. Ve bu kesimler yaşadığımız topraklardaki demokrasi mücadelesinin en kilit öğeleridir. Yaşadığımız topraklarda son birkaç yılda ise, bu doğrultuda önemli zaferler kazandık.

2007'de meclise düzen karşıtı 22 milletvekili sokabilmeyi başardık. Hatta bir milletvekilimizi ise tutuklu bulunduğu hapis haneden alarak vekilimiz, sözcümüz yaptık. BDP Türkiye'deki her türlü demokrasi mücadelesini gündemine alıyor, sosyalistlerle, devrimcilerle birlikte çalışıyor. Newroz eylemleri yaşadığımız topraklarda Kürdistan dışındaki metropollerde de yüz binler tarafından kutlanıyor, bu eylemler yaşadığımız toprakların en geniş, en kitlesele işçi eylemleri oluyor. İşte yaşadığımız topraklarda böyle bir dinamik olduğu için, AKP asıl olarak bu dinamiği köreltmek istiyor. Tam da bu nedenle önce bu kilitlenin en örgütlü durduğu yere yani DTP'ye, BDP'ye saldıyor. Bir taraftan da bu kilitlenin demokrasi isteğini istismar etmeye kendisine yedeklemeye, bu şekilde bu eylemler, dinamik enerjiyi porsütmeye çalışıyor. Örneğin ne zaman BDP, "1 Mayıs'ı biz örgütleyeceğiz", "1 Mayıs'ı Newroz'u örgütleyenler örgütlesin" derse AKP 1 Mayıs BDP'den kaçırarak için, sendikalara teslim ediyor. Yükselen bu dinamiğin önünü kesmek temel olarak AKP'nin değil, AKP'nin efendilerinin yani Amerika'nın planıdır. Hatta içten bir komplonun sonunda CHP'de Deniz Baykal'ın düşüşü, ve yerine Kılıçdaroğlu'nun gelmesi de, aslında AKP'nin politikalarında uzaklaşan kitlelerin yüzünü BDP'ye çevirmesini engellemek

işin tezgahtarlığıdır.

İşte, içinden geçtiğimiz süreci ve AKP'nin güdümünde anayasa referandumuna varan süreci anlamlandırabilmek için ve bu süreçte ne yapılacağını açığa çıkarmak için, öncelikle, bu dinamiği akıldan tutmak gerekir. AKP 12 Eylül anayasasını değiştiremez, çünkü zaten 12 Eylül anayasasının bir ürünüdür. Barajlarla gelmiştir, gücünü barajlardan almaktadır. AKP, DTP'nin kapatılmasını sağlamıştır. Milletvekillerinin, Aysel Tuğluk'un ve Ahmet Türk'ün meclisten atılmasına göz yummuş, buna ortam hazırlamıştır. AKP Kürdistan'da operasyon üzerine operasyon yapmaktadır. AKP örgütlü tüm mücadeleleri tasfiye etmeye yeminli bir partidir. Örgütlü bir şekilde demokratik haklar mücadelesi veren kim varsa karşısında AKP'yi görmektedir.

12 Eylül anayasası nasıl değişir? Anayasa bir rejimin özelliğini belirleyen kuralları dizisidir. Madde girip çıkmasıyla bir anayasa değişmez. Öyle olsa Anayasa 17 kez değişti dememiz icap eder. Anayasasının niteliğini belirleyen ise onu yapan meclistir. Bu meclis 12 Eylül'ün ürünü bir meclis olduğuna göre, bu meclisin 12 Eylül rejimini değiştirmesi beklenemez. 12 Eylül rejimini gerçekleştirmek isteyenler, öncelikle yeni bir anayasa yapmak üzere toplanacak bir "kurucu meclis" talebinde bulunmalıydılar. Bu kurucu meclis ise yasaaksız, barajsız, tehditsiz bir seçimle seçilmeliydi. O zaman ezilenlerin, emekçilerin bu mecliste kendilerini ifade etme şansı olurdu. O zaman BDP vekillerinin talepleri de, bizim taleplerimiz de böyle görmezden gelinmezdi.

O zaman yeni anayasaya kendi rengimizi verme fırsatımız olurdu. Bu da 12 Eylül rejiminin değişmesi anlamına gelirdi. Bu olmadan yapılacak tüm değişiklikler 12 Eylül anayasasını yamamak olacaktır. Biz yamalı değil, demokratik anayasa istiyoruz.

Referandum aldatmacasına da kanmamalı. Referandum demokratik bir süreç gibi anlatılıyor ama öyle değildir. Alternatif olmadı için, emekçiler açısından bir seçenек değil, seçeneksizliği ifade eder.

Peki ne yapmak gerekir? AKP kitleleri pasif bir seçmene dönüştürmeye çalışıyor. Kitleleri "evet ya da hayır" diye oy kullanırsanız sadece diyor. Ama sakın sokağa, eylemlere çıkmayın, demokratik anayasa için taleplerinizi ifade etmeyin diyor. İşte tam da bu nedenle Demokratik Anayasa tartışmalarını istismar etmek, bunu AKP'nin ve diğer düzen partilerinin teşhiri için kullanmak, kendi örgütlenmemizi güçlendirmek için kullanmak yani bu süreçte ezilenlerin ve sömürülenlerin cephesi olarak, eylemli ve kitlesele bir şekilde dâhil olmak gerekli. En önemlisi ise, burjuvazinin engellemeye çalıştığı gücümüzün farkına varıp bu doğrultuda güçlenmek gerekli. Yani BDP'nin odağında olduğu, devrimci, sosyalist bir güç birliğini sağlama yolunda bir eylem-birliği sağlamaktır gerekli. 12 Eylül referandumu, 2011 seçimlerinin arifesinde, bu seçimlerin akıbetini belirleyecek önemli bir dönüm noktası olacaktır. 2007 seçimleri bize son derece önemli bir mevzi sağladı. 2011'de bu mevziyi daha ileri taşımak için hareket etmeliyiz.

O anlamda bugün gerçekleştirdiğimiz bu halk toplantısı da tam zamanında atılmış, çok anlamlı bir adım oldu."

ESP: "Devrimciler Anayasa Konusunda Bir Politika Belirlemek Zorundadır"

ESP adına yapılan konuşmada Halil Dinç şunları ifade etti

"Liberaler BDP'yi ulusalçılarla yan yana olduğu için suçluyor. Anayasa değişikliği egemen sınıfların kendi

içindeki rekabet sonucunda rejimin yeniden yapılandırılması olarak ortaya çıkıyor. Rejimin çözmeye gücünün yetmediği Kürt sorunu olarak kendini gösteriyor. Egemen sınıfların iktidar mücadelesi olarak görünüyor. En önemli proje Kürt açılımı, arkasından da Ermeni, Alevi açılımları geldi. Alevi açılımını, aleviler olmadan aleviler arasındaki işbirliklerle yapıyor, ama ilerleyemiyor. Rejim gelişimi yaşayamıyor. Ülkedeki yoksullaşmanın, düşkünleşmenin, hoşnutsuzlukların tolere edileceği tartışmalar haline geliyor. Seçim öncesinde AKP anayasa tartışmalarıyla özgüven tazelemeye çalışıyor. Toplumda asker analarının da kirli savaştan memnuniyetsizliği dile geliyor. Burjuvazinin hemen hiçbir kurumu 12 Eylül'ü savunamaz hale gelmiştir. Burjuvazinin muhalefeti statükocu konumda yer alıyor. CHP en gerici söylemlere sığınmış durumda. Kılıçdaroğlu en yeni yüz olsa bile Kürt sorunu konusunda en milliyetçi söylemin dışına çıkamıyor. Liberal aydınlar da onun bu eğilimini şişiriyor. Referandum zaten bir aldatmaca..Genel seçimler öncesinde bir özgüven tazeleme meselesi olarak gündeme geldi. Anayasasının rejime karakterini veren maddeler olduğu gibi duruyor. AKP'nin kadrolaşma meselesine indirgenmiş, bu eksenle tartışılıyor. Anayasa değişiklik paketleri bu zeminde şekilleniyor. AKP iktidardaki gücünü biraz daha pekiştirmek istiyor. Kürt sorunuyla ilgili de kendi içindeki engellere de daha az takılarak, bunu da seçimlerin gücüyle yapmak istiyor.

Anayasasının ne yapılmasında yerimiz var, ne de bizim taleplerimizi karşılayan bir anayasa var. Devrimciler anayasa konusunda politika yapmak zorundadır, bu konuda bir eksiklik var. Anayasa konusunda herhangi bir bilinçlendirme çalışması yapılmıyor. Toplumun bilincini devrimciler belirliyor, liberaler belirliyor. Geride bıraktığımız bu dönemde bu konuda bir ilerleme kaydettiğimiz söylenemez. BDP'nin belediyelerle etkin bir politika yaptığını söyleyebiliriz, ama sol hareket içinde böyle bir çalışma yapılmış değil. Kürt hareketinin ortak bir siyasal hat ile hareket ederek bir çalışma yapması gerekiyor. Demokrasinin demokratik iktidarla mümkün olacağını söylüyoruz. Bu toplumda bir bilinçlendirme çalışması yapmak bugünün en acil politikası olacağını söylüyoruz. Bir politik cephenin de uygun olduğunu görüyoruz. BDP'nin tutumu önemli olacak."

BDP: "12 Eylül Günü Sandığa Gitmemek Gerekir"

İlk turda son sözü İstanbul milletvekili Sebahat Tuncel aldı.

Sebahat Tuncel konuşmasında şunları ifade etti:

"Dünyadaki ekonomik, ekolojik krizden çıkmanın yolları aranıyor. AB'de, Yunanistan'da da görüyoruz. Yeni güç dengeleri görüyoruz, Çin, Hindistan... Çok yönlü olan bir kutuplaşma var.

Sürdürülebilir bir yaşam açısından da sorunlar var. Göçmen politikaları da bununla alakalı. Dünya genelinde yaşanan bu sorunların Türkiye'ye Ortadoğu'ya da yansdığı düşünüyorum. Demokrasi krizi var. Emekçiler, Kürtler, kadınlar çok ciddi sorunlar yaşıyor. Türkiye'de de olmayan demokrasiyi tartışıyoruz. Demokrasinin göbeğinde de Kürt sorunu yatıyor. Türklerin, işçilerin, Alevilerin demokrasi sorunu da Kürt sorununun çözümü ile çözülecek. Kürt sorunu ise genellikle PKK üzerinden tartışılıyor. PKK ortadan kalkarsa, Kürt sorunu da çözülür diyorlar. Tam tersi aslında doğrudur.

İnkâr ve imha siyaseti de Kürtlere ışık yakarak devam etti. Çiller, Özal... AKP hükümeti de aynı şeyi yapıyor. Kürt sorununu çözeceğimizi diyor, BDP'lileri tutukluyor. İşçilere de aynı şeyi yapıyor. Seçilmiş olmanız da fark etmiyor. 1600 arkadaşımız AKP'nin elinde rehindir.

Bu zihniyet, bu devlet sorunu terör sorunu olarak görülüyor, kadın da olsa çocuk da olsa gereğini yapıyor. İsrail'in Filistin'e uyguladığı zulmü Kürdistan'da Kürt halkına uyguluyor. Kendine sosyal demokrat diyenlerde de Kürt sorunu konusunda karışıklık var. Kılıçdaroğlu da sorun ekonomiktir diyor. Asimilasyona karşıyız ama anadilde eğitime de karşıyız.

Fakat bütün boyutları bir yana Kürt sorunu siyasal bir sorundur ve siyasetle çözülür. Kılıçdaroğlu ile AKP'ye alternatif geliştiriyorlar. Tek bir çözüm var aslında, yeni demokratik sivil bir anayasa getirmek. Yama yapmak bu işi kurtarmaz. Bir yeni anayasa talebini her toplumsal kesim göstermiştir. AKP demistir ki anayasa hazırlıyorum vs. ama en nihayetinde geri adım atmıştır. AKP devletin görünen yüzüdür. Anayasanın tartışılmaz, değiştirilemez maddeleri kaldığı sürece hiçbir şey değişmeyecek. Anayasa paketini baştan boycot ettik. Bu yaklaşımımız da devam edecek.

Biz evet veya hayır diyecek durumda değiliz. Bu parlamento bunu yapamaz, ama bu zihniyette başka bir meclis de bunu yapamaz. Bu boycot cephesini güçlü örmeyi umuyoruz. Biz o gün sandığa gitmeyeceğiz. Anayasa mahkemesi ne derse desin biz kendimize güveniyoruz. Önerilerimiz yok mu? Tabi var. BDP olarak Kürt sorunu konusunda adım atılmasını öneriyoruz. Tüm önerilerimiz, etkinliklerimiz yasaklandı. Savaş yoğunlaşıyor. Çözüm nasıl olacak, demokratik hak muhalefeti yükseltmek gerekiyor. BDP görevini yerine getirecek, ama ona da kalamaz."

Yorum, Soru ve Cevap Bölümü

İlk turun ardından halk toplantısına katılanların kendi görüşlerini ifade ettikleri ve konuşmacılara sorularını sordukları serbest kürsü bölümü yer aldı. Bu bölümde BDP'nin boycot tutumuna ilişkin bu anayasanın evet denilebilecek tarafının olup olmadığı, bu referandum sürecinin 2011 seçimleriyle nasıl bağdaştırılabileceği, Anayasada engellilere tanınan pozitif ayrımcılığın eğitim alanında mağdur bırakılanlara tanınmasının mümkün olup olmadığı gibi sorular soruldu.

İkinci turda konuşmacılar hem sorulara yanıt verdiler hem de son sözlerini söylediler.

KÖZ: "AKP'yi ezilenlerin yanında bir parti sananlar, bazen Filistin'e verdiği desteği, İsrail'e kafa tutmasını da örnek olarak gösteriyorlar. Hâlbuki AKP, Amerika'nın İsrail'i iki devlet modeline sıkıştırma çabasına maşa olmaktadır. Bunun en büyük kanıtı da, Kürtlere yaptığı baskıdır. AKP'nin Filistin meselesine bakışına bakıp bakın Kürt meselesiyle uyumlu değil burada bir çelişki var demek doğru değildir. Zira hem Kürdistan'da hem de Filistin'de AKP ABD'nin planlarını uygulamaktadır.

Seçimler yasakların, barajların, tehditlerin ortadan kalktığı bir ortamda yapılmalı. Yasaksız, barajsız, tehditsiz bir seçimle gelecek kurucu meclis demokratik anayasayı yapabilir.

Sol güçsüz değil, 2007 seçimlerinde beri kazanımlarımız bunu gösteriyor. Referandum sürecinde bir eylem birliğini sağlamamız, 2011 seçimlerinde de kendini gösterecektir. Bu mücadeleyi birlikte ördüğümüz zaman kazanabiliriz."

ESP: "12 Eylül toplum vicdanında mahkûm oldu. Bugün YÖK'ü, MGK'yı hangi kurum, hangi yazar savunabiliyor. Bu derece yıpranmış 12 Eylül gerçeği var. 12 Eylül anayasasını AKP değiştirmiş gibi bir anlayış ortaya çıkıyor. Bugünkü hazırlanan maddeler öncesinden daha ileri mi, geri mi bu önemli değil. Rejimin niteliğini ifade eden maddeler değişmezse, toplumun bütün kesimlerinin taleplerini ifade etmezse bir değişiklikten bahsedilemez.

Geniş ilerici cephe için temel sorunlar uğruna ortak ilkelere hareket eden cepheleşmeden söz ediyoruz. Şovenizmin işçi sınıfı içinde gelişmesinden solun şovenist tutumunun önemli etkisi vardır. Sosyal şovenizmle mücadele bu cephenin temel ilkesel sorunu olmalıdır. BDP'nin bu cephenin oluşunda adımları var. BDP'yle yoldaşa bir ilişki içinde olacağız. BDP'yle ortak seçime girmek bizim için her zaman bir olasılık olarak karşımızda duruyor.

Solun dinamik güçsüzlüğünden ne anlıyorsunuz sorusu ile siyasetin gerçek sorunlarıyla yoğunlaşabilen sorunudur dikkat çektiğimiz. Filistin sorunu söz konusu olunca sol hareket sokağa çıkıyor, ama Kürt sorununda bunu yapamıyor dedi Köz'den arkadaş, bu doğru. Kürt sorununu da kendi sorunu olarak görmeli sol hareket."

Sebahat Tuncel: "Biz Kürt sorununun demokratik ve barışçıl çözümü için meclis içinde de dışında da çalışıyoruz.

AKP karakteri itibarıyla demokrasiyi getiremez. KCK davaları, Türk politikasının, AKP'nin yargılanmasıdır. Mahkemenin yaklaşımı TC'nin Kürtlere yönelik yaklaşımını gösterecektir.

Kürt sorunu mücadelesi işçi sınıfı mücadelesinden ayrı değildir. Kürt hareketinde bu noktadan bir gelişme var. Örneğin 1 Mayıs. Neden Türk halkına ulaşamıyoruz. Seçimlere, sol, sosyalist bloka gireceğiz. Omuz omuzaya verdiğimiz güçlerle gireceğiz."

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı halk toplantısı gerek konuşmaların içeriği gerekse serbest kürsüde yapılan konuşmalar bakımından oldukça canlı geçti.

Sancaktepe'de Anayasa Referandumunu Paneli

Boykot Cephesi'nin İstanbul'daki ortak çalışmalarının bir ayağı olarak 21 Ağustos Cumartesi günü Sancaktepe'de anayasa referandumuna dair bir panel organize edildi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı panelde Aysegül Devicioğlu (BDP), Tabir Ozan (SDP), Mukaddes Çelik (ESP), Partizan, DHF ve KÖZ konuşmacı oldu. 12 Eylül'deki referandumda neden boykot tutumu alınması gerektiğini farklı görüşlerle izah eden siyasetler, panele katılan kitleleri hem boykota hem de boykot çalışmalarına çağırdı. KÖZ gazetesi adına, panelde şu konuşmayı yaptık:

Referanduma üç haftadan az bir süre kaldı. Bu süre azaldıkça da kimin nerede durduğu, niye durduğu netleşmeye başlıyor.

Bugün referandumda iki saf vardır. Gazetelerden televizyonlardan pompalandığını aksine söz konusu olan EVET diyenlerle HAYIR diyenler arasında bir saflaşma değildir. Doğrudur EVET AKP'nindir... Doğrudur HAYIR CHP ile MHP'nindir. Doğrudur düzenin gazeteleri, televizyonları bizleri bir o tarafa bir öbür tarafa çekistirmeye çalışmaktadırlar. Ama bugünkü saflaşmada EVET de HAYIR da aynı taraftadır. Karşılarında ise bizim saffımız durmaktadır. Boykot Cephesi durmaktadır.

12 Eylül Anayasası'nın esası Tek Millet'tir Türk Milletidir. Tek Devlettir, Türk Devletidir. 12 Eylül'de referandumda oylanacak Anayasa'da bu maddeler yine yerinde duruyor.

12 Eylül rejiminin esası emekçilerin parlamento dışında bırakılmasıdır. Seçim barajıdır. Referandumda seçim barajı da oylanmıştır. EVET diyenler de HAYIR diyenler de barajı savunuyor.

12 Eylül'ün özü imhadır. Hayırcı CHP Dersim 1938'de nasıl davrandıysak bugün de öyle davranmak lazım diyor. EVET diyen AKP Heron uçakları niye istihbarat vermiyor diye soruyor. Erdoğan da Kılıçdaroğlu da siperde durmaya hazır. Biri çömeliyor diğeri ayakta duruyor.

12 Eylül'ün özü inkardır. Kürdün inkarını. HAYIR diyen Kılıçdaroğlu ağzına Kürt sözcüğünü almıyor. EVET diyen Erdoğan bizim için boy değil soy önemlidir diyor. Daha dün Maraş'ta faşist katil Muhsin Yazıcıoğlu'nun ruhunu sad ediyor.

12 Eylül'ün özü emekçilerin, ezilenlerin örgütlenme özgürlüğünün kısıtlanmasıdır. DTP Türkiye'deki ezilenlerin en büyük örgütüydü. Bugün EVET ve HAYIR diye bölünmüş olanlar dün DTP'yi birlikte kapattılar.

Şimdi ne oluyor peki? 1500'ün üzerinde DTP'li, BDP'li tutuklu. Niye tutuklu? Çünkü geçen sene yerel seçimlerde, Kürdistan'da AKP'yi sandığa gömdüler. Selahattin Demirtaş "Tutuklu BDP'lilerin bırakılması demokratik konusunda samimiyet sınavıdır" dediğinde ne oluyor peki? HAYIRcı Kılıçdaroğlu zıplıyor yerinden "Teröristlerle müzakere edemezsin" diyor. EVETçi Erdoğan diyor ki "bu talepler bizim

açımızdan kabul edilemezdir". Sonra ne yapıyor? Sonra operasyonlara devam ediyor. Başakşehir, Beyoğlu, Sultangazi, Sultanbeyli ve Okmeydanı'nda operasyon yapıyor, referandum çalışması yürüten BDP'lileri göz altına alıyor.

Bugün EVET diyenler de HAYIR diyenler de aynı saftadırlar. 12 Eylülcüdürler. Kürde inkar ve imha. Emekçilere yasak ve baskı. Bu prensiplere göre hareket etmektedirler. Başka türlü hareket edemezler çünkü efendileri Amerika, efendileri patronlar Koçlar, Sabancılar, Boynerler bunlara izin vermezler. O yüzden bunları ruh ikizi ya da ruh üçüzlü diye nitilemek haksızlık olur. Bunlar düpedüz 12 Eylül 1980'den beri hüküm süren suç örgütünün sağ ve sol kollarıdır. Birinin durduğu, yorulduğu yerde diğeri göreve başlar.

Onlar "12 Eylül rejimini cilalı mı cilasız kabul edersiniz?" diye soruyorlar. Oysa yapılması gereken 12 Eylül rejimini reddetmektir. Yamalı değil demokratik bir anayasayı savunmaktır.

Madem demokratik bir Anayasa yapılacak bunu yapacak olan elbette halk olmalıdır. Anayasa oldu bittilerle değil halkın seçtiği vekillerle özgürce yapılmalıdır. Hani, meclis, sivil irade diye yasaklanıyorlar ya... Zerre kadar demokrat olsalardı bu Anayasa'yı oldu bittilerle değiştirmek yerine halkın iradesinin yansıdığı bir meclisle değiştirmeye çalışırlardı. Yani seçim barajının, seçim yasaklarının olmadığı bir seçim sonucunda seçilecek bir meclisle... Yani bir kurucu meclisle... Böyle bir kurucu meclis olmaksızın Türkiye demokratik rejime kavuşamaz. Bu yüzden biz KÖZ olarak "Demokratik Anayasa için Kurucu Meclis. Kurucu Meclis için Barajsız, Yasaksız, Tehditsiz Seçim" şianını yükseltiyoruz.

Bugün seçim de iki taraf var... Biri 12 Eylülcülerin tarafı... EVET diyenlerle HAYIR diyenler topluca buradadır. Bir de gerçekten demokrasi isteyenlerin tarafı. Emekçilerin, Kürtlerin bağımsız tarafı. Boykot cephesi...

Evetçiler biz boykot cephesine öfkeli... HAYIRcılara çalışıyorsunuz diyorlar. HAYIRcılar bize kızıyorlar EVETçilere çalışıyorsunuz diyorlar. Aynı anda ikisine birden çalışmak mümkün değil ama öfkelenmekte haklılar. Çünkü kendilerine çalışmıyoruz. Haklılar çünkü

biz bağımsız cepheyiz. Ezilenlerin tek bağımsız cephesiyiz.

Referandumda boykot işinin, Kürdün sesi duyulacak, rengi görülecek demektir. Bizi yok sayanlar prim yapamayacaklar

Referandumda boykot emekçilerin, ezilenlerin bağımsız hareketi demektir. Bizim gücümüze dayanarak kendi aralarında kapışamayacaklar.

O yüzden EVET-HAYIR dayatmasına geçit yok diyoruz. Referandumda yanıtımız boykot diyoruz.

Bugünkü referandum kampanyaları düpedüz seçim kampanyalarıdır aynı zamanda. 2011 seçimlerinde EVET AKP'ye HAYIR ise Gandhi Kemal'e yarayacaktır. Bu yüzden her iki taraf da hararetle bir referandum kampanyası yürütmektedirler.

Bizim referandumda Boykot dememiz tam da bu nedenle önemlidir. Zira bugün boykot bağımsız tutum demektir. Referandumda bağımsız tutum gösterenler seçimde de bağımsız bir tutum göstermelidir. Referandumda EVET ya da HAYIR diyenler seçimlerde de ya AKP'ye ya CHP'ye yedekleneceklerdir. Referandumda boykot diyenlere seçimlerde kendi ortak ve bağımsız adaylarıyla kendi vekillerini meclise sokmaladırlar.

Son üç senelik pratik bu vekillerin ezilenlerin ve emekçilerin mücadelesi açısından önemini göstermiştir. O yüzden 2011'de kavranacak acil halka bu mücadeleyi yükseltmek ve daha güçlü bir seçim çalışması yürütmek olmalıdır.

Referandum süreci boyunca ... parti, hareket ve kurumun ortak mücadelesi bu bakımdan umut vericidir. Biz KÖZ olarak bugün referandumda sağlanmış birlikteliğin daha da güçlü bir şekilde seçimlere taşınması gerektiğini düşünüyoruz. Bugün düzenlenen etkinlik de bu düşüncemizin bir temenniden ibaret olmadığını, sağlam temellerinin olduğunu en açık kanıttır.

Sözlerime "Referandum Dayatmasına Karşın Yaşasın Boykot" diyerek son vermek istiyorum:

"Evet-Hayır dayatmasına geçit yok. Referandumda boykot seçimlerde ortak aday!"

1 Mayıs Mahallesi'nde KÖZ Seminerleri

30 Mayıs 2010 tarihinde Ümraniye'de yapılan Fransız Devrimi'nden Komünist Manifesto'ya Geleneğimiz başlıklı KÖZ seminerlerinin 5. si olan Komünist Manifesto konulu 21 kişinin katıldığı seminer yapıldı.

Konuşmacı olarak söz alan yoldaşımız ilk olarak Fransız devrimci geleneğinde önemli gördüğümüz noktalara değindi. Bunlar arasında proletaryanın iktidarı ele almasının önemi, bunun için bağımsız merkezî bir örgütün varlığı ve silahlı ayaklanmanın gerekliliği belirtildi.

Sözlerine Fransız Devrimci Geleneği ile Marksizm'in buluşma noktasının Komünistler Birliği olduğunu belirterek devam eden yoldaş, Marksizm'in Fransız devrimine katkılarında bahsetti. Devrimci bir hareketin, devrimci bir propagandaya Marksizm'le kavuştuğunu dile getirdi. Devrimci bir programın ise devrimci pratik için hayati önem taşıdığı, sorunların analiz edilmesine olanak sağladığını ve takınılan tutumun devrimci programa göre belirlendiğinin altını çizdi.

Fransız devrimci geleneğindeki temel yanlışlardan bahsedilirken Fransız devrimcilerinin devlet ve mülkiyete bakış açılarını ve siyaset yapış tarzını ele aldı. Devlet anlayışında, iktidarı ele alan proletaryanın kuracağı devletin, kendi kendisini fesh edecek bir devlet olması gerektiği ama bu anlayışın Babeuf-Blanqui çizgisi olarak anladığımız Fransız Devrimci geleneğinde bulunmadığı anlatıldı. Fransız devrimci geleneğinin mülkiyet anlayışındaki yanlışının ise bölüşümün adil kılınacağı yönündeki tutumları olduğu aktarıldı. Bunun yanlış bir tutum olduğunu asıl meselenin üretim araçlarının belli bir kesimin elinde olmasından kaynaklanan bir sorun olduğu ve bununla sınıfları oluşturduğuna değinildi. Amacın ise sınıfları ortadan kaldırmak olması gerektiği söylendi. Daha sonra ise; Fransız devrimci geleneğinin siyaset tarzına değinen arkadaş, Komünist Manifesto'ya göre, haktan bağımsız bir şekilde ayaklanmanın mümkün olmadığını, kitleler adına siyaset yapılmaması gerektiğini değindi.

Son olarak da Komünist Manifesto'da kapitalizmin tahlilinden bahsetti. Sözlerine kapitalizmin gelişmesiyle proletaryanın ve burjuvazinin iki sınıf olarak karşı karşıya geldiğini bunun sonucu olarak da sınıfsal olarak iki kutuplu bir dünyanın oluştuğunu belirtti. Devamında, sanayinin gelişmesiyle emekçilerin yaşam koşullarının giderek kötüleştiği anlatıldı.

Marksizm sadece kötüye giden işçilerin koşullarının iyileştirilmesi için mücadele veren bir akım değildir. Aksine Komünist Manifesto'ya yansıyan görüş, işçilerin bu süreçteki mücadelelerinin insanlığın kurtuluşuna yol açacağı yolundaki bir tespittir. Daha sonradan Komünistler Birliği'ni oluşturacak örgüt olan Haklılar Birliği'nin kapısında "tüm insanlar kardeştir" yazıyordu, ama Haklılar Birliği asıl olarak işçilerin kurtuluşu için mücadele veriyordu. Komünist Manifesto'yu kaleme alan Komünistler Birliği ise "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin" diyor, ama bu mücadeleyi insanlığın kurtuluşu yolundaki bir mücadele olarak kavıyordu. Marksizmle Fransız Devrimci Geleneğinin ilk birleşme noktası olan Komünistler Birliği'nin ve onun programı olan Komünist Manifesto'nun önemi asıl olarak burada yatmaktadır.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Madenin de Operasyonların da Sorumlusu AKP İktidarı ve CHP'dir

Zonguldak Karadon Maden Ocağındaki patlamada 30 sınıf kardeşimizi yitirmiştik. Hiçbir güvenlik önleminin alınmadığı bu iş kolunda yaşanan bu işçi ölümleri neredeyse herkes açısından normalleşmeye başladığı bir dönemden geçmekteyiz. Bu iş kazaları sadece madenlerde değil diğer işkollarında da yaşanmaktadır. Tersanelerden tutalım da inşaatlara, matbaa işlerinden fabrikalara kadar bir çok iş kolunda işçilerin ölümleri hat safhaya çıkmış bir durumdadır. İşçi sınıfına yönelik somürülerin her geçen gün artması ve geçmişte işlerin elinde olan kimi haklarının da alınmasıyla ölümlerde artmaya başlamıştır. İşte en son madende yaşanan patlamada da bunun bir sonucunu gördük ve 30 işçiyi de bu patlamada yitirdik.

25 Mayıs Salı günü bu maden patlamasında ölen işçilerle ilgili mahallemizde bir eylem gerçekleştirdik. SODAP'ın çarğısı üzerine ESP, SODAP ve KÖZ olarak ortak bir eylem örgütlemek karar almıştık. Mahalledeki diğer siyasetlere de çağrıda bulunarak bu eylemi ortak bir şekilde örgütlemek istedik. Bu çağrılar sonucunda BDP'de bu eyleme katılacağını belirtmişti.

Bir yandan madendeki patlamalar sonucunda işçiler ölümlerine diğer yandan da bu devletin AKP eliyle düzenlenmiş olduğu operasyonlar olanca yoğunluğuyla devam etmektedir. Kaldı ki operasyonlar devam ettikçe iş kollarındaki işçi ölümlerinin de aynı yoğunlukta olmaya devam edeceği aşikardır. Operasyonlarla ezilen Kürt ulusu üzerine yağdırılan

bombaların parası gene işçilerin emekçilerin cebinden çıktığı için ve Kürtlere yönelik saldırılar işçi sınıfını bizzat kendisine yapılan saldırılar olduğu için işyerlerindeki işçi ölümleriyle operasyonlar ötekten birbirine bağlı bulunmaktadırlar. Bunlardan ötürü de bu operasyonları düzenleyenlerle madenlerde işçileri katledenler aynıdır. Bunların sorumlusu da sermaye hükümeti olan AKP ve muhalefet görüntüsü verip, işçilere, Kürtlere yönelik saldırılarda AKP'nin şaşakçılığını yapıp bilfiil destekleyen CHP'dir.

KÖZ olarak yapılacak olan eylemde bu bağın kurulmasını ve dolayısıyla da bu içerikle dolu olan bir eylem olmasını istedik. Ancak bu şekilde politik bir eylem yapabileceğimizi öne sürdük. En nihayetinde ESP ve SODAP ile yapılan toplantıya bu içeriğe uygun bir bildiri taslağı hazırlayıp götürmüştük. Yapılan toplantıda ESP ve SODAP temsilcisi arkadaşlar bu eylemin maden işçileriyle ilgili bir eylem olduğunu o nedenle de maden işçilerinin ölümleriyle ilgili bir bildiri olması gerektiğini söylediler. Yapılan tartışmalar sonucunda bizim önerdiğimiz bildiri taslağının basın metni olarak okunmasına ve sadece maden işçilerinin hangi politikalar sonucu öldüklerini teşhir eden ve eyleme çağıran kısa bir bildiri yazılmasına karar verildi. Eylemin duyurusu için mahallede bildiri dağıttım ve sesli ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi. Bu duyuru için yapılan konuşmalarda madendeki ölümlerle operasyonların bağıni kuran ve bunun sorumlusunun kimler olduğunu içeren konuşmalar gerçekleştirdik.

Ortak pankart, ortak sloganlar ve herkesin kendi flamlarıyla katıldığı eylem saat 19:00 da mahalledeki sima düğün salonu önünden başladı. Geç haber vermemizden kaynaklı toplantılara katılmayan BDP'de eyleme katılacağını bildirdiği için pankarta ve bildiriye imzaları koyuldu. BDP, ESP, SODAP ve KÖZ imzalı 'Kader Değil İş Cinayeti- Katil Devlettir' yazılı pankartın taşındığı yürüyüşte 50 kişi olarak yürüyüşe başladık. Yürüyüş boyunca "Maden Değil Devlet Öldürdü- Kader Değil İş Cinayeti- Katil Devlet Yıkacağız Elbet- Katil Devlet Hesap Verecek- Savaş Değil Emekçiye Bütçe- Yaşasın Devrimci Dayanışma- Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede- Kurtuluş yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları atıldı.

Atılan sloganların yanı sıra yapılan konuşmalarda da, operasyonlarla madendeki ölümlerin bağıni kurularak bunların sorumlularının kimler olduğunu ve bunlara karşı mücadele etmek gerekliliği vurgulandı. Karakol Durağına gelindiğinde durularak basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada Güler Zere'nin ölümünden de, Muğla'da sivil faşistler tarafından katledilen Şerzan Kurt'un ölümünden de, madenlerdeki işçi ölümlerinden de bu devletin sorumlu olduğu vurgulandı.

Operasyonlarında bunlardan ayrı düşünülmemesi gerektiği, operasyonlar oldukça bu tür katliamların ve ölümlerin de daha da artacağına altı çizildi. AKP hükümetinin ve bu saldırılar konusunda onun yanında

durarak şaşakçılığını yapan CHP'nin de ezilenlerin, emekçilerin dostları olmadıkları ve bu politikaların asıl sahibi olan sermayedarların uşakları olduğu vurgulandı.

Yapılan basın açıklamasının ardından eylem sonlandırıldı. Eylemin bitimine gelen ESP li ve EMEP'li arkadaşlarda Atakent'te 26 Mayıs eylemine çağrı yapmak üzere bildiri dağıtırken polislerin müdahale ettiğini ve kimi arkadaşlarının göz altına alındığını bildirdiler. Bu göz altıları protesto etmek için aynı bileşenler olarak; karakol durağından sima düğün salonu önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdik. Yürüyüş boyunca polisler bu tutumunu teşhir eden sloganlar atarak konuşmalar gerçekleştirdik. Toplamda 60 kişinin katıldığı bu yürüyüşte Sima Düğün salonu önüne gelindiğinde bitirildi.

Bir yandan operasyonların en yüksek oranda devam ettiği, bir yandan madende işçilerin öldüğü bir süreçte bunların bağıni kurarak ortak bir eylem yapılması ve gündeme getirilmeye çalışılması olumlu bir adımdır. Bu eylem öncesinde ve böyle bir süreçte KÖZ olarak mahallede yaptığımız "Madende Katledenlerle Operasyonları Yapanlar Aynıdır, AKP ve CHP de Bunların Uşaklarıdır" yazan KÖZ imzalı ozaltilerimiz de sürece uygun ve yerinde bir adım olmuştur.

Madenden Operasyonlara Katleden Devlettir!

Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

2 Temmuz'un Hesabını Sormak için Birleşik Mücadeleyi Büyütelim!

2 Temmuz deyince 17 yıldır aklımıza Sivas gelir. Sivas'ta Madımak Oteli, Madımak Oteli'nde faşist bir saldırının dumanında can verenler... Yani on ikisinde Koray Kaya ve on altısındaki ablası Menekşe... Yani faşistler oteli taş tutarken elindeki tahta elbise askısını "Gelen olursa şöyle bir karınlarından dürterim" diyerek bir türlü bırakmayan altmış altılık Asım Bezirci... Yani dizeleri, sazları, semahlarıyla bildiklerimiz, bilemeden yitirdiklerimiz çıkmaz aklımızdan.

2 Temmuz bir faşist katliamın adı. Öncesinde planlanmış, örgütlenmiş bir katliamın adı. Faşistler yerel gazeteler aracılığıyla günler öncesinden katliam için gerekli psikolojik ortamı hazırladılar, katliamdan bir gün önce ev ev dolaşarak bildiriler dağıtarak takipçilerini katliama çağırdılar. Faşist ajitatörler saatlerce Madımak otelini hedef gösterdiler. Savunmasız şekilde kısırlı bir gruba kendilerine yakışan tarzda, polis desteğini de arkalarına alarak saldırdılar.

2 Temmuz 17 yıldır bir sınav. Demokrasiden, haklardan ve özgürlüklerden söz edenler için bir sınav. 2 Temmuz'un faillerinden, tezgâhlayıcılarından, 2 Temmuz'a zemin hazırlayıp sessizce onay verenlerden, 2 Temmuz'a alkış tutanlardan hesap sormadan demokratik haklardan ve özgürlüklerden söz etmek mümkün değil.

Bugünün MHP'lileri, AKP'lileri 2 Temmuz'un katliamcılarıdır Nizam-ı Alem ocaklarından MHP'ye tüm faşistler 2 Temmuz'u büyük bir gaza olarak alkışladı. Kendilerine hiç bir zarar vermemiş insanları cayır cayır yakmak için sıraya girdiler. Ancak 2 Temmuz'da yer alanlar faşistlerle sınırlı değildi. Bugün kendisini demokrasi ve hoşgörü aşığı olarak pazarlamak isteyen AKP şü an kadrosu olan belediye çalışanları kitleyi otele yönlendiren konuşmalar yaptı. AKP'nin şü an belediyelerinde maaş bağladığı sempatanları Aziz Nesin'i linç etme girişiminde bulundular. Olaylar bittiğinde katillerin avukatlığını üstlenen sözde demokrasi aşıklarından biri de, Tayyip Erdoğan'ın eski parti arkadaşı Şevket Kazan'dı.

2 Temmuz'un katillerini cesaretlendiren Kemalister ve sosyal demokratlardır. Kibriti çakanlar faşistler olsa da Madımak Otelindekileri bir kapana itekleyenler bugünün CHP'si o günün iktidarı Kemalisterlerdi, saldırı sırasında bu kapanda oyalayan onlardan başkası değildi. Ordu ve polis faşistlerle aynı safta yer alıyordu. İçeride kapana kısılanları değil, saldıran faşist güruhu koruyorlardı. Bugün Sivas'ın faturasını faşist bir güruha çıkarmaya çalışanlar kimseyi yanıltmamalı. 2 Temmuz şeriatçıların, faşistlerin ve Kemalisterlerin, onların hizmetkar oldukları devletin tertibidir. Tüm bu güçlerin ortak katliamıdır.

2 Temmuz 2010 yaklaşırken Aleviler için daha büyük yangınlar planlıyorlar. Bugün Aleviler başta olmak üzere işçilerin, Kürtlerin ve tüm ezilenlerin ortak mücadelesi ile 2 Temmuz'dan, Maraş'a oradan Şemdinli'ye, Dersim'e katliamların faillerini gözle görürün oluyor. Ama yıllardır bu katliamları tezgâhlayanlar, bu katliamlarda parmağı olanlar ya da bu katliamları görmezden gelecek oturdukları koltuklara sıkı sıkıya yapışanlar, bugün bu ortak mücadeleyi parçalamak, bir şekilde suç ortağı oldukları bu katliamlardan siyasi rant elde etmek için yeni tezgâhlar planlıyorlar.

Verilen mücadeleyi bölmek için sahte kahramanlar yaratıyorlar. Dün demokrasi hamisi olarak parlatılan Erdoğan'ın, tüm açılımların göz boyama olduğu, samimi hiç bir adım atmaya niyetli olmadığı ayan beyan görüldü. 8 yıllık iktidarında her sorunu çözüyor gibi yapan AKP'nin bugün geldiği nokta operasyon, şiddet, çözümsüzlüktür. Erdoğan'ın foyası ortaya çıktı, başta ABD olmak üzere emekçilerin bölünmesinden çıkarı olan güçler, başta bir planı devreye koyarak yeni bir sahte kahraman yaratmaya odaklandılar.

Kılıçdaroğlu, Dersim'in arkasında durmadığı gibi 2 Temmuz'un da arkasında duramaz. Onur Öymen'in Dersim katliamı ile ilgili meclisteki sözlerinin arkasından aldığı tavır, o zamanki Parti Başkanı olan Deniz Baykal'ın tepkisiyle karşılaşmaktan korktuğu için değiştirip, geri adım atan Kılıçdaroğlu'nun 2 Temmuz'un faillerinin peşine düşmesi mümkün müdür? Genel Başkanı'nun ABD menşeli bir kaset operasyonu ile devrilmesinde piyon rolü oynayan bir siyasetçinin vereceği sözlerle ne kadar güvenilir?

Demokrasi için sahte kahramanlara değil, birleşik mücadeleye ihtiyacımız var. Dün Erdoğan'ı 'Demokrasi ve Özgürlük getirecek' diye pazarlayanlar, bugün de Kılıçdaroğlu'nu halk lideri, sol lider diye pazarlamaya çalışıyorlar. Oysa ki, ne Erdoğan ne Kılıçdaroğlu işçi ve emekçilerin dostudur, ikisi de sinsi ve ikiyüzlüdür. Erdoğan, hocası olan Erbakan'ın üstüne basıp yükseldiğinde kimlere hizmet ettiyse, Baykal'ın üzerine basarak yükselmeye çalışan Kılıçdaroğlu da aynı kesimlere hizmet etmeyi planlamaktadır. 2 Temmuz'dan Şemdinli'ye tüm katliamların hesabını sormak için bu iki yüzlü ve sinsi siyasetçilerin gerçek yüzünü de teşhir eden işçileri, Alevileri ve Kürtleri bir araya getiren birleşik bir mücadele gereklidir.

Ne Erdoğan, Ne Kılıçdaroğlu 2 Temmuz'un hesabını soramaz!

2 Temmuz'un hesabını sormak için Birleşik Kitlesele Mücadeleye!

KÖZ

(2 Temmuz Mitingi öncesi Yenibosna'da hazırlanan bildiri)

SİVAS'I UNUTMA, UNUTTURMA

2 Temmuz Katliamı'nın 17. Yıl dönümünde İstanbul'da 2 Temmuz mitingi düzenlendi. KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak 50 kişi ile bu mitinge katıldık. Binlerce Alevi'nin bu yıl 2 Temmuz'u anmak için Sivas'ta yapılacak protestolara katılacak olması, sosyalistlerin büyük bir kısmının da bu mitinge destek verecekleri için İstanbul'daki mitinge destek vermemeleri ya da sembolik katılmaları nedeniyle, İstanbul'da düzenlenen mitinge sosyalistler sembolik bir şekilde katıldılar. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, BDP, BDSP, ESP, ÖDP, SDP, SP, Halk Cephesi, Aka-Der ve KöZ mitinge katılan siyasetler ve kurumlar arasındaydı.

Tepe Naitilus önünde başlayan yürüyüş boyunca "78 Maraş CHP İktidarda, 93 Sivas SHP İktidarda,

Kemalistler Tuttu, Faşistler Vurdu", "Katleden Faşistler, Seyreden Kemalister", "Sivas'ı Unutma, Unutturma", "Ne Şeriat, Ne Kemalizm, Yolumuz Proleter Devrim", "Ne AKP, Ne CHP, Kurtuluş Birleşik Mücadelede", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganlarını attık.

İskele Meydanı'nda miting programı Sivas Katliamı'nda yaşamını yitirenler için yapılan saygı duruşunun ardından yaşamını yitirenlerin isimleri tek tek okundu. Madımak'ta ölenlerin dışında Pir Sultan, Şeyh Bedreddin, Baba İshak, Mazlum Doğan ile '71 hareketi önderlerinden İbrahim Kaypakkaya, Mahir Çayan ve Deniz Gezmiş de sloganlarla anıldı.

Yapılan konuşmalarda Sivas Katliamı kınandı.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Sultanbeyli şube başkanı Sadegül Çavuş yaptığı konuşmada 2 Temmuz katliamını yapanlarla, 1980 darbesini yapanlar arasında, Hrnt Dink'i öldürenlerle Kürt halkına karşı her gün işlenen katliamlar arasında bir süreklilik bulunduğunu vurguladı.

2 Temmuz günü öldürülen aydınlardan Nesimi Çimen'in eşi Makbule Çimen ise bu mücadelenin bitmediğini, bu acının henüz dinmediğini, Alevilerin, Pir Sultanların hala yaşadığını ve mücadele ettiğini belirtti.

Katleden Faşistler, Seyreden Kemalister

Komünist Bir Dünya Kuracağız

İstanbul'dan Komünistler

Yenibosna'da 2 Temmuz Çalışmaları

Sivas katliamının 17. yılında, Türkiye'nin bir çok yerinde anmalar gerçekleşti. Biz de Yenibosna'da Sivas'ta yaşananların sorumlularını bir kez daha hatırlatmak, bugün bu olayı siyasi ranta çevirmeye çalışan güçlerin gerçek yüzünü teşhir etmek için mahalleimizde bir çalışma yürüttük. Demokrat maskesi giymiş AKP'nin Sivas'ın katillerini barındıran bir parti olduğu ama aynı zamanda CHP'nin ve Kemalisterlerin de Sivas'ta yakanlara zemin hazırladığını vurguladık.

Bunun dışında, Kılıçdaroğlu'nun da Alevilerin diğer kesimlerle birleşen kitlesele mücadelesinin önünü kesmek için ortaya çıkmış bir politikacı olduğunu, Sivas'ın hesabını sormak için Alevilerin kendilerine son olarak hazırlanan bu tuzaktan

uzak durmaları gerektiğini belirttik. Bu içerikte bir bildiri kaleme alarak, mahalleimizde dağıtmaya karar verdik.

Mahalleimizde bir ozalıt çalışması, bir de bildiri dağıtımını organize ettik. Bunun dışında çevremizdeki ilişkilere 2 Temmuz'dan bir kaç gün önce mahallenin en işlek yerine çıkarak bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Yaklaşık 450 adet bildiri dağıtılırken bir yandan da ilgili kişilerle muhabbet ederek Sivas'ı nasıl anlamamız gerektiğini belirttik.

2 Temmuz mitinginin hafta içi gündüz gerçekleşmesinden kaynaklı mahalleimizden sadece 8 kişi bu mitinge gidebildik, ama

yaptığımız çalışmalar neticesinde çok daha geniş bir kitleye siyasi propagandamızı ulaştırabildik.

2 Temmuz'un ardından "AKP'den ve 2 Temmuz'un Tüm suç ortaklarından hesap sormak için Emekçilerin kitlesele bağımsız mücadelesini büyütelim!", "Sivas'ın sorumluluğu Burjuva diktatörlüğünde, kanı sosyal demokratların elindedir", "2 Temmuz'da Kemalister tutmuş, Faşistler Vurmuş" yazılı ozalitleri mahalleimize yaparak 2 Temmuz çalışmalarımızı bitirdik.

Kemalistler Tuttu, Faşistler Vurdu!

Sivas'ın katili Burjuva Devleti!

Yenibosna'dan Komünistler

2 Temmuz İzmir'de Basın Açıklaması ile Anıldı

Tarihe 2 Temmuz katliamı olarak geçen ve bundan tam 17 yıl önce yaşanan katliam yıldönümünde İzmir'de de kitlesele basın açıklaması ile anılarak protesto edildi.

Alevi ve Bektaşlı federasyonları İzmir bileşenlerinin düzenlediği etkinliğe birçok siyasi partinin yanı sıra, KESK ve kimi kitle örgütleri de destek verdi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı etkinlikte 2 Temmuz için yazılan şüirler ve Pir Sultandan deyişler okunarak sloganlar eşliğinde 2 Temmuz katliamını unutmamak, unutmayacağız mesajları verildi.

2 Temmuz'da Madımak'ta yanan katledilenlerin isimleri tek tek okunarak "yaşıyor" ifadeleri ile anıldılar.

"Okunan basın metninde; "İnsanlarımızı yakan ateş içimizdedir hala, fakat Madımak bizim için

yalnız acılarımız değil, sorulacak hesabımızdır!" ifadelerinin yer aldığı metnin de daha çok AKP karşıtlığı üzerinden kurgulanarak hazırlanmış bir metin olduğu dikkatlerden kaçmadı.

"Canlar; Saflar nettir. Bir yanda yakanlar diğer yanda yakılanlar var. Kimse arada değildir. Yakılan biziz. Halktır Yakanlar, Emperyalistler, onların ülkemizdeki işbirlikçileridir.

Açılım oyununu oynayanlar da yakanların saflarındadır!

Yakanlar, kanlı elleriyle bu kez Alevi halkımıza açılım oyununu oynuyorlar.

Katliamlarla, sürgünlerle sindiremedikleri Alevi halkımızı bu kez açılım oyunu ile teslim almaya çalışıyorlar. Devşirdikleri üç-beş soysuzu kullanarak, değerlerimizi kullanıyor, bizi

aldatıyorlar. AKP iktidarının oyununu bozalım."Fakat 2 Temmuz katliamında kanlı ve kirlili elleri olan o günün hükümet ortağı SHP bu günün CHP'si de basın açıklamasında pankart açtı. Bu etkinliği düzenleyen veya destekleyen hiçbir kurumdan CHP ye dönük hiçbir tepki olmadığı gibi, sanki bu katliamı yaşayanların saflarındaymış gibi; tıpkı kurdun kuzu postuna bürünerek sürünün içine dalması gibi oyunu oynamaya devam etmektedir. Bu ve tüm benzer kalpazanlıklar, onları yapan sahtekârların oyunlarını bozacak olan devrimci bir partinin önderliğinde işçi sınıfının mücadelesi ile gün ışığına çıkacaktır. Bu inandığımız yolda görev ve sorumluluklarımızın bilinciyle düzenin tüm pisliklerini teşhir etmeye ve emekçileri bu konularda da bilinçlendirmeye devam edeceğiz.

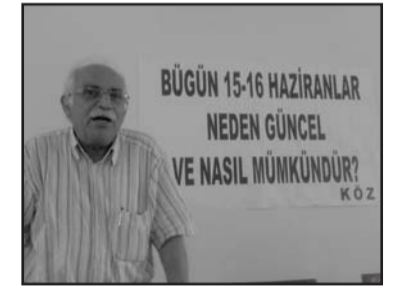
İzmir'den Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Maltepe'de "15-16 Haziranlar Neden Güncel" Paneli

"19 Haziran günü KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak Maltepe'de bir 15-16 Haziran anması düzenledik. Anmada bir yandan 15-16 Haziran ayaklanmasının canlı tanıkları, işçiler, sendikacılar, devrimciler söz alırken, bir yandan da 15-16 Haziran'ın bugün neden güncel olduğunu tartışan bir BDP ve KÖZ temsilcilerinin söz aldığı bir panel düzenlendi."

"15-16 Haziran anmasının panel kısmında söz alan BDP Maltepe İlçe Başkanı Zabit Vurdu, Türkiye solunda 15-16 Haziran ayaklanmasından sonrasındaki asıl eksikliğin, işçilerin, Kürtlerin, Alevilerin yani ezilen ve sömürülenlerin ayrı ayrı verdikleri mücadelelerin birleştirilememesi olduğunun altını çizdi.

Panelde KÖZ adına konuşan yoldaş ise yeni 15-16 Haziranları yaratabilmek için gözümüzü metropollerde oluşan, işçi sınıfının en çok ezilen ve sömürülen, aynı zamanda en dinamik kesimlerini oluşturan Türkiye'deki Kürt proletaryasına çevirmemiz gerektiğini, ve Türkiye'deki Kürtlerin verdikleri demokrasi mücadelesini sadece bir kimlik sorunu olarak değil asıl olarak sınıf mücadelesinin bir parçası olarak görmemiz gerektiğini vurguladı.

19 Haziran'da 15-16 Haziran olaylarını anmak için "Bugün 15-16 Haziranlar Neden Güncel ve Nasıl Mümkündür?" adlı yaklaşık yüz kişinin katıldığı panel düzenledik. Panelde BDP adına Zabit Vurdu ve KÖZ Gazetesi adına Çetin Eren katıldı.

Panel 15-16 Haziran olaylarında ve tüm devrim ve demokrasi mücadelesinde düşenlerin anısına saygı duruşuyla başladı. O dönemin fotoğraflarının yer aldığı sinevizyon gösterimi ardından 15-16 Haziran olayları öncesi, 15-16 Haziran olaylarına giden süreç, 15-16 Haziran günlerinde yaşananlar, hangi fabrikadan işçilerin nasıl katıldığı, olaylar sırasında ve sonrasında diskin tutumunun yer aldığı bir açılış konuşması yapıldı.

Konuşmacılara söz verilmeden önce o dönemi yaşayanlara, eylemlere katılanlara söz verildi. Söz alanlar olaylar öncesi DİSK'in kuruluşundan sonra devletin bunu engellemeye çalışması üzerine neler yapabileceklerini ve eylem karar aldıkları toplantılardan bahsettiler. Olaylar sırasında kendi buldukları fabrikalardan başlayarak diğer çevrelerinde bulunan fabrikalarda ki işçileri eyleme nasıl kattıklarını ve olaylar sonrası kendi yaşadıklarını anlattılar.

Panelin ikinci kısmında konuşmacılar söz aldı. İlk söz BDP adına Zabit Vurdu'ya verildi.

Zabit Vurdu: "Cumhuriyetin kuruluşundan sonraki tek partili dönemde eylem yapmak yasaktı. Ancak 50li 60lı yıllarda örgütlenmeler ve eylemler başladı. Egemenler bu örgütlülüğü engellemek için kendileri sendika kurdu ve yönetimlerini ellerinde tuttular. Dünya çapındaki 68 olayları Türkiye'deki gençliği, sendikaları ve işçileri etkiledi. Ve DİSK'in kuruluşunu engellemek isteyen egemenler karşı işçiler eyleme başladılar. DİSK bu eylemleri iyi yönetemedi. Engellemeye çalıştı. Sonrasında DİSK "olayların bu noktaya gelmesini istemezlik" diye açıklama yaptı. İşçi sınıfının örgütlülüğünü engellemeye çalışan egemenler bunu '80 darbesiyle gerçekleştirdi. '84 sonrası Kürt örgütlülük hareketiyle yeni bir dönem başladı. Ancak bu dönem sonrası artan hareketler birbirinden kopuk hareketler oldu. Aleviler, işçiler, Kürtler ayrı ayrı mücadele ettiler. Egemenlerin karşısında bir güç olabilmek için parça parça olan hareketleri birleştirebilmeliyiz. Bu birleşme ortak bir sloganla "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" ile mümkündür. Bugün Kürtlere yönelik saldırılarla işçilere yönelik saldırılar paraleldir. Bu saldırılara ortak bir yanıt vermek mümkündür. Buda hiçbir grubu ötekileştirmeden ortak bir paydada buluşmakla mümkündür. Ancak bu şekilde 15-16 Haziranları tekrar yaratabiliriz. Yüzümüzü dönenceğimiziz milyonlar var. Bunlara ulaşmalı örgütlemeliyiz" şeklinde konuştu.

Köz adına konuşan yoldaş da konuşmasında şunlara değindi:

"40. yılında 15-16 Haziran olaylarını neden anlatıyoruz? Neden hala güncel? Bu aralar

tarifçilik moda, özellikle burjuvazi de bunlarla ilgileniyor. Deniz Gezmişler, 15-16 Haziran, Ekim devrimi, Mustafa Suphiler 'i tarih kisvesi altında araştırmalara sığdırmak istiyorlar. Biz 15-16 Haziranı bir tarih konusu olarak görmüyoruz. Onu aşamadık evet, ama aşamadığımız için değil, bizim için olmuş bitmiş bir şey değil, geçmişte kalmış bir şey değil 15-16 Haziran. Bizim bir kavgamız var, biz insanca bir düzen için özgürlük için kavgaya ediyoruz. Bu kavgayı da kazanmadık henüz. Ekim devrimi de, 15-16 Haziran da kavgamızın bir parçası. Bu kavgayı kazanmadık. Kaybetmedik de. 15-16 Haziran bizim kavgamızın bir parçasıdır, bugünün konusudur, siyasal mücadelenin konusudur. Siyasal mücadele de bugün verilir. O yüzden 15-16 Haziran geçmişini anmak için yapmıyoruz. Biz bugünkü politik mücadelemize nasıl ışık tutacak diye bunu konuşmak istiyoruz. O halde önce şunu hatırlamak lazım, bizim politik mücadelemize ışık tutan temel tezler nedir? Biz neleri doğru kabul ederek kavgamızı sürdürüyoruz? Marksist-Leninist'in bunun için Marksizm'in-Leninizm'in temel tezlerine bakmak gerekir. 15-16 Haziran bunu doğruluyor mu, bugün bu tezlerin bir güncelliği var mı, ve nerede duruyorlar? Buna bakmak gerekir, aynı soruları bugün için sormak ve aynı sağlamayı yapmak gerekir.

3 temel tezden bahsedeceğim: Birincisi Komünist Manifesto'dan: Sermaye birikir ve biriktikçe işçiler de çoğalır ve isyanlar ayaklanmalar başlar. 15-16 Haziran'a kadar işçi sınıfının varlığı şüpheliydi. Bu olaylardan sonra bu tartışmalar son buldu, varlığı kesinleşti. Türkiye tarihini 1923'ten başlatmamak gerekir. T.C nin kuruluşu bir milat değil. İşçi sınıfı 1908'de grevlerle kendini gösteriyor. Arnavutluk, Bulgaristan, Makedonya'da devrim olmuş, buda sermayenin biriktiği yerde işçi sınıfının çoğaldığını ve harekete geçtiğinin göstergesidir. T.C'den sonra 15-16 Haziran olayları da sermaye birikiminin sonucunda işçi sınıfının artması ve harekete geçmesi sonucudur. Dolayısıyla 15-16 Haziran olayları birinci tezi doğrulamaktadır

İkincisi: Her sınıf mücadelesi siyasal bir mücadeledir. 15-16 Haziran olayları ekonomik talepler üzerine gelişmiş bir hareket değildir. Örgütlenme özgürlüğü için, demokratik haklar için yapılan ve anayasasının tartışıldığı bir mücadeledir. Buda 15-16 Haziran'ın siyasal bir mücadele olduğunun göstergesidir.

Üçüncüsü: devrimci bir partinin olmadığı yerde işçi hareketleri hüsrana uğrar. Burjuvaziyi ne kadar zorlasa da partinin olmadığı yerde işçi hareketleri burjuva hareketlerinin birine yedeklenirler. Partisizlik işçi hareketlerini düzene teslim eder.76'ya kadar yükselen işçi sınıfı 77 1 Mayıs'ından sonra CHP'nin kuyruğuna takılmıştır.

Bu tezler bu gün de güncel midir?

Sola bakınca bugün eski işçi hareketleri yok neydi o günler diye bir yakınma görürüz. Birinci

teze göre sermaye birikiyorsa işçi sınıfı kendini gösterir diyoruz. Türkiye'de sermaye birikiyor fakat işçi hareketi yok diye bir psikoloji söz konusu. Biz doğru yere bakıldığına inanmıyoruz. Bugün varoşlar ve Kürtler kavramı üzerinde durmamız gerekir. Varoşlar hem sanayi merkezleri ile kuşatılmış hem de bodrum altı atölyeleriyle büyük birer fabrika haline gelmiş işçilerin yaşadığı alanlardır. Tüm büyük kentlerde varoşların çoğaldığını görürüz. Yeni patlayıcı işçi hareketi buralarda oluşur. İki türlü işçi hareketinin olduğunu görmek gerekir. Birincisi yeni oluşan ve örgütlenme arayışı içinde olan sendikasızsız işçilerin hareketi, ikincisi ise kısmi ayrıcalıklar kazanmış örgütleri olan ve bunları korumaya çalışan işçi hareketleri. Sol akımlar genelde sadece ikincisini görür, birincisi hakkında sessiz kalırlar.

Bir diğeri de Kürtler. Kürtler deyince biz toprakları işgal edilmiş bir milletten söz ediyoruz, doğru olan budur. Oysa, Kürtler kendi dili yasak edilmiş anayasada inkar edilen varlığı tartışılan bir kimlik ve demokrasi sorununun muzdaripleri olarak görülüyor.

Sermaye birikimi ile bağlantılı olarak Türkiye'nin batısında ki Kürtler Türkiye işçi sınıfının yeni ve yükselen kesimini oluşturmaktadır. 15-16 Haziran öncesi Çayırova civarında biriken işçiler gibi bugünde varoşlarda Kürtlerin önemli çoğunluğunu oluşturduğu yeni dinamik bir işçi sınıfı oluşuyor. Biz buralara yoğunlaşmak gerekir diyoruz.

İkinci tez, her sınıf mücadelesi siyasaldır. Newrozlarda alanları dolduranları Kürt diyerek işçi olarak kabul etmezseniz siyaset yapamazsınız. Türkiye'de demokratik hak ve özgürlükler için mücadele eden siyasallaşmış bir işçi hareketi var. Devrimcilerin görevi siyasallaşmış bu kitleyle diğerlerinin bağıni kurmaktır. Bunu da ancak varoşlarda yapabiliriz.

Üçüncü tez: 15-16 Haziranı TIP, DİSK, Dev-genç örgütlemeye çalıştılar ancak öncülük edemediler. Bugün bizim sorunumuz işçilerin siyasetten uzak olması, harekete geçmemesi değil. İşçiler harekete geçse bile biz buna hazır mıyız, öncülük edebilecek durumda mıyız? İşçiler harekete geçse 15-16 Haziran gibi öncülük edilemediğinden hüsrana sonuçlanacak. Bu ülkede kriz var, burjuvazi var, halk hareketi var, işçi sınıfı var tek bir şey eksik o da devrimci parti. Biz köz olarak Kürtlerle işçi sınıfı ile dayanışma içinde devrimci partinin yaratılması için mücadele ediyoruz. Herkesi de dar sınırlı mücadelesini terk edip bu mücadeleye katılmaya davet ediyoruz."

Soru cevap kısmının ardından panel sonlandırıldı. Oldukça canlı geçen panel, önümüzdeki süreçte komünistlerin acil ödevlerini hayata geçirmeleri açısından da oldukça yararlı oldu.

Devrim için devrimci parti, parti için komünistlerin birliği

Yaşasın Komünistlerin Birliği

Hangi Demokratik

Haber kapısındaki dönüşlerin ardından, sonra da giderek artan bir tonla, «demokratik açılım iflas etti» vaveylası her tarafı sardı. Nihayet PKK'nin çatışmazlık durumuna son verdiğini ilan edip gereğini yapmaya başlamasının ardından başlayan eylemlerle birlikte bu vaveyla ayyuka çıkmış durumda.

Ama bu vaveyaların çok yüksek tonda ve hemen hemen her köşede tekrarlanıyor olmasına bakıp, bu söylemlen anlaşılmanın aynı şey olduğunu sanmak yanlış olur; zira rivayet muhtelifdir. Zaten herkesin «demokratik açılım» derken murat ettiğinin aynı şey olmadığı da apaçıktır.

Hatta zihinlerdeki bu karmaşaya bir düzen verebilmek için evvela birden fazla «demokratik açılım» kavrayışının olduğunun altını çizmek ve bu suretle neyin sona erdiğinin açıklığı kavuşmasını sağlamak gerekiyor.

Her ne kadar çoğu zaman aynı kavramla ifade buluyor olsa da esasen birden fazla «demokratik açılım» kavrayışı vardır. Her birinin de bunun arkasındaki özne veya öznelerin çıkarları ve beklentilerine göre birbirlerinden uzaklaşan birer içeriği vardır. Bu nedenledir ki bir yandan «demokratik açılım bitti» denirken bir yandan da hala «demokratik açılımın» olabilmesi için nelerin yapılması ve hangi adımların atılması gerektiği hakkındaki tartışmalar devam edebilmektedir.

Bu itibarla, neyin nasıl sona erdiğinin ve neyin hala gündemde olduğunun anlaşılabilmesi için önce bu farklı «demokratik açılım» kavrayışlarının birbirlerinden ayırt edilerek tarif etmesi elzemdir.

ABD'nin «Demokratik Açılımı»

Herşeyden önce Türkiye'de ABD'de tasarlanıp oradan yönlendirilen AKP hükümeti altında gündeme gelen ve muhtelif isim değişikliklerine uğramış olsa da genel olarak «demokratik açılım» diye anılan planın ABD'nin çıkarlarıyla ve Orta Doğu'ya ilişkin planlarıyla ilişkisi olmadığını düşünmek abes olur. Bu nedenle söz konusu «açılım» planının asıl belirleyen bu unsurunu görmeden bu kavram etrafında belirlenen muammanın düğümü çözülemez.

ABD açısından Türkiye'ye ilişkin «demokratik açılım» planı esas olarak ABD emperyalizminin Büyük Orta Doğu planı çerçevesinde Türkiye'ye biçilen rol ile ilişkilidir. Aynı zamanda da ABD'nin emperyalistler arasında süregelen paylaşım kavgası çerçevesinde bu planı uygulayabilmek üzere bölgedeki rakiplerini geriletmek ve uzun vadeli bir üstünlük sağlamak kaygılarıyla da ilişkilidir.

İsrail'in yanı sıra Türkiye İran'da Amerikancı Şah Pehlevi diktatörlüğünün yıkılmasından bu yana, ABD'nin Orta Doğu'daki başlıca müttefiki ya da daha doğrusu elemanıdır. Dahası SSCB –ABD dengeleri çerçevesinde şekillenmiş olan eski Orta Doğu çerçevesi içinde başat bir rol üstlenen İsrail'e kıyasla, Kafkaslardan Orta Asya'ya doğru genişleyen Büyük Orta Doğu çerçevesinde Türkiye, Washington açısından daha fazla önem kazanan bir unsurdur. Bir bakıma BOP planının amiral gemisi olarak dizayn edilme durumundadır. Nitekim Amerikancı AKP hükümetinin kurulmasından itibaren Türkiye'nin böyle bir rol oynamak üzere ABD tarafından desteklenip teşvik edildiği ve bu istikamette hatırı sayılır bir yol aldığı apaçıktır.

Elbette ABD'nin BOP planları çerçevesinde hem İsrail-TC ilişkilerinin yeni planın ihtiyaçlarına uygun bir biçimde düzenlenmesi gerekmektedir; hem de her iki devletin bünyesinde bu plana uygun bazı düzenlemelere ihtiyaç vardır. Bu çerçevede bir yandan TC ve İsrail arasındaki ilişkilerin sıkı bir bir biçimde örülmesi gerekir; diğer yandan da İsrail bünyesinde Türkiye'nin ABD ile ilişkiler bakımından ön almasına muhalif kesimlerin Türkiye'de de bu yakınlaşmaya engel olabilecek unsurların etkisizleştirilmesi gerekir. Bu sürecin bir kısmı, özellikle Türkiye'ye dair kısmı büyük ölçüde hallolmuşken, İsrail bakımından ABD'nin ihtiyaçlarına uygun bir düzenlemenin yerli yerine oturması önümüzdeki sürecin gündeminde.

Kuşkusuz bu misyon aynı zamanda TC devletinin bünyesinde önemli yapısal değişimleri de dayatmaktadır. Zira SSCB'nin dağılmasına kadar esasen NATO içindeki en güçlü ordulardan birine sahip bir uç beyi konumundaki Türkiye, daha ziyade bu role uygun bir yapılanmaya sahipti ve ABD açısından askeri ve jeo-stratejik bir unsurun ötesinde tayin edici bir anlam taşımıyordu. Bu çerçevede Türkiye'nin silah ticareti açısından yağlı bir müşteri ve askeri bir müttefik olması ile yetinmekte ABD

emperyalizmi açısından büyük bir mahzur yoktu. Kaldı ki Doğu-Batı kutuplaşması çerçevesinde ABD'nin Avrupalı emperyalist rakipleri ile arasındaki rekabet de belirleyici bir önem taşıyordu. Nitekim hem ABD'nin rakiplerinden biri hem de NATO çerçevesindeki müttefiklerinden olan Hollanda'nın Türkiye'deki yabancı sermayenin en büyük kısmını kontrol ediyor olması hemen hemen hiçbir zaman bir sorun teşkil etmedi. Keza aynı durumdaki Fransa'nın gerek geleneksel ilişkileri gerekse de OYAK üzerinden TSK ile ortaklık içinde olması sayesinde Türkiye siyaset sahnesinde ağırlıklı ve ayrıcalıklı bir üstünlük sahibi olması da rahatsız edici değildi. Almanya'nın Türkiye'nin dış ticaretinde birinci sırada bulunması da öyle...

Bu çerçevede askeri bakımdan Pentagon'a tabi olan bir orduya sahip olmasına rağmen finans kapitalin egemenliğinin damga vurduğu çağımızda Türkiye ABD'nin Avrupalı rakiplerinin ağır bastığı bir durumdaydı ve gerek siyasi gerekse de toplumsal yapısı bu güçler dengesinin damgasını taşıyordu.

Bununla birlikte SSCB'nin dağılmasını takiben ivmelenen emperyalistler arası paylaşım kavgasının gelişimi ve bunun bir ifadesi olarak gündeme gelen BOP planı ile birlikte, ABD emperyalizminin çıkarları açısından durum değişmiştir. Bu şartlarda ABD açısından rakiplerinin Türkiye üzerindeki etkisini kırmak ve kendisine ayak bağı olma olasılığını en aza indirmek gibi ihtiyaçları öne çıkmaktadır.

Öte yandan ABD'nin Türkiye'ye ilişkin planlarının şekillenmesinde elbette Orta Doğu'daki başka gelişmelerin de etkisi vardır. Bilhassa bu planların önemli bir adımı olarak görülmesi gereken Irak'ın işgali önemlidir; Saddam Hüseyin'in tasfiyesinin nasıl şekillendiği ve bunun ardından Irak'ın bünyesinde oluşan güçler dengesinin rolü belirleyicidir.

Bu çerçevede «Kürt Sorunu»nun ABD planlarına köstek olmayacak bir biçimde bir çözüme kavuşturulması da önem taşıyan bir unsurdur. Nitekim bu noktadaki pratik adımların atılması bağlamında ABD'nin Öcalan'ı TC'ye rehlin olarak teslim etmesi dikkat çekici bir ilk işaretidir. Kuşkusuz tezkere kazası olmasaydı ve ABD Irak işgalini TSK ile birlikte ve tamamen güneyli Kürtlere muhtaç kalmadan çözmüş olsaydı Kürtler bakımından tablonun tam olarak nasıl şekilleneceği kesin hatlarıyla bilinemez. Ama halihazır durumda ABD açısından Kürt sorununun çözümü esas olarak Güney Kürdistan'da oluşan tabloyu dikkate almak zorunda olan ve buna uygun bir seyir izlemek durumundadır.

Nihayet son bir nokta olarak da temelleri 1970'li yılların sonunda atılmış olmakla birlikte, asıl olarak bu süreçte somutlaşmakta olan GAP'ı da dikkate almak gerekir. Söz konusu olan uzun vadeli olarak, 25 milyar dolar mertebesinde bir ilk alt yapı yatırımını ifade eden ve büyük ölçüde ABD mali sermayesi tarafından finanse edilmiş bir yatırımdır. Bu yatırımın verimliliği de besbelli bölgede nispi bir istikrarın sağlanmasına bağlıdır. Bu da ABD'nin Türkiye'ye ilişkin planları açısından Kürt sorununa bir çözüm getirilmesini dayatan unsurlardandır. Nitekim daha GAP'ın temellerinin atıldığı andan itibaren TC'nin «Kürt Sorunu» ilişkin geleneksel yöneliminin önünde sonunda esaslı bir değişime uğramak zorunda olduğunu öngörmek imkansız değildi. Bununla birlikte bu değişimin somut olarak nasıl şekilleneceği ise bu arada gelişen muhtelif etkenlerin oynadığı role ve güçler ilişkisine göre bugünlerde belli olmaktadır.

Bu çerçevede, ABD emperyalizmi açısından bölgede rakipleri karşısında sağladığı üstünlükten de güç olarak Türkiye'de kendi plan ve çıkarlarına göre bir yeni düzenlemeye ihtiyaç vardır. Bu anlamda bir «demokratik açılım» planı açıktır ki, ordu üzerinden ve bürokrasi içindeki paralel mevziler vasıtasıyla Türkiye siyaset sahnesinde ağırlıklı bir rol ve bir avantaj sahibi olan başlıca rakibi Fransa'nın konumunu zayıflatıcı düzenlemeleri gerektirir. Ki çoktandır Köz sayfalarında bu emperyalistler arası rekabetin içerdeki uzantılar arasındaki çatışmanın seyri yeri geldikçe izah edilmişti. Bu çatışmanın halihazırdaki bir ileri safhası da Anayasa'daki düzenlemeler çerçevesinde yaşanmaktadır.

İkincisi Kürt sorununun Kürdistan'ın ve Kürt nüfusunun en büyük kısmını ifade eden Kuzey Kürdistan'ın sıkı sıkıya Türkiye ye bağlanmasını ve aynı zamanda yatırımlara müsait çatışmaz ve nispeten istikrarlı bir alana haline gelmesi gerekir. Bu da bir yandan Kürtlere Türkiye sınırları içinde yaşamanın tahammül edilebilir koşullarının

sağlanması ve PKK'nin etkisizleşmesi ve giderek tasfiyesini gerektirir. Öte yandan ABD'nin Avrupa'lı rakiplerini zayıflatma arayışlarının bir ifadesi olarak desteklediği Türkiye'nin AB'ye girmesi çerçevesinde kendini dayatan kimi düzenlemeler de aynı zamanda ABD'nin Türkiye'ye ilişkin «demokratik açılım» planlarının şekillenmesini belirlemektedir.

Ama besbelli ki bu planın temel unsurlarının başında Kürt hareketinin bağımsız bir rol oynama kapasitesinin budanması gelmektedir. Öcalan'ın rehlin alınmamasının ardından AKP'nin ABD'nin de katkısıyla kurulup hükümet olmasıyla birlikte ve Güneyli Kürtlerin sıkı sıkıya Irak'a bağlanması sağlandıktan sonra Türkiye'de de bu yönde bir evrim yürürlüktedir. Bu bakımdan ABD'nin çıkarları ve planları çerçevesinde Kürtlerin Orta Doğu'da mevcut devletlerden bağımsız bir güç olarak rol oynamalarına yer olmadığına altı çizilmelidir. Dolayısıyla sanki böyle bir olasılık varmış gibi hayal kuran kimilerinin yelkenleri kısa zamanda suya inmiştir. Türkiye'ye gelindiği takdirde ise ABD planları çerçevesinde siyasi gücünü koruyan ve hatta arttıran bir PKK'ye ABD planları çerçevesinde yer olmadığı tartışmasızdır. Güneyde YNK ve KDP arasında denge kurarak yol almak mümkün olduğu halde Kuzey'de böyle bir olasılık yoktur; dolayısıyla bu planların uygulanabilmesinin gereği ABD bakımından da PKK'nin etkisizleşmesini ve giderek tasfiyesini gerektirir.

ABD'nin «demokratik açılım» ihtiyacının özü BOP projesinin amiral gemisi olarak tasarlanan TC'nin nispeten istikrarlı, AB kapısında bir Truva atı olarak bekleyen, «Kürt sorununu» emperyalizminin ihtiyaçlarına uygun ve TC'nin bünyesinde eriyecek şekilde bir çözüme kavuşturmuş ve ABD'nin rakiplerinin etkisinin en aza indirildiği bir nevi «dikensiz gül bahçesi» haline gelmesini ifade etmektedir. Türkiye'yi bir model olarak ve hatta ılımlı İslam modeli olarak pazarlamak isteyen ABD açısından bu hükümet bulunmaz hint kumaş gibidir adeta.

Ama yine açıktır ki ABD'nin planı AKP'ye tabi değildir; bir hükümet için değil TC devleti için bir planı ifade etmektedir ve AKP'den sonra da kendi mecrasında yeni hükümetler vasıtasıyla yeni güçler ilişkisine göre yol alacak bir plan olarak görülmelidir. Bir başka deyişle, ABD'nin ufku her ne kadar bugüne kadar ondan azami ölçüde istifade etmiş olsa da, AKP'ninkiyle sınırlı değildir. Bu bakımdan bugün tıkanan ve sonu gelmiş olan «demokratik açılım» planı besbelli ki ABD mutfağında hazırlanan bu gerici reform planı değildir. Zira gerek uluslar arası güçler dengesi bakımından, gerekse de bu güçler dengesinin Türkiye'deki yansımaları bakımından ABD emperyalizmi hala üstünlüğünü korumaktadır ve buna göre AKP'yle veya AKP'siz yol almaya devam etmesi için tayin edici bir engel görünmemektedir. Nitekim AKP'nin güç kaybetmeye başladığının belli olmasıyla birlikte en yakın rakibinin bünyesindeki beklenmedik alt üst oluşun sonucu da esasen bu üstünlüğün ifadelerinden biri olarak görülmelidir.

AKP'nin «Demokratik Açılımı»

Kuşkusuz kurulup iktidar koltuğuna oturduğundan beri Amerikancı AKP hükümeti ABD emperyalizminin muazzam bir mali siyasi ve diplomatik desteğine mazhar olmuştur. Bu destekle bir yandan Washington'da tasarlanan planlar doğrultusunda yapması istenen düzenlemeleri bir bir uygulamaya koyarken, bir yandan da iç politikadaki dengelerin basıncıyla da şekillenen kendine özgü bir üslupla bunu yapmaktadır. Öte yandan zaman zaman açıkça görülmektedir ki AKP bu sayede elde ettiği itibar ve gücü koruma kaygısıyla kendine özgü bir siyaset çizgisi geliştirmeye yönelmektedir.

Bu çerçevede, esas itibarıyla ABD çıkarları ve planları ile uyum içinde olan bu yönelim, AKP'nin «demokratik açılım» projesini kendi iktidarını baki kılmak üzere şekil vermeye kalkışması ile sorunlu hale gelmektedir. ABD açısından Türkiye'nin bünyesinde gerekli olan düzenleme ve değişiklikler AKP açısından hükümetteki ve parlamentodaki pozisyonunu koruma kaygısıyla şekillenmektedir. Bu çerçevede atmak zorunda olduğu kimi adımları seçim kaygılarıyla veya rakiplerinin tehditleri ve fiili basıncı yüzünden, elbette aynı zamanda kendi ideolojik şekillenmesinin de yön verisi ile atmakta yahut atamamaktadır. Nitekim belki de esas olarak bu nedenle açılım AKP'nin ağızda şekillenmiş şekilde girmektedir; önce «Kürt açılım», diye başlayıp sonra «demokratik açılım» dönüşmesi ve nihayet «Milli Birlik ve Kardeşlik Projesi»ne dönüşmesi bundandır.

Bu çerçevede ABD'nin dayattığı kimi düzenlemeler AKP'nin seçmen tabanını kaybetmesine yol açtığı ölçüde, AKP'nin eli titremekte, ayağı geri gitmektedir. Bazen de gerek uluslar arası planda gerekse de iç politikada kendi çıkarlarını efendisinin çıkarlarından üstün görerek ve ABD'yi kendisine mecbur kılacağı zehabına kapılarak adım atmamak ya da atmamak durumunda kalmaktadır. Bilhassa «Kürt sorunu» çerçevesinde atmayı vaad ettiği ve misyonunu yerine getirmek üzere atmak zorunda olduğu adımları atmakta zorlanmak ve sık sık geri adım atmamak durumunda kalmaktadır. Zira AKP'nin seçmen kitlesinin önemli bir kesimi Kürtlerden oluşmakta olduğu halde, AKP bu kitlenin tek seçeneği değildir. AKP bu kitleyi terkisinde tutmak için atmamak zorunda olduğu adımları attıkça, bu kitlenin kendisinden uzaklaşmasına engel olamamaktadır. Bu durumda Kürt hareketine daha sert müdahale etmek zorunda kalmakta ve böylece daha müşkül bir duruma düştüğü gibi, Kürtler arasında tek alternatif olmak için siyasi tedbirlerin işe yaramadığını teyit eder gibi zecri tedbirlere sarılmaktadır. Oysa bu maksadının aksine hizmet eden bir etki yaratırken, öte yandan da AKP'yi rakipleriyle uzlaşmaya ve bu suretle onların güçlerini korumasına hizmet etmektedir.

Elbette hem ABD hem de AKP açısından «demokratik açılım»ın Kürt sorununa ilişkin ayağı aynı zamanda PKK'nin tasfiyesini gerektirmektedir. Ne var ki bu güne kadar AKP bunu siyaseten becerebilmiş değildir. Aksine son yerel seçimlerde görüldüğü gibi siyasi planda geri düşmektedir. AKP PKK'yle veya onun muteber saydığı herhangi bir muhatapla görüşmeksizin PKK'yi teslim almayı hayal etmiştir. Yahut «bitti bitiyor» diyerek yaymaya çalıştığı tevdiye kendisi kanmıştır. Bu rüyadan uyanmak zorunda kalınca da kendi iddia ve vaatlerinden vaz geçmek zorunda kalmıştır. «Ben PKK sorununu siyasi yöntemlerle çözerim» diye gelen AKP, PKK'den ve DTP/BDP'den kurtulmak için askeri ve inzibati yöntemlere başvurmuştur. Oysa bu AKP'nin değil alt etmek zorunda olduğu rakiplerinin seçeneğidir. AKP Kürt hareketini siyaseten alt etmeyi başaramadığı ölçüde rakiplerinin rolüne sayınmak zorunda kalmaktadır. Bu takdirde de bir siyasi ajan olarak kendi kendini gereksizleştirmektedir.

AKP bir yandan askeri ve sivil bürokrasinin devlet üzerindeki ağırlığını ABD'nin de ihtiyaçları doğrultusunda zayıflatmak üzere adımlar atmaktadır; ama bir yandan da buradan gelen tehditler karşısında onlar karşısında geri adım atmamak zorunda kaldığı gibi, kendi başına ve temsil etme iddiasında olduğu yöntemlerle çözemediği sorunları onlar vasıtasıyla çözmek durumunda kalmaktadır. Örneğin DTP'yi siyaseten alt edemeyince Anayasa Mahkemesi marifetiyle kapattırmıştır. Yahut şimdi olduğu gibi siyaseten baş edemediği hareketle askeri olarak baş etmek üzere rakiplerine teslim olmaktadır. Keza meclisteki üstünlüğü ile efendilerinin ihtiyacı olan gerici reformları uygulama iddiasını taşırken Anayasa konusunu referanduma götürmek zorunda kalmakta ve bu referandumdan mecliste zayıflayan konumunu düzeltmek için yararlanmayı ummak zorunda kalmaktadır. Bütün bu gelişmeler esasen AKP'nin «demokratik açılım» düzenlemelerini tamamlamaya mezun olmadığına delalet eder. Bu belli oldukça ve AKP «demokratik açılımı» kendisi için bir can simidi haline getirmeye yeltendikçe de misyonu bitmektedir.

Açıkçası asıl tıkanan genel olarak «demokratik açılım» değil AKP'nin kendi ikbalini teminat altına almak üzere uyarlamaya çalıştığı kendi «demokratik açılımı»dır. Bu açmazda AKP debelendikçe giderek gerek iç politikada gerekse de uluslararası planda ABD'nin ihtiyaç duyduğu düzenlemeleri yapamamakta yahut kendi siyasi çıkarları için aksi yönde hamleler yapmaya yeltenmektedir.

Görünen o ki bu sürecin sonuna gelinmektedir. Bu nedenledir ki, ABD cephesinde AKP sonrası dönemin hazırlıkları kendini göstermiştir. Nitekim AKP'nin «ılımlı İslam» modelinin suyunun ısındığı belli olduğunda, bu modelin pişirildiği mutfakta «demokratik kemalizm» alternatifi pişirilmeye başlamıştır bile. AKP'nin hakkından gelemediği rakibi Baykal'ın altındaki sandalye şaibeli bir biçimde çekildiği gibi, «Gandi Kemal» sadece Baykal'ın değil, Tayyip Erdoğan'ın da selefi olmak üzere CHP'nin başına gelmiştir. Daha ilk adımlardan itibaren «Gandi Kemal»in arkasında hangi güçlerin olduğu açıkça gözükmiştir. Bilhassa Mavi Marmara saldırısının ardından sahibinin sesi «hoca efendi»nin tutumu ile «Gandi Kemal»inki çakışmıştır ve bu çakışmanın adım adım pekişerek süreceğini beklemek Türkiye siyaset sahnesinin son 20 yılını takip edenler açısından gayet tabiidir.

Açılımın Sonu Geldi?

AKP'nin «demokratik açılım» planı AKP bunu beceremediği için ve bunu bir nevi kendini kurtarma planına feda ettiği için tıkanmıştır. Planın asıl sahibi olan ABD emperyalizmi de kendi planını daha uygun birisi ile yürürlüğe koymak üzere bu uşağının pabucunu dama atmaya hazırlanmaktadır. Demek ki asıl tıkanan budur.

Ne var ki AKP'nin «demokratik açılım» manevrası sadece kendi yetersizliği ve beceriksizlikleri nedeniyle tıkanmış değildir. Aksine bu noktada asıl belirleyici etkeni aynı süreci istismar etmekte olan DTP/BDP'nin yönelimi ve gelişimi olmuştur. Bir başka deyişle aslında ABD ve AKP'nin «demokratik açılım» planlarından ayrı bir başka «demokratik açılım» planı daha vardır. O da PKK'nin «demokratik açılım» versiyonudur. AKP'nin «demokratik açılım» planının iflas etmesi kendi beceriksizlikleri ve kimi nesnel veya başka siyasal engellerin yanı sıra esasen bu planın varlığı nedeniyleledir.

Doğrusu programının «Güneydoğu Sorunu» başlığını adeta Öcalan'ın savunmasında tasvir ettiği «demokratik Cumhuriyet»ten kopya çekerek kaleme alan ve bu suretle Kürt yığınlarını kendi arkasında tutabileceğini hayal eden AKP'nin «demokratik açılım» kurnazlığı büyük ölçüde bu etkenin varlığı nedeniyle rafa kalkmak zorunda kalmıştır.

Kürt Hareketinin «Demokratik Açılımı»

Abdullah Öcalan'ın Washington'da tezgahlanan bir komplo ile önce bulunduğu konumdan çıkartılmasının sağlanması ve ardından esir alınıp TC'ye şartlı olarak teslim edilmesi ABD'nin Orta Doğu'ya ilişkin planlarını yürürlüğe koyması noktasında önemli bir dönüm noktasıydı. Nitekim bu adımın ardından Ecevit koalisyonu gün saymaya başladı ve 28 Şubat müdahalesi sayesinde peydah olan AKP bu planın yürürlüğe konmasını sağlamak üzere onun yerini almak üzere yola çıktı. Zaten AKP'nin Kürt sorununda rakipleri tarafından sıkıştırıldığı zaman «siz elinizde imkan varken niye asmadınız» tekerlemesine sarılmasından da bu «şartlı teslimatın» o zamanki hükümetin elini kolunu ve ağzını bağlamaya nasıl hizmet ettiği bugün daha iyi görülmektedir.

Öte yandan AKP resmen kurulmadan önce, Öcalan savunması çerçevesinde uluslar arası komployu tarif edenken neyi önlemek istediğini açıkça söylemişti: topyekün bir imhayı ve bölgenin kan gölüne dönmesini. Söz konusu tehlikenin nispeten daha az görülen yönü ise PKK'nin bir brakujkiye sürüklenmesi idi. Bu bağlamda Öcalan'ın formüle edip benimsediği yönelim ise «PKK'nin isminin değiştirilmesi vb. tali ve geçici kimi yönler bir yana»şöyle özetlenebilir:

- PKK artık objektif şartlar bakımından imkansız görülen bağımsızlık fikrinden vaz geçmeli; özerklik veya federasyon seçenekleri üzerinde dahi ısrar etmemelidir. Türkiye'de AB standartlarına uygun demokratik bir cumhuriyet çerçevesinde Kürtlerin varlığının resmen tanınması ve bunun mantıklı sonucu olan demokratik hak ve özgürlüklerin (ana dilin kabulü ve ana dilde eğitimin sağlanması, seçimlerde yer alabilecek tarzda örgütlenme alanının genişletilmesi ve yerel yönetimlerin nispeten güçlendirilmesi gibi kolektif haklar başta olmak üzere) sağlanması ile yetinilmelidir.

- Siyasi mücadele araç ve yöntemleri esas alınmalı ve gerilla tedricen dağıtılmalı; bir kısmının ülkeye dönüşünün zemini hazırlanmalı, geri dönemeyecek olanların başka ülkelerde konumlanmasının ve varlıklarının teminat altına alınmasının koşulları oluşturulmalıdır.

Bu perspektifin bir gereği olarak ve iyi niyetin bir ifadesi olarak sembolik olarak bir kısım gerillanın kendiliklerinden silahlarını bırakarak teslim olması sağlanmalı ve bu süreç boyunca karşılıklı bir çatışmazlık ortamının yaratılmasını sağlayabilmek üzere tek taraflı bir ateşkes ilan edilmelidir.

Bu perspektifin temel koşulları ise PKK'nin ve önderliğinin doğrudan yahut dolaylı olarak muhatap alınması, süreç boyunca mutlak bir çatışmazlık ortamının teminat altına alınması, geniş bir af uygulamasına geçinceye kadar operasyonlara ve tutuklamalara son verilmesi ve siyasi yasak ve engellerin kaldırılması olarak özetlenebilir.

Bu perspektif PKK'nin sağında ve solunda çoğunlukla silahlı mücadele stratejisinin terk edilmesi çerçevesinde bir teslimiyet olarak ve PKK'nin nereden nereye geldiği veyahut Kürt ulusal kurtuluş sorunu bağlamında tartışıldı. Hasımları tarafından ise daha çok samimiyetsiz bir «takiyeden» ibaret görüldü. Bu perspektifin Öcalan'ın rehlin olması da dahil olmak üzere hali hazır nesnel durumdan hareketle tasarlanmış bir siyasi plan olarak ele alınması ise nadiren görülen bir yaklaşım oldu.

Oysa bu perspektifin «eğer ilerlemek imkansız hale geldiyse kendi inisiyatifiyle geri çekilmek çakılı kalmaktan yeğdir» öğütüne uygun bir tutum olarak da ele alınması mümkündür. Bu takdirde bu tutumu PKK'nin Güney Kürdistan'daki güçler dengesini ve ABD planlarını istismar ederek içine düştüğü elverişsiz konumdan çıkmasını sağlamaya dönük bir girişimi olarak görmek gerekirdi. Kaldı ki, bu perspektifin aynı zamanda bölge çapında bir çözüm planı olarak sunulması bile (hatta yer yer Türkiye'nin Orta Doğu'da oynayabileceği bir lider role göndermelerin olması vb.) esasen bu perspektifin ABD'nin Orta Doğu'ya ilişkin planlarıyla ilişkili bir yaklaşımın ifadesi olduğunun görülmesi için elverişli tutamak noktalarıdır. Öte yandan bilhassa DTP'nin kapatılınca kadarki ve bu süreci takip eden süreçteki tutumuna bakıldığında da bu tutumun esasen mevcut dinamikleri istismar ederek ilerleme ve kendini savunma arayışını ifade ettiğinin görülmesi zor değildir.

Ne var ki, hem bu perspektif adeta taksit taksit ve gel gitli bir biçimde tasvir edildi, hem de esas özneleri bakımından her zaman aynı biçimde kavranarak eşgüdümlü ve uyumlu bir biçimde ifade edilip uygulanmadı. Bunlar ve kimi başka nedenlerden ötürü «demokratik cumhuriyet-demokratik konfederalizm» perspektifi genellikle bunu benimseyenlerin bir kısmı tarafından bile bulanık bir biçimde anlaşıldı ve sadece «önderliğe bağlılık» gereği ve buna indirgenebilecek biçimde kavrandı. Oysa söz konusu perspektif sadece Öcalan'ın savunma ve açıklamalarında ortaya konup bu çerçevede tartışılmakla kalmış değildi. Aynı zamanda PKK'nin kongrelerinde ve pek çok yayınında da irdelenmiş ve ifadeye kavuşturulmuştu.

Bu çelişkili durum bir yana, Öcalan'ın rehlin düşmesinden itibaren gündeme oturan bu perspektifin aynı süreçte peydah olan AKP üzerinde de bir etki yaratmış olduğu da açıktır. AKP daha yola çıkarken bu savunmadan kopya çekerek kendi programını kaleme almıştır. Bunu takiben de gerek muhtelif propaganda kürsülerinde, gerek seçim vaadlerinde ve kimisi hala uygulama safhasına girmemiş kimi girişimlerde bu kopyalama işlemini görmek de zor değildir. Bu benzerlik ve paralellik görüntüsü de genel olarak Kürtler arasında ve PKK'nin kendi kitleleri içinde bile yanılsamalar doğmasına neden olmuştur. Bir yanda AKP'nin rakipleri «siz İmralı'nın talimatlarını uyguluyorsunuz»çığıkları atarken, beri yanda da PKK'nin kitlelerinin zihinlerinde yanlış bir algılayma yayılmıştır.

O cenahta da tıpkı «demokratik açılım» fikrine bile alerjik olanlar gibi, tek bir «demokratik açılım» perspektifi varmış gibi bir algı yayıldı.

Bu da Kürtlerin AKP karşısında bağımsız tutumlarını zaman zaman yitirmelerine yol açtı ve aynı nedenle de Kürt kitlelerinin AKP'ye yedeklenmesinin önü alınamadı. Bir bakıma bu etken AKP'nin iki dönem üst üste büyük bir çoğunlukla hükümet olmasında başlı başına bir rol oynadı. AKP'nin rakipleri bu durum karşısında AKP'yi seçimleri kazanmak uğruna bölücülere hizmet etmek türünden eleştirilerle kınadı. AKP'nin daha iyimser muhaliflerinin kimisi de iyi niyetle de olsa «PKK'nin oyununa gelme» olasılığına karşı ona uyarılarda bulunma rolünü benimsedi. Bu eleştiriler karşısında AKP zaman zaman geri adım atmak veya duruma göre tam aksi yönde bir tutum almak zorunda kaldı.

Kuşkusuz «demokratik açılım» adı altındaki gerici reform paketini AKP'nin oy almak ve oylarını korumak için başvurduğu bir kurnazlık olarak görenler gelişmeleri başka türlü yorumlar. AKP'nin sadece oy kaygısı ile sınırlı olmayan kendi çıkarları gereği böyle hareket etmek zorunda olduğunun

farkında olanların ise başka türlü yorumlamaları icap eder. Elbette bu sürece birbirinden ayrı üç ayrı demokratik açılım perspektifi olduğunun farkında olarak bakıldığında da başka türlü yaklaşılması söz konusudur. Doğrusu da budur; ve bu üç versiyon içinde nesnel olarak belirleyici olan ABD'nin planları ise, komünistler açısından esas olan da PKK'nin perspektifidir. AKP'nin kendine has çerçevesi ise onun ufku ve ömrü ile sınırlı tali ve geçici bir perspektif olarak görülmelidir.

Ne var ki işin doğrusu bu üç ayrı düzeyi birbirinden ayırt etmeyince PKK bakımından da kendi bağımsız rolünü gerektiği gibi oynayamama gibi bir durum doğmaktadır. AKP'nin planı yürüyor gibi görüldüğünde AKP'ye adeta yedeklenmeye açık bir konuma sürüklenmek; AKP'nin planı tıkanınca da aslında kendi bağımsız perspektifi olarak ifade ettiği perspektifi rafa kaldırmaya müsait bir kötümserliğe savrulmak bu çelişkili durumun bir ifadesidir.

Tek bir demokratik açılım projesi olduğu sanısının olumsuz etkilerinden biri de AKP'nin açılımı tıkandığında ABD'nin planlarının da tıkandığı kanaatine vanp, «demokratik açılım» saldırısının sona erdiği ve bunları istismar etme olanaklarının büsbütün tükendiği sonucuna vararak kendi taktik seçimlerini sorgulamaya ve bundan vazgeçmeye yönelmektir.

Bir de ABD ile AKP'nin planları birbirlerinden ayırt edildiği halde içine düşülebilecek bir tuzak vardır. Bu da daha çok Güney'deki gelişmelerin ışığı ile soruna bakmaktır. Böylece ABD'nin aslında Kürtler için iyi bir gelecek tasarladığı ve fakat AKP'nin gerek TC'nin yapı ve güç dengeleri yüzünden, gerekse de kendi beceriksizliği veya kötü niyetinden ötürü buna uygun hareket etmediğini sanarak AKP'ye hasmane tutum almakla birlikte ABD'den medet ummaya devam etmeye varabilir. O takdirde yine ABD planlarına uygun olarak tezgahlanan Gandhi Kemal epizodunda kuyrukçu bir tutuma savrulma kaçınılmaz hale gelir. Kaldı ki bu olasılığın bir versiyonunu Güney Kürdistan'a ilişkin olarak canlı bir biçimde izlemek mümkündür.

Bir diğer sorun ise, genel olarak «Demokratik Açılım» başlığı altında mütalaa edilen gerici reform planlarının ilk ismiyle yani «Kürt açılımı» olarak algılanmasından ileri gelen bir sorundur. Bu sorun esas itibarıyla Kürtler arasında kendini göstermektedir. Elbette Türkiye'de demokratik sıfatı ile anılan herhangi bir açılımın Kürtlerle ilişkili boyutunun ağır basması için birden çok neden vardır ve demokrasiye dair her türlü gelişmenin öncelikle Kürtleri ilgilendirmesi boşuna değildir. Ama bu konuda devletin bir sorunu olan «Kürt Sorunu» ile ezilen ulusun ve komünistlerin sorunu olan «Kürdistan sorunu»nu birbirinden ayırt etmek en önemli husustur.

Kürt sorunu esas olarak sorunun ezen ulus tarafından bakıldığında görünen kısmıdır. Bu taraftan bakıldığında bir tek şey görüldüğü bu görünenin sorunun çözümsüz bırakılması olduğu da doğru değildir. Lenin'in de sık sık uyardığı gibi ulusal sorunun bu sorunun kaynağında olanlar tarafından da çözülmesi imkansız değildir. Ezilen ulus kendi bağımsız iradesiyle devrede olmadık takdirde veya işçi sınıfı kendi çözümünü dayatmadık takdirde bu soruna burjuvazinin kendi çözümünü getirmesi de pek ala mümkündür.

Bu anlamda bu gün «demokratik açılım» başlığı altında gündeme gelen tartışmaları devletin «Kürt sorunundan» kurtulmak için arayışları olarak tarif etmek gerekir. ABD emperyalizmi açısından da böyle bir çözüme ihtiyaç vardır. Bu çözümün azami sınırı Kürtlerin varlığının inkar edilmesinden vaz geçilip, Kürtlerin bireysel haklarının tanınmasıyla ifade edilebilecek bir azınlık hakları çerçevesinin güvence altına alınmasından ibarettir. Bu aynı zamanda imha siyasetinin de bir değişime uğraması demektir. İnkarla birlikte gelen imha siyaseti ezilen ulusun tümüne yönelik bir tutum iken inkardan ayırt edilen bir imha siyaseti soruna ezilen ulus açısından bir çözüm getirme mücadelesi yürütenlerin imhasına indirgenmektedir; kitlelerin bu siyasetin hedefi haline gelmesi ise söz konusu özneye yakınlıklarına orantılıdır.

Kuşkusuz ayırt edilmesi gereken konulardan biri de ezen ulus tarafında, metropollerde devrimcilerin

soruna ilişkin talepleriyle ezilen ulusun topraklarındaki taleplerin de birbirlerinden ayırt edilmesidir. Kürdistan'da sorun ayrı devlet kurma hakkı anlamına gelmek üzere kendi kaderini tayin etme sorunu iken metropollerdeki Kürtler bakımından sorun bu yaşadıkları yerlerde azınlık haklarının güvenceye alınması yani bir bakıma yaşadıkları ülkenin demokratikleşmesi anlamına gelir. Komünistlerin demokrasi mücadelesi çerçevesindeki ödevleri de bu doğrultudadır.

Bu bakımdan PKK'nin kendini bir Türkiye partisi olarak kabul ettiğini ilan etmesinin ve hedefini Türkiye'nin demokratik bir cumhuriyet haline getirilmesi olarak belirlemesinin ardından bu tutum ile ezen ulus devrimcilerinin ödevleri arasında bir paralellik kurulmuştur. Bu nedenle de özellikle DTP döneminde iki hareket arasındaki yakınlaşmanın koşulları arttığı gibi bu yönde adımlar da sıklaşmıştır.

Bu durum aynı zamanda hali hazır «demokratik açılım» sürecine ilişkin tutumların yönünü de belirleyen bir durumdur. Bir kez hedef böyle belirlendikten sonra ABD emperyalizminin ve onun Türkiye'deki uzantılarının bu yöndeki girişimlerini istismar ederek Kürtlerin demokratik hak ve özgürlüklerini arttırma yönünde bir hareketi geliştirmelerinin de yolu açılır. Ne var ki sorun tam da burada çıkmaktadır. Zira bu sorun Türkiye'nin demokratikleşmesi olarak tarif edildiğinde aynı zamanda da Kürdistan sorununun çözümünden ayırt edilmesi gerekir. Genel bir demokrasi hareketi çerçevesinde Kürtlerin demokratik hak ve özgürlüklerinin arttırılmasıyla sınırlı bir perspektif olduğunun idrak edilmesi gerekir. Bu takdirde de sadece Kürtlerin sorunlarıyla ilgilenmek ve sadece Kürtlerin bu hedefler doğrultusunda örgütlenmelerini ve seferber edilmeleriyle kendini sınırlamak vaktiyle Rusya'da ortaya çıkan sosyal demokrat Yahudi hareketinin (bund) tutumuna benzer bir tutum olur. Halbuki bu sadece kısıtlı bir mücadele perspektifi olmakla kalmaz Kürtlerin mevcut çerçevelerde istifade edebileceği demokrasi alanının da kısıtlanmasına varır. O nedenle Kürtlerin «demokratik bir Türkiye'de azınlık haklarından tam olarak yararlanabilmeleri için bile demokrasi hareketi içinde ön almaları ve kendi sorunlarından öte sorunlar için de mücadeleye öncülük etmeleri gerekir.

Üstelik hali hazırda nesnel olarak BDP'nin ve genel olarak Kürt hareketinin durumu ve Türk solunun genel yönelimi itibarıyla bunun koşulları da mevcuttur ve ancak bu doğrultuda bir ortak mücadele geliştirildiği takdirde «demokratik açılım» sürecinin Türkiye'de demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi doğrultusunda ve bu bağlamda Kürtlerin hak ve özgürlüklerinin de genişletilmesi doğrultusunda istismar edilmesine olanak tanır. Bu da esasen hem Türkiye'de esasen bir devrim sorunu olan demokrasi sorununun çözülmesi için nispeten elverişli bir zemin sunar hem de Kürdistan sorununun çözülmesi için gerekli dinamiklerin serpilmesine daha elverişli bir alan açılmasına vesile olur.

Ne var ki böyle bir gelişmenin temel koşullarından biri bu hareketin burjuvazinin tüm siyasi temsilcilerinden bağımsız bir hareket olarak şekillenmesidir; diğeri de Kürt hareketinin kendini Kürt hareketi olarak görmekten kurtulup demokrasi mücadelesinin öncülüğü rolünü oynamaya uygun bir konumlanışa geçmesidir. Bu ikincinin simetriği ise Türk solunu oluşturan akımların da Kürt hareketine böyle bakmaya alışması ve buna uygun bir yönelim içine girmesidir.

Bu bir bakıma PKK'nin kendi «demokratik açılım» seçeneğini AKP'nin yerine rakibinin hazırlanmakta olduğu mevcut koşullarda ABD'nin «demokratik açılım» planlarının karşısına çıkarılması anlamına da gelir.

Doğrusu önumüzdeki referandum süreci hem zamanlaması ve 12 Eylül gündemiyle iç içe geliyor olması bakımından hem de bir anayasa tartışmasını ifade ediyor olmasından ötürü bunun için önemli bir fırsattır. KÖZ'ün arkasında duranlar daha önceki süreçte olduğu gibi bu süreçte de bu doğrultuda hareket etmek üzere gayret edecekler. Referandum sürecinde hem AKP'nin hem CHP'nin oyunlarını bozarken aynı zamanda Türkiye'de gerçek bir demokrasi hareketinin güçlü bir seferberlikle kendini dayatması için mücadele edecekler.

Komünistler Birliği'nden Birinci Enternasyonal'e

Ulusal soruna, dolayısıyla ulusların kendi kaderini tayin hakkına bakışları komünistlerin en önemli ayırım çizgileri arasında yer alır. Komünist Enternasyonal kararlarında da açık ve net bir şekilde ifade edildiği üzere komünistler ulusların kendi kaderlerini tayin hakkından devlet kurmak isteyen tüm coğrafi toplulukların - yani ulusların – esir buldukları devletlerden ayrılma hakkını yani kendi devletlerini kurma hakkını anlarlar ve bu hakkı kayıtsız, şartsız bir biçimde savunurlar.

Ancak dünyadaki ilk komünist partinin yani Komünistler Birliği'nin programı olan Komünist Manifesto'da ulusal sorun bu şekilde ele alınmamıştır. Sol hareketin büyük bir kısmı bin bir akrobatik cambazlık hüneri göstererek bu gerçeği saklamaya çalışsa da, açıktır ki Komünist Manifesto ulusal sorun hakkında hatalı görüşlere sahiptir. Hatta Komünistler Birliği'nin 1848 devrimleri patlak verdiğinde, ulusal sorun hakkında takındıkları tutum da, bu yanlışlıktan nasibini almıştır.

1848 devrimlerinin yenilgisi sonrasında ulusal soruna dair yaptıkları değerlendirmelerde, Marx ve Engels bu konudaki bakış açılarını değiştirmiş olsalar da, bugün ulusal sorun karşısında sosyal şoven bir tutum izleyen sosyalist siyasetler, görüşlerini meşrulaştırmak için oldukları Komünist Manifesto'ya atıfta bulunmuşlar ve Marx ve Engels'in bu konuda değişen görüşlerini hasıraltı etmeye çalışmışlardır. Bugün ulusal sorun hakkında sosyal şoven bir çizgi izleyen sosyalistlerin görüşlerini Komünist Manifesto ile meşrulaştırmaya çalışmaları, Marx'ın ve Engels'in yolundan gitmelerinden ötürü değil, oportünist bir tutum izlemeleriyle ilgilidir. Marx ve Engels'in ulusal soruna dair değişen görüşlerinin gerek İkinci Enternasyonal tarafından gerekse bugün sosyal şoven sosyalistler tarafından hasır altı edilmesi de aynı oportünist tutumla ilgilidir.

Komünist Manifesto Ulusal Sorun Hakkında Yanlış Bir Görüşe Sahiptir

Komünistler Birliği'nin kurulduğu yıllarda, Marx'ın ve Engels'in ulusal soruna dair sahip olduğu hatalı görüşleri anlamak için Marx ve Engels'in bireysel olarak yazdığı metinlere bakmaya gerek yoktur. Zira Komünistler Birliği'nin programı olan Komünist Manifesto'da ulusal soruna dair sahip olunan görüş açık seçik ifade edilmiştir. Komünist Manifesto'da işçi sınıfının vatani olmadığı söylenmekte, burjuva düzeninin proletaryanın üzerinden her türlü ulusal karakter sıyrıp attığı, kapitalist üretim sisteminin yaygınlaşmasıyla birlikte uluslar arasındaki ayrışmalarını ve karşıtlıkların giderek yok olduğu belirtilmektedir.

“Eski toplumun varlık koşulları, proletaryanın varlık koşulları içinde zaten yok edilmiş durumda. [...] İngiltere'de nasılsa Fransa'da da aynı olan, Amerika'da nasılsa Almanya'da da aynı olan modern sanayi işçiliği, sermayenin boynuna geçirdiği bu modern boyunduruk, proletarin üstünden her çeşit ulusal karakteri sıyrıp atmıştır. [...]

Halkların ulus olarak ayrışmaları ve karşıtlıkları, daba burjuvazinin, ticaret özgürlüğünün, dünya pazarının, sanayi üretimindeki tek biçimliliğin ve ona uyan yaşam koşullarının gelişmesiyle zaten giderek yok olmakta. [...]

İşçilerin vatani yoktur. Zaten onların olmayan bir şeyin, alınması da mümkün değil. Proletarya, önce siyasal iktidarı ele geçirmek, kendini ulusal sınıf düzeyine getirmek, kendini ulus yapmak durumunda olduğu için, kendisi de ulusaldır bâlâ, ama asla burjuva anlamda değil. (Komünist Parti Manifestosu)”

Komünist Manifesto'da ulusal sorunların zaten proleter devrimler gerçekleşince ortadan kalkacağına dair tespitler de bulunmaktadır. Bu tespitleri de Manifesto'nun farklı bölümlerinde bulmak mümkündür.

“Bir bireyin bir başka bireyi sömürmesi ortadan kalktığı ölçüde, bir ulusun da ötekini sömürmesi ortadan kalkacaktır [...]

Ulusun kendi içindeki sınıfların karşıtlığıyla birlikte ulusların birbirlerine karşı düşmanca tutumları da düşer.”

İşte burada yer alan görüşlerin büyük bir kısmı, aslında bugün hala pek çok sosyalist akımın ağızdan açığa savunduğu, benimsediği görüşlerdir. Bugün küresel kapitalizmin yaygınlaşmasının ulusal farklılıkları giderek azalttığı, ulusal ayrımların sınıf çelişkilerinin üzerine örten bir burjuva düşüncesi olduğunu, işçilerin vatanının olmadığını, mevcut ulusal sorunların ancak sınıf sorunu ortadan kalkınca çözülebileceğini savunan sosyalist akımlar çoğunluktadır. Bugün bu görüşler kendilerini sık sık Komünist Manifesto'dan aktardığımız yukarıdaki satırlarla meşrulaştırırlar. Bu nedenle, öncelikle Komünist Manifesto'da yer alan bu tespitlerin neden yanlış olduğunu anlamamız gerekmektedir.

Komünistler Birliği'nin Manifesto'yu Kaleme Alırken Ulusal Sorunu Önemsemediği ve Görmezden Geldiği Doğru Değildir

“ İstanbul'da 1 Mayıs Mahallesi'nde ve Okmeydanı'nda örgütlediğimiz “Köz Seminerlerinin” 7. Haftasının konusu “Manifesto'da Ulusal Sorun”du. Bu seminerde Marx'ın ve Engels'in Komünist Manifesto'dan Birinci Enternasyonal'e dek uzanan bir süreçte, ulusal soruna dair bakış açılarının nasıl değiştiğini anlattık. Sosyal Şovenizmin görüşlerini meşrulaştırmak için Manifesto'yu nasıl kullandıklarını tartıştık. Bu yazı seminerde ifade ettiğimiz görüşleri aktarmaktadır.

Ne Marx'ın ne Engels'in ne de Komünistler Birliği'ndeki diğer komünistlerin bu dönemde ulusal sorunları önemsemedikleri doğru değildir. Manifesto'nun kaleme alındığı yıllar, Avrupa'da ulusal kurtuluş mücadelelerinin en yaygın olduğu, Avrupa'da Polonya başta olmak üzere pek çok ulusal sorunun oldukça gündemde olduğu yıllardır. Avrupa'da Almanlar, İtalyanlar, Polonyalılar, Macarlar, Çekler, Slavlar, Slovaklar ve daha pek çok ulus kah kendi devletlerini kurmak için, kah özerklik ya da diğer demokratik haklarını kazanmak için devamlı ayaklanmaktaydılar.

Burjuva tarihçilerinin “dünya hiç bir zaman bir dünya devrimine bu kadar yakın olmamıştı” dedikleri 1848 devrimleri patlak verdiğinde, bir yandan Avrupa'nın dört bir yanında işçi sınıfı burjuvaziye karşı ayaklanırken, bir yandan da sözü ettiğimiz bu uluslar bağımsızlıkları ve/veya demokratik hakları için mücadele etmekteydiler.

Bu yıllar özellikle Polonya sorununun sosyalistler ve demokrat çevreler açısından oldukça gündemde ve popüler olduğu yıllardır. Bu yıllarda Polonya sorunu üzerine konuşmak, demokratlığı ve cesaretini ölçüsü olarak görülürdü. 1830 Kasım ayaklanmasında Polonya'nın Rusya başta olmak üzere kendisini hapseden diğer imparatorluklara karşı da başkaldırması, devrimciler tarafından saygıyla anılır ve her yıl “29 Kasım” geldiğinde bu ayaklanmanın anmaları yapılırdı.

Komünistler Birliği de, bu dönemde Polonya başta olmak üzere belli başlı ulusal kurtuluş mücadelelerini desteklemekteydi. Zaten bunun açık örneklerinden birisini Komünist Manifesto'da da görmek mümkündür. Komünist Manifesto'da komünistlerin Polonya'da ulusal kurtuluş mücadelesini, 1846'daki Krakov ayaklanmasının altını özenle çizerek, destekledikleri açıklanmaktadır. Komünist Manifesto'da “Polonya'da komünistler, ulusal kurtuluşu tarım reformu şartına bağlayan partiyi destekliyor, 1846 Krakov Ayaklanmasını hayata geçiren de bu partiydi” denilirken kastedilen budur. Burada bahsi geçen ulusal kurtuluş mücadelesi Edward Dembowski'nin önderliğini yaptığı Polonya Demokratik Topluluğu tarafından örgütlenen, Rusya, Avusturya ve Prusya toprakları arasına hapsedilmiş Polonya'nın bağımsızlığını sağlamaya çalışan, ağırlıklı olarak Avusturya ve Prusya'ya karşı örgütlenmiş bir ayaklanmadır. Komünist Manifesto'da destekleneceği söylenen parti de bu partidir.

Manifesto'da ulusal soruna dair ifade edilen görüşler, ulusal sorunların komünistler tarafından yok sayılmasını ya da komünistlerin kendi devletlerinin ya da diğer ezen ulusların yanında durarak şoven bir tutum benimsemelerinin bir ifadesi değildir. Aksine Marx ve Engels bu dönemde, Alman şovenizmini ve Prusya'nın ilhak planlarını da şiddetle kınamaktaydılar. Örneğin Manifesto yazıldıktan bir kaç ay sonra patlak veren 1848 devrimi sırasında, Prusya'nın Polonya'ya bağlı bulunan Poznan'a, burayı ilhak etmek üzere saldırmasını protesto etmek üzere Köln'de yayınlanan bir bildiriye, Marx ve Engels, Almanya'yı kınayan şu maddeleri kendi müdahaleleriyle eklemiştir:

“1. Özgürlük için mücadeleye kalkışmış bulunan Almanya, başka milliyetleri baskı altına almamak, aksine onların kendi özgürlük ve bağımsızlıklarını elde etmelerine yardımcı olmalıdır;

8. Hiç değilse, Alman balmın sağlıklı parçası, bir avuç prusyalı bürokrat, toprak sabibi, ve kaçakçının çıkarları için Polonya milliyetinin gericiği tarafından parçalanmasını istememektedir ve böyle bir girişime katkıda bulunamaz.”

Manifesto'da İfade Edilen Yanlış Görüş Ulusal Sorunların Nasıl Çözüleceği Üzerinedir

Bu dönemde henüz “ulusların kendi kaderini tayin hakkı” fikri yoktu demek de doğru değildir. O yıllarda “milliyetçilik prensibi olarak bilinen” bu görüş, daha çok iki yüzlü bir şekilde, proletaryanın başkaldırısını her fırsatta ezmeye çalışan, burjuvazinin iktidarda olduğu imparatorluklardan kurtulmuş özgür devletlerin kardeşliğini savunan Mazzini'nin başını çektiği burjuva demokratları tarafından savunuldu. Hatta farklı ülkelerin burjuva demokratları bu mesele etrafında “uluslararası örgütler” oluşturmaya başlamışlardı bile.

İşçi sınıfının kurtuluşuna bağlı olduğu kadar “enternasyonalizm” prensibine de bağlı olan komünistler de, her fırsatta bu burjuva

demokratlarının iki yüzlülüğünü teşhir etmeye çalışırlardı. Marx ve Engels de, ezilen ulusların bağımsızlığını savunan bu iki yüzlü burjuva demokratlarının aslında burjuvazinin proletaryayı kendi ülkelerinde serbestçe ezmesinin teorisini yaptıklarını haklı olarak savunuyorlardı. Sözüm ona ezilen ulusların bağımsızlığını savunurken aslında işçilere ayaklanmayı diyen, işçi sınıfının devrim mücadelesinin önünü kesmeye çalışan bu kesimlere karşı da bir savaş ilan etmişlerdi.

Marx'ın ve Engels'in 1830 Polonya ayaklanmasının 17. yıl dönümü vesilesiyle 29 Kasım 1847'de Londra'da düzenlenen ve Çartistlerin çoğunlukta buldukları uluslararası bir anma töreninde yaptıkları konuşmalar, Marx'ın ve Engels'in bu konudaki görüşlerini net bir şekilde özetliyor. Bu toplantıda Polonya'nın bağımsızlığı için ardarda yapılan dostça temennileri dinlemekten sıkılarak söz alan Marx sunları söylemiştir.

“Ulusların kardeşliği sloganı bugün bütün partilerin, özellikle de o burjuva tüccarların diline dolmuş durumdadır. Elbette doğrudur. Bütün ulusların burjuvazi arasında böyle bir kardeşlikten söz edilebilir. Ama bu olsa olsa ezenlerin ezilenlere karşı kardeşliğidir. Sömürenlerin sömürülenlere karşı kardeşliğidir. Aralarındaki bütün rekabete ve çatışmalara karşı bir ülkenin burjuvazisi, proletaryayı ezme için diğer ülkelerin burjuvazilerini kardeş ilan ettiğini açıklayabilmektedir.

Ama insanların, halkların gerçekten kardeşçe birleşebilmeleri için önce ortak bir çıkarlarının olması gerekir. Ortak çıkar için ise öncelikle bugün var olan mülkiyet ilişkilerinin ortadan kalkması gerekmektedir. Bir ulusun başka bir ulusu ezmesinin temelinde de yine bu mülkiyet ilişkileri yatmaktadır. Var olan tüm mülkiyet ilişkilerini ortadan kaldırmak ise işçi sınıfının işidir. Bunu yapabilecek tek güç işçi sınıfıdır. Proletaryanın burjuvaziye kazandıgı zafer aynı zamanda farklı ülkelerin halklarının birbirine düşüren ulusal ve sanayi çatışmaları, dolayısıyla tüm düşmanlıkları da ortadan kaldıracaktır. Bir daba bu tür bir ilişkinin kurulmasını isteyecek son sınıf yine işçi sınıfıdır. Bu zaferle sadece eski Polonya değil, eski Almanya, eski Fransa, eski İngiltere yani tüm dünyanın eski toplumu ortadan kalkacaktır. Bu eski dünyanın ortadan kalkması, eski dünya içerisinde kaybedecek hiç bir şeyi olmayanlar için yani dünyanın asıl çoğunluğu için bir kayıp değildir. Tersine, kazanacakları her şeyi eski toplumun çöküşüyle kazanacaklardır. Bu üzerinde sınıf karşıtlıkları olmayacak yeni bir toplumu kurmanın koşuludur.

Bugün bütün ülkeler içerisinde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin en çok geliştiği ülke ise İngiltere değil midir? İngiliz proletaryasının İngiliz burjuvazisine karşı kazandığı zafer, tüm ezilenlerin ezenlere karşı kazandığı zafer olacaktır. Yani sözü uzatmadan sadece gelelim: Arkadaşlar Polonya, Polonya'dan değil ancak İngiltere'den özgürleştirilebilir. Bu yüzden siz Çartistler, bugün sadece ulusların halkların kardeşliğinden bahsedip, bu konuda temenniler sunmakla kalmamalıdır. Bunun için asıl olarak kendi ülkenizdeki iç düşmanları ortadan kaldırmalıdır. İşte ancak o zaman bütün eski toplumu ortadan kaldırmanın yolunu açtığınız için kendinizle gurur duyabilirsiniz.”

Marx'ın görüşü burada açıktır. Polonya'nın ve ezilen diğer ulusların özgürleşmesi önemlidir. Fakat bu ancak işçi sınıfının devrimle burjuvaziye devirmesiyle mümkündür. Yani “Proletaryanın burjuvazi karşısındaki zaferi, aynı zamanda tüm ezilen ulusların kurtuluşu anlamına gelecektir”, “Diğer ülkelerle karşılaştıldığında, proletarya ile burjuvazi arasındaki karşıtlığın en fazla geliştiği ülke İngiltere olduğundan... Polonya Polonya'dan değil, İngiltere'den özgürleştirilmelidir.”

Aynı toplantıda Engels de söz alıp, Marx'ın bıraktığı yerden devam etmiştir:

“Sevgili dostlar, izninizle, bugün burada bir Alman olarak konuşacağım. Söz verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Biliyorsunuz, biz Alman demokratlarının Polonya'nın özgürlüğü üzerine özel bir ilgilimiz var. Polonya'nın

bölünmesinden asıl yarar sağlayanlar Alman prensleri olmuştur. Yine bugün Galiçyayı ve Poznan'ı esir edenler Alman askerleridir. Bu aşağılık lekeyi almamızdan silmenin sorumluluğu biz Almanların, en çok da Alman demokratlarının üzerindedir. Bir ulus başkalarını ezerken özgür olamaz. Bu nedenle Almanya'nın özgürlüğü, Polonya'yı Alman tabakkümünden kurtarmadan mümkün değildir. Demek ki, Almanların ve Polonyaluların ortak bir çıkarı vardır. Bu nedenle Alman ve Polonyalı demokratlar her iki ulusun da özgürlüğü için birlikte çalışmalıdırlar.

Ama şunu da ifade etmeliyim. Bana öyle geliyor ki, demokrasinin zaferi için, Avrupa'nın tüm uluslarının özgürlüğü için ölümcül yumruğu ilk atacaklar İngiliz Çartistleridir. Ben de bir kaç yıldır İngiltere'de yaşıyorum ve Çartist hareketi çok yakından izliyorum. İngiliz Çartistleri ilk ayaklananlar olmalıdır çünkü burjuvazi ile proletarya arasındaki en yoğun çelişki burda İngiltere'dedir. Neden İngiltere'de bu çelişki en yoğunudur diyorum? Çünkü modern endüstrinin, makineleşmenin sonunda, burda bütün ezilen sınıflar tek bir ortak çıkar etrafında birleşmektedir. Proletarya burda güçlüdür. Bu sömürenlerin de, burjuvazinin de kendi çıkarları etrafında birleşmesine neden olmaktadır. İşçi sınıfının ezici çoğunluğunun, burjuvaziyi alt etmesinin vakti gelmektedir. Her geçen gün daba çok yaklaşmaktadır... Aynı şeyi Belçika'da da görüyoruz. Amerika'da da... Fransa'da da... Almanya'da da... Bu ülkelerde de aynı kavga giderek şiddetleniyor. Buradan ne sonuç çıkıyor? Artık tüm ülkelerdeki işçi sınıfının yaşam koşulları aynılaşıyor. Çıkarlarımız aynılaşıyor. Düşmanımız aynılaşıyor. Bu yüzden birlikte savaşmalıyız. Tüm ulusların burjuvazisinin kardeşliğine karşı, tüm ulusların işçi sınıfının kardeşliği başkaldırmalıdır.”

Engels'in konuşması da Marx'ın yaptığı vurguyu tekrarlayarak bitmiştir. Bu iki konuşmaya dayanarak şu noktaların altını çizmek mümkündür. Marx da Engels de, tüm ulusların özgürlüğünün önemli olduğunu, hatta Engels'in ifadesiyle “ezen ulusların özgür olamayacağını” altını çiziyor. Demek ki bu dönemde komünistlerin hatası ulusal soruna dair şoven bir tutum almaları değil, bu zaferin nasıl elde edileceğine dair yanlış bir bakış açılarının olmasıdır. Marx ve Engels, işçi sınıfının bir devrim arifesinde olduğunu görerek, tüm ulusların özgürlüğü için, işçi sınıfının zaferine ulaşması gerektiğini savunuyorlar. Yani Marx ve Engels bu dönemde ezilen ulusların özgür olabilmesi için işçi sınıfının devrimde zaferine ulaşması gerektiğini, ezilen ulusların özgürlüğünün ancak sınıf kavgası kazanıldığında kazanılacağını iddia ediyorlar.

Zaten asıl hata da tam burada yatmaktadır. Bu konuşmaların yapıldığı tarihten 2 ay sonra, tarihin en büyük devrimci durumlarından birisi yaşanacaktır. Ve işçi sınıfı bu mücadeleyi kazanamayacaktır. Elbette bu yenilginin sebepleri çok yönlüdür. Ancak bu yenilgiyi anlamaya çalışacak olan Marx ve Engels daha sonra bakış açılarındaki yanlışlığı tespit edeceklerdir.

Ancak oraya gelmeden önce, yukarıda ifade ettiğimiz bakış açısının kaçınılmaz olarak doğurduğu ikinci bir problemi daha açmak gerekiyor. Bu da ezilen ulusların kurtuluşunun reçetesini sınıf kavgasına bağlamanın kaçınılmaz olarak ezilen uluslar arasında da bir ayırım yapmayı gerektirdiğidir.

Marx ve Engels'in kavrayışındaki bu ilk hata ezilen uluslar arasında bir ayırım yapmalarına da sebep oldu:

Gerek Marx ve Engels'in bu dönemde yazdıklarına, gerekse Komünistler Birliği'nin pratiğine bakacak olursak, 1848 devrimleri patlak verdiğinde, komünistlerin ezilen uluslara farklı farklı yaklaştığını görürüz.

Buna göre komünistler Almanya'daki, Polonya'daki, Macaristan'daki ve İtalya'daki ulusal kurtuluş mücadelelerini haklı ve meşru görmek ve savunmaktaydılar. Ancak diğer tarafta Çeklerin, Slovakların, Hırvatların ve Sırpın talepleri gerçekçi ve proleter devrime hizmet edebilecek nitelikte bulunmaktaydı. Bu nedenle bu mücadeleler ne meşru görülüyordu ne de destekleniyordu. Hatta bu gibi pratik konularda daha çok yazmak zorunda kalan Engels sık sık bu halkların ulus olmadıklarını iddia etmekteydi.

Marx ve Engels'in böyle bir tutumu almalarında, 1848 devrimleri sırasında hangi ulusların burjuva devriminden yana tutum aldığı, hangi ulusların ise burjuva devrimlerinin karşısına aldığı monarşilerin ve imparatorlukların güdümünde kalarak bu devrimlerin karşısında yer aldığından da önemli bir rolü vardı. Marx ve Engels burjuva devrimlerinin sürdürülerek bir proleter devrime yol açacaklarını savunduklarından dört büyük ezilen ulusun mücadelesini desteklerken, kendi başlarına kaldıkları için “gerici” imparatorlukların ya da monarşilerin

Komünistlerin Ulusal Soruna Bakışı Nasıl Değişti?

güdümünde kalan ulusal hareketleri desteklemiyorlardı. Örneğin Almanya'da Prusya monarşisine karşı verilen bir burjuva devrimi mücadelesi yükselirken, Çek milliyetçiliği Rus yanlısı bir çizgide hareket ediyordu. Marx ve Engels de Almanya'nın mücadelesini meşru görürken Çeklerin mücadelesini gerici buluyorlardı. Ya da Macarlar bir yandan burjuva devrimi için mücadele ederken, Macarlar tarafından bastırılan Hırvat'lar Habsburg monarşisinin yanında yer alıyordu. Komünistler de o tarihlerde, proleter devrimin çıkan için, Macarların desteklenmesi gerektiğini düşünüyor ve Hırvatların mücadelesinin ise gerici olduğunu savunuyorlardı. Benzer bir şekilde Slavların mücadelesi hiç bir zaman meşru görülmedi ya da desteklenmedi.

Aslında Marx ve Engels'in bu dönemdeki bu yanlış bakış açısı sadece ulusal sorunlar için geçerli değildi. Aynı zamanda bu dönemde burjuva devletler arasındaki gelişmeleri de "ilerici-gerici" çizgisinde ele alıyorlardı. Bir coğrafyada burjuvazinin ya da daha "ilerici" güçlerin hakim olmasını orada proleter devrimin olgunlaşması açısından olumlu gördüklerinden bu hareketleri destekliyorlardı. Bu kavrayışın da bugün açısından yanlış olan belli tutumlara neden olduğu açıktır. Örneğin, 1848 Ocak ayında Fransa'nın Cezayir'i işgal etmesi üzerine o sıra Northern Star gazetesinin Paris muhabiri olan Engels, bu konuda Fransız işgalinin olumlu bir gelişme olduğu yolunda bir değerlendirme yapmıştır. Çünkü bu gelişmelerin Cezayir'deki üretici güçleri, dolayısıyla sınıf kavgasını hızlandıracağını düşünmekteydi.

Yine bu yıllarda, ABD'nin Meksika'yı işgal etmesi üzerine (1847-1848) Marx ve Engels, ABD işgalinin Meksika için daha hayırlı olacağı; «enerjik yankilerin»-Kaliiforniya'yı geliştirmek bakımından- «tembel Meksikalıların» yapmak isteyebileceklerinden ve yapabileceklerinden daha fazlasını yapacaklarını söylüyorlardı.

1860'lı yıllardan itibaren Marx ve Engels'in ulusal sorun üzerine olan yanlış bakış açısı değişmiştir:

Ancak Marx ve Engels'i sadece 1848 yıllarında yazdıklarıyla değerlendirmek doğru değildir. Çünkü bu yanlış tutumun farkına varan Marx ve Engels 1860'lı yıllardan itibaren ulusal soruna ilişkin görüşlerini değiştirmişlerdir. Bunda temel olarak 1848 devrimlerinin yenilgisinin muhasebesinin çıkarılması, ve Komünist Manifesto'da belirtilen "ulusal sorunun çözümünü proleter devrimlere" bağlayan görüşün terk edilmesi vardır.

Marx ve Engels 1848 devrimlerinin neden yenildiğinin muhasebesini çıkarmak ulusal sorunun, proleter devrimler için oluşturduğu devrimci ve hayati potansiyeli fark etmişler ve bu noktadan itibaren Komünist Manifesto'ya yansıyan görüşlerini terk etmişlerdir. Dolayısıyla bu noktadan itibaren Marx ve Engels "ileri-geri", "medenî-barbar" kategorilerini terk etmiş, devrimin olmazsa olmaz koşullarından birisinin de "ulusal kurtuluş mücadelesininin desteklenmesinden" geçtiğini tespit etmiş, "ezen ulus özgür olamaz" şiarının gerektirdiği politik pratiği benimsemişlerdir.

Değişikliğin ilk örnekleri: Cezayir ve ABD örnekleri

Bunun değişikliğin ilk örneklerinden birisini 1857 yılında Engels'in Fransa'nın Cezayir'i işgali üzerine yaptığı değerlendirmelerde bulmak mümkündür. Komünist Manifesto'nun yayınlanmasından bir ay önce Fransa'nın Cezayir'i işgalini "ilerici" bir gelişme olarak Engels, 1857'de bu görüşü tamamen terk etmiştir. Engels'in 1857 yılında "Amerikan Cyclopedia" adlı bir ansiklopediye yazdığı "Cezayir" isimli makale bu konuda aydınlatıcıdır. Çünkü Engels bu makalede sadece Fransızların vahşi yöntemlerini kınayıp teşhir etmekle kalmamış, Berberilerin direnişini de açıkça desteklemişti.

Marx'ın eski bakış açısını terk ettiğinin en net örneklerinden birisi de Kapital'de (1867) görünür. Kapital'in 1. cildinde, "Çalışma Günü" başlığı altında Marx şunu yazmıştır: "kara derililerin damgalandığı bir yerde beyaz emekçiler kendilerini kurtaramaz"

Ezen ulus özgür olamaz şiarının paralel bir ifadesi olan nu bakış açısıyla, Amerika'nın Meksika'yı ilhak ettiği dönemde Marx'ın aldığı tutum arasında taban tabana bir zıtlık olduğu açıktır. Ancak bu örnekler, Marx ve Engels'in görüşlerindeki değişikliğin örneklerini vermekle birlikte, Marx ve Engels'in ulusal soruna bakışındaki değişikliği anlatmak noktasında yetersizdir. Bu yüzden Marx ve Engels'in 1860 sonrasında Polonya meselesi üzerine ve asıl olarak İrlanda sorunu üzerine yazdıklarını dikkatle incelemek gerekir.

Marx ve Engels Polonya Sorunu Devrimci Bir Tutumla Ele Almışlardır

Daha önce Marx ve Engels'in Polonya sorunu üzerine yaptığı konuşmaları ve Komünist Birliği'nin Manifesto'ya yansıyan bakış açısını aktarmıştık. Burada Polonya'nın bağımsızlığı önemsenmekte ancak Polonya ancak İngiltere'den özgürleştirilebilir, yani Polonya'nın bağımsızlığı için sınıf kavgasının kazanılması şarttır deniliyordu.

Marx ve Engels'in bakış açılarındaki bu değişikliğin en çarpıcı bir şekilde görüldüğü yer, Birinci Enternasyonal'in açılış toplantısıdır. İlginç bir şekilde, Fransız devrimci geleneği ile Marksizmin ikinci enternasyonal buluşma noktası olan "Birinci Enternasyonal" Polonya ile olan bir dayanışma toplantısında ilan edilmiştir.

Marx'ın Birinci Enternasyonal'in kuruluşunda yaptığı konuşma, Birinci Enternasyonal'in programını da belirleyen etkili bir konuşmadır. Burada Marx, Polonya sorunu üzerine de şunları söyler:

"Polonya'nın parçalanıp paylaşılması üç büyük despotik askeri gücü (Prusya, Avusturya ve Rusya) birbirine bağlayan harçtır. **Yalnızca Polonya'nın yeniden doğuşu bu bağları koparır, Avrupa halklarının toplumsal kurtuluşunun önündeki en büyük engeli ortadan kaldırabilir....** Avrupa İşçi Partisi Polonya'nın kurtuluşunun belirleyici bir önem taşıdığı kanısındadır; Enternasyonal İşçi Derneğinin ilk programı da Polonya'nın yeniden birleşmesini işçi sınıfının bir siyasi hedefi olarak tanımlar. Peki, Polonya'nın kaderine işçilerin partisinin böyle özel bir ilgiyle yaklaşmasının nedenleri nedir?... Herşeyden önce, kendisini ezenlere karşı bitmez tükenmez ve kahramanca bir kavgayla kendi kaderini tayin etme ve ulusal özerklik elde etme konusunda tarihsel haklılığını kazanmış bulunan bu baskı altındaki halka olan sempati gelmektedir, kuşkusuz. Enternasyonal işçi partisinin Polonya ulusunun kurulması için can atıyor olmasında en ufak bir çelişki yoktur. **Tam tersine; ancak Polonya bağımsızlığını tekrar kazandıktan ve özgür bir halk olarak kendi kendini yönetebilmeye başladıktan sonra; ancak bundan sonra kendi iç gelişmesi tekrar başlayabilir ve böylece Avrupa'nın toplumsal dönüşümüne bağımsız bir güç olarak katılabilir.**"

Marx bu konuşmasını «Polonya'nın Avrupa'da bir tek müttefiki olabilir: işçilerin partisi. Yaşasın Polonya!» diye bitirmiştir. Burada, Marx Polonya'nın bağımsızlığını desteklemek gerektiğini söylemekle kalmıyor aynı zamanda Polonya'da proleter bir devrimin olabilmesi için de bağımsız olması gerektiğini savunuyor. Yani sınıf kavgasının kazanılabilmesi için ezilen ulusların özgürlüğü savunulmalı ve desteklenmelidir diyor. Aynı zamanda Avrupa'daki toplumsal kurtuluşunun önünde – yani devrimin önünde- bir engelin olduğunu, Avrupa'nın üç büyük despotik gücünü bağlayan ortak bir harcın olduğunu bu harcın da Polonya'nın esareti olduğunu ifade ediyor. Bu engelin de ancak Polonya'nın bağımsızlığıyla ortadan kalkabileceğini savunuyor.

İşte Birinci Enternasyonal belgelerine yansıyan bu tutum, komünistlerin ulusal soruna nasıl bakması gerektiğine dair referans olabilecek bir tutumdur. Polonya örneğini Kürdistan örneğine dönüştürerek bu bakış açısının bugün için neden hala güncel olduğunu daha net bir şekilde anlamak mümkündür.

Bugün Marx'ın ulusal soruna dair bakış açısındaki bu değişikliği hasır altı ederek, Manifesto'ya yansıyan tutumun arkasında sığınanlar bu sorun hakkında şunları söylemektedir: "Kürdistan sorunu elbette önemli bir sorundur. Biz komünistler hiç bir ulusun başka bir ulus altında esir olmasını savunmayız. Ancak Kürt ulusunun bağımsız olabilmesi için Türkiye'de, Irak'ta, İran'da ve Suriye'de işçi sınıfının devrim yapması gerekmektedir. Bu nedenle de Kürdistan'daki işçilerin ve emekçilerin de bu mücadelede güçleri bölmek yerine, bu sınıf mücadelesine destek vermeleri, yani kendi ulusal mücadeleleri yerine, buradaki sınıf kavgasına destek olmaları gerekmektedir. Devrim gerçekleşince, zaten Kürdistan diye bir sorun da ortadan kalkacak..."

Bugün pek çok sosyal şoven siyasetin benimsediği tutum budur. Ancak Birinci Enternasyonal'in kuruluş toplantısında Marx'ın benimsediği ve benimsediği tutum ise bunun tam tersidir. Buna göre Türkiye'de, Irak'ta, İran'da ve Suriye'de proletaryanın kendisini özgürleştirecek devrimi yapabilmeleri için bu devletleri bir arada tutan harcın ortadan kalkması, yani Kürdistan'ın özgür olması hayati önemdedir. O yüzden bu topraklardaki emekçiler, Kürdistan'ın bağımsızlığını desteklemek zorundadırlar. Kürdistan'da proleter bir devrimin oluşabilmesi için de önce bu toprağın bağımsız olması gerekmektedir.

Aradaki fark bir ayrıntı değildir. Bu iki ifade ulusal soruna bakış açısında birbirine taban tabana zıt iki farklı bakış açısını ifade etmektedir.

Birinci Enternasyonal'in İrlanda Sorununa Yaklaşımı Komünistler İçin Bulunmaz Bir Örnektir

İkinci olarak, Marx ve Engels'in ulusal sorun hakkındaki bu doğru bakış açısının Polonya ile sınırlı kalmadığını ifade etmek gerekir. Bunun en çarpıcı örneği İrlanda sorunuна bakış açısında kendisini gösterir. Marx'ın ve Engels'in İrlanda sorununa bakışı çok net ve aydınlatıcıdır. Bu bakış açısı aynı zamanda Birinci Enternasyonal'in dağılmasına da vesile olacak bir saflaşma ve ayrışma sürecini tetikleyecektir. Nihayetinde Birinci Enternasyonal'deki diğer akımlar İrlanda konusunda

Marx'ın ve Birinci Enternasyonal yürütme komitesinin de benimsediği tutumu benimsemeyeceklerdir.

Birinci Enternasyonal Genel Konseyi, 28 Mart 1870 tarihinde, gizli bir genelge yayınladı. Genelgeyi Genel Konsey adına, Enternasyonal'in dönem sözcülüğünü yapan Alman seksiyonunun sekreterliğini yapan Marx kaleme almıştır. Ve bu Almanya'daki partiye iletilmesi için Dr. Ludwig Kugelmann'a verilir. Toplam 5 maddeden oluşan genelgenin son maddesi Birinci Enternasyonal Genel Konsey'inin "İrlanda sorunu üzerine" olan bakış açısını anlatır:

"İngiltere, toprakbeyliğinin ve Avrupa kapitalizminin kalesiyse, resmi İngiltere'ye gerçekten ağır bir darbe indirilecek tek nokta İrlanda'dır. Birincisi, İrlanda İngiliz toprakbeyliğinin kalesidir. Eğer İrlanda'da yenilgiye uğrayacak olursa, İngiltere'de de yenilir. Bu, İrlanda'da yüz kez daha kolaydır, çünkü oradaki iktisadi mücadele tamamıyla toprak mülkiyeti üzerinde yoğunlaşmıştır, çünkü bu mücadele aynı zamanda ulusaldır, ve çünkü oradaki halk İngiltere'de olduğundan daha devrimci ve öfkelidir. İrlanda'daki toprakbeyliği salt İngiliz ordusuyla sürdürülmektedir. İki ülke arasındaki zoraki birlik sona erdiği anda, İrlanda'da, derhal, modası geçmiş biçimler içersinde olsa bile, bir toplumsal devrim patlak verecektir. İngiliz toprakbeyliği yalnızca büyük bir servet kaynağını yitirmekle kalmayacak, en büyük manevi gücünü, yani İngiltere'nin İrlanda üzerindeki egemenliğini temsil etmeyi de yitirecektir. Öte yandan, İngiliz proletaryasının kendi toprakbeylerinin İrlanda'daki gücüne dokunmaması, bu toprakbeylerini İngiltere'de de yenilmez yapmaktadır.

İkincisi, İngiliz burjuvazisi yoksul İrlandalıları göçe zorlayarak İngiltere'deki işçi sınıfını baskı altında tutmak üzere İrlanda'nın yoksulluğunu sömürmekle kalmamış, proletaryayı iki düşman kampa da bölmüştür. Keltli işçinin devrimci ateşi ile, sağlam ama yavaş olan Anglo-Sakson işçinin karakteri birbirini tutmaz. Tersine, İngiltere'deki bütün büyük sanayi merkezlerinde İrlanda proletaryası ile İngiliz proletaryası arasında derin karşıtlıklar vardır. Ortalama bir İngiliz işçisi, ücretleri ve yaşam düzeyini düşüren İrlandalı işçiden, rakip olarak, nefret eder. Ona karşı ulusal ve dinsel antipati besler. Bir, Kuzey Amerika'nın Güney devletlerindeki yoksul beyazların zenci kölelerine baktıklarına benzer bir gözle bakar. İngiltere'nin proleterleri arasındaki bu karşıtlık, burjuvazi tarafından yapay olarak beslenmekte ve desteklenmektedir. Burjuvazi, kendi iktidarını sürdürmesinin gerçek sırnın bu bölünme olduğunu biliyor. Bu karşıtlık Atlantik'in öte yakasında da yineleniyor. Kendi topraklarındaki öküzlere ve koyunlar tarafından sürülüp çıkarılan İrlandalıları, nüfusun çok büyük, durmadan büyüyen bir kesimini oluşturdukları Kuzey Amerika'ya topluyorlar. Tek düşünceleri, tek tutkuları, İngiltere'ye besledikleri kindir. İngiliz ve Amerikan hükümetleri (ya da bunların temsil ettikleri sınıflar), Birleşik Devletler ile İngiltere arasındaki üstü örtülü mücadeleyi sürdürmek için bu duyguları istismar ediyorlar. Böylelikle, Atlantik'in her iki yakasındaki işçiler arasında içten ve kalıcı bir ittifakı, ve dolayısıyla onların kurtuluşlarını engelliyorlar.

Dahası, İrlanda, İngiliz hükümetinin büyük bir düzenli ordu beslemesi için tek bahanedir; ki bu ordu, gerektiğinde, daha önce de olduğu gibi, askeri eğitimini İrlanda'da tamamladıktan sonra İngiliz işçilere karşı kullanılabilir. Son olarak, İngiltere, bugün, eski Roma'da devasa boyutlarda olmuş olan şeyin bir yinelenmesini görüyor. **Bir başka ulusu ezen ber ulus, kendisini zincire vurur.**

Demek ki, Uluslararası Birliğin İrlanda sorunu karşısındaki tavrı çok açıktır. Gereksindiği ilk şey, İngiltere'deki toplumsal devrimi teşvik etmektir. Bunun için de, İrlanda'da ağır bir darbe indirmek gerekir.

Genel Konseyin İrlanda affına ilişkin kararları, mevcut zoraki birliği (yani İrlanda'nın köleleştirilmesini), oranağı varsa, eşit ve özgür konfederasyona, gerekiyorsa, kesin ayrılmaya dönüştürmenin, uluslararası adaletten tamamen ayrı olarak, İngiliz işçi sınıfının kurtuluşu için bir önkoşul olduğunu pekiştirecek olan öteki kararlara bir giriştir ancak"

Ulusal Mücadelelerin Desteklenmesi Proleter Devrimlerin Başarısının Bir Koşuludur

Birinci Enternasyonal genel konseyinin yayınladığı bu gizli genelge pek çok önemli noktaya parmak basmaktadır. Eskiden Marx ve Engels Polonya'nın ve Avrupalı ezilen ulusların kurtuluşunun anahtarının İngiltere'deki devrimde olduğunu ifade ediyorlardı. Şimdi ise, İngiltere'deki devrimin anahtarının İngiltere'deki büyüyen ulusal sorunda olduğunu görüyor, ve İngiltere'nin özgür olabilmesi için İrlanda'nın özgür olması gerektiğini savunuyorlar.

Marx bu tespiti, 1860'lardan itibaren sık sık dile getirmiştir. "İngiliz sorununun çözüm anahtarı İrlanda'dadır; ve İngiliz sorunu da Avrupa sorununun çözümünün anahtarıdır" diye yazan Marx, benzer bir şekilde 1867 tarihli bir mektubunda Engels'e "(Eskiden) İrlanda'nın İngiltere'den ayrılmasının im-

kansız olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise bunun elzem olduğu kanısındayım" (Birinci Enternasyonal ve Sonrası Derlemesi içinde, Pelican Books, s.158) diye yazmıştır. Yine etkili bir örneği Marx'ın 1870'de Amerika'daki yoldaşları Meyer ve Vogt'a yazdığı şu mektuptan da görmek mümkündür. Marx bu mektupta, Birinci Enternasyonal genelgesindeki tespitleri aktarmaktadır:

"İrlanda sorunu üzerinde yıllardır yaptığım incelemeler iktidardaki sınıflara karşı kesin darbe (bütün dünyadaki işçi hareketi açısından kesin darbe) İngiltere'de değil, sadece İrlanda'da indirilebilir.... Sermayenin metropolü ve dünya pazasının şimdiki kadarki egemen gücü olan İngiltere, şimdilik işçi devrimi için en önemli ülkedir; üstelik bu devrimin maddi koşullarının belirli bir olgunluk düzeyine erişmiş bulunduğu tek ülkedir. Enternasyonal Emekçiler Derneği'nin sosyal devrimi İngiltere'de hızlandırmak istemesi bu yüzdendir. Ama buraya ulaşmanın biricik yolu İrlanda'nın bağımsızlığının sağlanmasıdır. Bu nedenledir ki, Enternasyonal İrlanda ile İngiltere arasındaki çatışmayı açıkça İrlanda'nın yanında yer alarak sürekli ön planda tutmalıdır. Londra'daki Merkez Konsey'in özel görevi şu olmalıdır: İrlanda'nın ulusal kurtuluşunun kendisi için soyut bir adalet yahut insanîyet sorunu olmayıp, kendi toplumsal kurtuluşunun birinci koşulu olduğu bilincini İngiliz işçi sınıfı arasında uyandırmak."

İkinci olarak, Birinci Enternasyonal genelgesinde aynı zamanda ulusal sorunların yarattığı devrimci potansiyele dikkat çekiliyor: "Eğer İrlanda'da yenilgiye uğrayacak olursa, İngiltere'de de yenilir. Bu, İrlanda'da yüz kez daha kolaydır, çünkü oradaki iktisadi mücadele tamamıyla toprak mülkiyeti üzerinde yoğunlaşmıştır, çünkü bu mücadele aynı zamanda ulusaldır, ve çünkü oradaki halk İngiltere'de olduğundan daha devrimci ve öfkelidir" ifadesi ulusal sorunların yarattığı devrimci potansiyelin altını çizmesi açısından önemlidir. Bu tespit Komünist Enternasyonal'de komünistlerin proleter devrimleri başanlı kılabilmek için aynı zamanda ulusal kurtuluş hareketlerine önderlik etmesi gerektiği tespitine de yol gösterecektir.

Üçüncü olarak, genelge, ulusal sorunların işçi sınıfını düşman kamplara böldüğünü ancak enternasyonal bir birlik için "ezilen ulusların özgür olmasının" neden önemli olduğu açıkça vurgulanıyor. Bu da soyut bir "halkların kardeşliği" sloganının ötesinde bir stratejiyi ifade eder. Dünya halklarının gerçek kardeşliği için ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunmanın önemini ifade eden bu bakış açısı aynı zamanda ulusların kendi kaderini tayin hakkı prensibinin enternasyonalizm anlayışının olmazsa olmaz bir parçası olduğunu göstermektedir.

Son olarak Birinci Enternasyonal'in söz konusu genelgesi ezen ulusların neden özgür olamayacağını net bir şekilde ortaya koymaktadır. Ulusal sorunların devam etmesi, ezen ulusların gerektiğinde işçi sınıfının ayaklanmasını bastırarak bir orduyu güçlendirmekte ve sürekli kılmaktadır. Üstelik ulusal sorunun varlığı, işçi sınıfının da bölünmesine sebebiyet vermektedir. Sosyal şovenlerin iddialarının aksine, işçi sınıfının devrim için yönlendirilmesi ancak ve ancak komünistlerin ulusların kendi kaderini tayin hakkını da savunmasıyla mümkündür.

Ulusal Soruna Komünistlerin Nasıl Yaklaşmaları Gerektiği Bugün Tahrif Edilmeye Devam Ediyor

Birinci Enternasyonal genelgesine yansıyan bu görüş Marx'ın ve Engels'in ulusal sorun konusunda vardığı nihai tutumu yansıtmaktadır. Ancak bu görüşün Komünist Manifesto'da yer almadığı da açıktır. Komünistler Birliği'nin yerine kurulan Birinci Enternasyonal'in belirtilen bu tutumu tamamen benimsediği de doğru değildir. Aksine, Marx'ın Enternasyonal içindeki son zorlu mücadelesinin de en önemli konularından biri bu olmuştur. Zira İngiltere'de işçi aristokrasinin temsilcisi durumundaki sendikalistler Enternasyonal içinde bu tutuma şiddetle karşı çıktılar. Proudhon'cular zaten baştan beri (Fransız milliyetçiliği dışındaki) ulusal hareketlere karşı duyarsız hatta karşıt bir tutum içindeydiler; Lassalle'cılar sadece Alman ulusallığını önemsemekte; dolayısıyla Polonya konusunda ters bir konumda bulunmaktaydılar. Bakunin'ciler de benzer nedenlerle aynı konumdaydılar. Dolayısıyla marksistlerin ulusal sorun konusunda netleşmesi, Birinci Enternasyonal içinde bir saflaşmayı ve ayrışmayı da getirdi. Böylece ulusal soruna ilişkin tutum aynı zamanda enternasyonalist komünizmin ulusal komünizmden ayrılması ve Komünist Manifesto'nun temel bir kusurunun giderilmesi anlamına geldi.

Ne yazık ki, bu ideolojik-politik ayrışmanın Birinci Enternasyonal'in dağılmasıyla bir arada gelişmesi nedeniyle bu enternasyonalist çizginin yakalanması uzun süre mümkün olmadı. Bu noktadaki süreklilik de, Manifesto'nun geleneğine yeniden bağlanmak üzere İkinci Enternasyonal'in sosyal şoven çizgisinden koparak Komünist Enternasyonal'i kuranlar tarafından sağlandı. Bugün Komünistlerin ulusal soruna bakışı tahrif ediliyor. Bu nedenle aynı görev bugün komünistlerin önünde duruyor.

Köz'ün Sözü

Emekçilerin Bağımsız Kitlese Birleşik Mücadelesini Yükseltmek İçin Referandumda Boykot; Seçimlerde Ortak Aday

12 Eylül'de yapılacak olan anayasa referandumuna bir aydan az bir zaman kaldı. Kendisini demokrasi havarisini ilan eden AKP hükümeti önerdiği anayasa değişikliği paketiyle, iktidarının sekizinci yılında, 12 Eylül Anayasası'nı ve 12 Eylül rejimini değiştireceğini, darbelerden hesap soracağını ve devlet içerisinde daha sivil ve demokratik bir örgütlenme yaratacağını iddia ederek, 2011 genel seçimleri öncesinde anti-demokratik bir referandum sürecini başlattı. Düzen güçleri AKP'nin anayasa paketine EVET yahut HAYIR diyenler olarak, şimdilik güçleri de nicelik olarak başa baş görünen, iki kampa ayrıldılar. Bir tarafta AKP sözde 12 Eylül rejimini eleştirmiş gibi bir kampanya yürüterek seçim skorunu yükseltip pozisyonunu korumaya dönük bir kampanya yürütüyor; böylece "12 Eylül Anayasasını değiştiriyorum" edasıyla aynı anayasayı bir kez daha halka onaylatma gayretini gösteriyor. Diğer tarafta rakipleri güya gerici ve Amerikancı AKP'ye karşı çıkıyor; böylece "12 Eylül Anayasasını değiştiriyorum" edasıyla aynı anayasayı bir kez daha halka onaylatma gayretini gösteriyor. Diğer tarafta rakipleri güya gerici ve Amerikancı AKP'ye karşı çıkıyor; böylece "12 Eylül Anayasasını değiştiriyorum" edasıyla aynı anayasayı bir kez daha halka onaylatma gayretini gösteriyor. Diğer tarafta rakipleri güya gerici ve Amerikancı AKP'ye karşı çıkıyor; böylece "12 Eylül Anayasasını değiştiriyorum" edasıyla aynı anayasayı bir kez daha halka onaylatma gayretini gösteriyor.

Referandumun 12 Eylül Rejimini Değiştirmekle Bir İlgisi Yoktur

12 Eylül'de yapılacak olan anayasa referandumuyla ilgili olarak tespit edilmesi gereken ilk nokta, bu referandumun 12 Eylül rejimini değiştirmekle uzaktan yakından bir ilgisinin olmadığıdır. Ne AKP ve kendi yanına çekmeyi başardığı EVETçiler, ne de CHP'nin ve MHP'nin başını çektiği HAYIRcılar 12 Eylül rejimini değiştirmeye niyetlidirler. Açıkçası, AKP'nin hazırlayıp meclis çoğunluğundan yararlanarak referandumla götürdüğü anayasa metni 12 Eylül Anayasası'nın yerine önerilen yeni bir anayasa değildir. Bu taslak daha önce defalarca yapıldığı gibi 12 Eylül Anayasası'nın iktidardaki partinin çıkarlarına ve seçim kaygılarına göre makyajla düzeltilmesidir. AKP bu anayasa değişikliğiyle, 12 Eylül anayasasını emekçilere ve ezilenlere ikinci kere halk oylamasıyla onaylatmak istemektedir. Sandıktan EVET de çıksa, HAYIR da çıksa, sandıktan asıl olarak 12 Eylül Anayasası çıkacaktır ve 12 Eylül rejimi sürmeye devam edecektir.

Aslında AKP'nin anayasa paketinin 12 Eylül rejimini neden değiştiremeyeceğini görmek için önerilen anayasa paketine bakmaya gerek yoktur. Zira bir rejimin ürünü olan yasama meclisleri tarafından önerilen anayasa değişiklikleri ister meclis tarafından onaylansın ister referandum yoluyla halk tarafından, mevcut rejimi değiştiremez. Mevcut rejimin değişmesi her şeyden önce yeni rejimin anayasasını yapacak olan meclisin niteliğinin değişmesine bağlıdır. Zaten bir rejimin niteliğini belirleyen de o rejimin anayasasını yapacak meclisin niteliğinden başka bir şey değildir. Bu nedenle burjuva demokrasilerinde rejimler anayasa maddelerinde yapılan değişikliklerle terdiden değişmezler. Bu nedenle 12 Eylül rejiminin bir ürünü olan bugünkü meclisin 12 Eylül rejimini değiştiremeyeceği, devleti yeni bir temelde örgütlenmeyeceği, darbelerden hesap soramayacağı açıktır.

Burjuva demokrasilerinde rejimler ya devletin örgütleniş biçimi alt üst edecek olan devrimler sonucunda, ya düzen güçlerinin devleti farklı bir temelde yeniden örgütlenmek için yaptığı askeri yahut "sivil" darbeler sonucunda, ya da mevcut rejimin top yekün iflas etmesiyle kurulan kurucu meclislerin ürettiği anayasalarla değişirler. Kurucu meclisin nasıl seçildiği de elbette, kurucu meclisin yaratacağı anayasayı ve o anayasa üzerinde kurulacak olan rejimin karakterini belirler. Kurucu meclis olmadan yapılan anayasa değişiklikleri de ekseriyetle mevcut rejimin makyajlanması anlamına gelir. Bugün AKP'nin de yaptığı tastamam budur.

Burjuva Demokrasilerinde Anayasal Rejim Terdiden Değişmez

Eğer anayasadaki madde değişiklikleri ile anayasal rejimler değişecek olsaydı zaten 12 Eylül rejiminin bugüne kadar defalarca değişmiş hatta terdiden ortadan kalkmış olması gerekirdi. Ne de olsa 1982 anayasası bugüne kadar 16 kez değişikliğe uğramış, anayasanın toplam 83 maddesi

değiştirilmiştir. Açıkçası çıkarılan onca hengâmeye karşın, AKP'nin referandum paketindeki önerileri şu ana kadar yapılan değişikliklerden farklı kılan hiçbir özellik yoktur. Bugüne kadar 1982 Anayasası'nda yapılan değişikliklerle idam cezası kaldırılmış, sendikaların siyasi faaliyette bulunmasını yasaklayan yasalar kaldırılmış, toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenlemede izin alma zorunluluğu kaldırılmış, DGM'lerdeki asker üyelerin yerine sivil yargıçların atanması sağlanmış, düşünme ve anlatım özgürlüğüne dair maddeler anayasaya eklenmiş, herkesin derneklere üye olma hürriyeti sağlanmış, seçme ve seçilme yaşı indirilmiş, özel hayatın gizliliği, haberleşme hürriyeti gibi maddeler anayasaya eklenmiştir. Ancak bu değişikliklerden hiç birisi 12 Eylül rejimini zerre kadar değiştirmemiş, 12 Eylül karanlığını aralamamıştır. Zaten bu değişiklikler de şimdi gündeme getirilen değişiklik gibi demokrasi ihtiyacının dayattığı ve gerektirdiği değişiklikler değil emperyalistlerin dayattığı ve onların ihtiyaçlarına cevap teşkil eden değişikliklerdir.

İşte AKP'nin "12 Eylül rejimini değiştiriyoruz" çığlıklarında ortaya attığı değişik önerilerinin bugüne kadar yapılan bu değişikliklerden en ufak bir farkı yoktur. Aradaki tek fark AKP'nin kopardığı kuru gürlü ve kitleler arasında yarattığı yanlısamadır.

AKP'nin önerdiği anayasa paketinde 12 Eylül rejiminin özünü ilişkin herhangi bir değişiklik önerisi bulmak mümkün değildir. Bunu anayasa değişikliği paketinde Kürtlerin demokratik hak ve özgürlüklerine dair tek bir maddenin bile olmamasından görmek mümkündür. Anayasanın ne herkesi Türk olarak tanımlayan maddesi, ne anadilde eğitimi engelleyen maddeleri değiştirilmektedir. Ezilenlerin ve sömürülenlerin örgütlü mücadelesinin her türlü engellemeye hedefleyen Terörle Mücadele Yasası ve Türk Ceza Kanununun ilgili maddeleri aynen korunmakta, emekçilerin ve ezilenlerin mecliste temsil edilmelerini engelleyen %10 barajına ve propaganda yasaklarıyla dolu seçim yasalarına hiç dokunulmamaktadır. AKP anayasa paketiyle 12 Eylül anayasasını yamamaktan başka bir şey yapmamaktadır.

AKP'nin Referandum Planının Ardında Seçim Hazırlığı Yatmaktadır

AKP'nin anayasa referandumunu gündeme getirmesinin temel sebebi 12 Eylül rejimiyle hesaplaşmak değil asıl olarak önümüzdeki genel seçimlere hazırlanmaktır. Bu seçim hazırlığının sıradan bir seçim hazırlığı olmadığı da açıktır.

KÖZ sayfalarında pek çok kez belirttiğimiz gibi, AKP asıl olarak Amerikan emperyalizminin Orta Doğu ve Türkiye üzerindeki planlarını hayata geçirmek için 28 Şubat darbesinin ardından kurulan, gücünü Amerikan emperyalisti efendilerinden alan bir partidir. Ne var ki AKP, Amerikan emperyalizminin planlarını uygulamaya çalıştıkça yıpranmakta ve zayıflamaktadır.

AKP'nin ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'ne bağlı olarak Ortadoğu'da Kürtleri teslim alma projesinin bir parçası olarak hayata geçirdiği Kürt Açılımı, Kürt özgürlük hareketinin örgütlü mücadelesi nedeniyle AKP üzerinde bir baskı oluşturmuş; bu açılım önce demokrasi açılımına, ardından da Millî Birlik Projesi'ne dönüşerek duvara çarpmış; bu süreçte AKP'nin sınırın ötesinde ve berisinde yürüttüğü operasyonlar ve Kürtlerin demokratik haklar ve özgürlük mücadelesinin önüne koyduğu engeller, Kürtlerin AKP hakkındaki yanlısamalarını kırmaya başlamıştır.

Benzer bir biçimde kah 1 Mayıs bayram ilan ederek, kah "Taksim'i 1 Mayıs alanı ilan ettim" diyerek emekçileri kendi yanına çekmeye çalışsa da, bu "hediyelerin" emekçilere gönderilmediği, seçim yatımı olarak sendika bürokratlarına rüşvet olarak teklif edildiği açıkça görülmüştür. Zaten açıktır ki, AKP'nin uyguladığı ekonomik politikalar emekçilerin de AKP'den giderek uzaklaşmasına sebebiyet vermiştir. Kısacası 2011 seçimleri öncesinde AKP zayıflamakta ve güç kaybetmektedir. Şimdi de seçimlerde sık sık yaptığı gibi rüşvet dağıtarak, demokratik açılım aldatmacasında olduğu gibi "anayasa açılımı yapıyorum" kandırmacasına başvurarak bu kayıplarını önlemeye ve telafi etmeye çabalamaktadır.

AKP'nin yıpranmaya ve zayıflamaya başladığı bu süreçte, AKP'yi sıkıştıran iki ayrı etken daha vardır. Bunlardan ilki Amerikan emperyalizminin AKP'nin Türkiye'deki burjuva diktatörlüğünün bekliliğini daha fazla yürütmemesi ihtimalini göz önüne alarak, Türkiye sınırları içinde kendi planlarını hayata geçirecek ikinci bir alternatif yaratmış olmasıdır. Deniz Baykal'ın bir komplo sonucunda koltuğunun kaydırılması ve yaklaşık iki yıldır mutfakta pişirilen Gandhi Kemal'in CHP'nin başına getirilmesiyle CHP, Amerika'nın planlarını uygulayabilecek, ezilenleri ve emekçileri kendi kuyruğuna takarak açılım sürecini devam ettirebilecek bir alternatif durumuna gelmiştir. Gandhi Kemal'le imaj tazeleyen bir CHP, AKP için büyüyen bir tehdit durumundadır.

AKP'yi sıkıştıran ikinci ve daha önemli bir başka etken ise Türkiyelileşen ve giderek daha aktif bir siyasi varlık gösteren BDP'nin varlığıdır. DTP 2007 seçimlerinde sol, sosyalist ve devrimci hareketle ortaklaşa bir şekilde yürüttüğü Bin Umud kampanyası sonucunda meclise 22 milletvekili sokmayı başarmış, 2009 Yerel Seçimlerinde Kürdistan'da AKP'yi gerileterek hem AKP için hem de onun vasıtasıyla planlarını uygulamak isteyen ABD emperyalizmi için giderek büyüyen bir tehdit haline gelmiştir. DTP/BDP çizgisi aynı zamanda AKP'nin Kürt açılımını boşa çıkartmayı başarmış, Kuzey Kürdistan'daki gücünü pekiştirerek, metropollerdeki Kürt emekçilerini daha fazla siyasallaştırarak, yüz binleri Newroz'lara yığarak AKP'yi sıkıştırmaya devam etmiştir. Her ne kadar DTP/BDP'nin bu performansı yapabileceklerinin altında bir seferberliği ifade etse ve DTP/BDP hala daha çok bir Kürt partisi gibi ve esas olarak Kürt illerindeki güç dengesini koruyup geliştirme saikiyle hareket ederek kendi gücünü kısmen budamakta olsa da, hala ABD'nin ister "ılımlı islam", ister "demokratik kemalizm" kılıfları altında geliştirdiği alternatifleri karşısında tek muhalefet odağının ağırlik merkezi olmaya devam etmektedir.

İşte böyle bir ortamda, önümüzdeki genel seçimlerde burjuva diktatörlüğünün bekliliğini ve Amerikan emperyalizminin desteğini elinden kaptırmamak için, AKP hem CHP'yi, hem de BDP'yi geriletmek amacıyla referandum gündemini ortaya atmış, bu şekilde bir taşla iki kuş vurmaya hedeflemiştir. İşin aslı referandum AKP'nin her iki tehdidi de bertaraf etmesi için bulunmaz bir fırsattır. AKP'nin referandum paketindeki kayda değer değişiklikler Kemalilerin yargı üzerindeki, yargının da meclis üzerindeki etkisini kırmaya yönelik değişikliklerdir. AKP bu maddeleri anayasa paketine ekleyerek, yıllardır 12 Eylül rejiminin değişmesi istediğini söyleyen Kemalistleri HAYIR cephesine oturtmayı başarmış, bu şekilde onlara karşı bir avantaj elde etmeyi planlamıştır. AKP, sadece EVET ve HAYIR cephesi üzerine kurulu bir referandumda da, BDP'nin ya bu kanatlardan birisine yedeklenerek, ya da bu politik gündemden yalıtılarak geri düşmesini hedeflemektedir.

Böyle bir planla anayasa paketini imal eden AKP, referandumda oy verecek yığınları 12 Eylül rejimine, 12 Eylül Anayasası'na karşı olanlar ve yandaş olanlar diye ikiye bölme gayretindedir. Rakiplerini darbelerle aynı safta yer almaya suçlayan AKP, bir yandan "devlet içerisindeki askeri-bürokratik rejimi zayıflatıyoruz" derken bir yandan da gözü yaşlı bir şekilde 12 Eylül'de asılan devrimcilerden Erdal Eren'den, Necdet Adalı'dan onları faşist katillerle bir kefeye koyarak söz etmekte, idamlar üzerine demagoji yaparak faşistlerle devrimcileri tıpkı 12 Eylülcüler gibi "karıştırıp barıştırmaya" heveslenmektedir. AKP'nin bu şekilde sol hareketin 12 Eylül'den hesap sormak isteyen bir kesimini de kendi kuyruğuna takmaya çalışmaktadır.

12 Eylül referandumu sadece AKP için değil, rakipleri için de bir seçim hazırlığıdır. Zira başta CHP olmak üzere AKP'nin rakipleri de referandumda yıpranan AKP'yi gerileterek burjuva diktatörlüğünün bekliliğini yapmayı hedeflemektedirler. Düzen güçlerinin AKP karşıtı kanadı, AKP'nin 12 Eylül Anayasası'na EVET demektirler. Gandhi Kemal'i CHP'nin başını çektiği bu kanat da AKP'ye karşı olan sol hareketi AKP'yi geriletmek adına kendi kuyruğuna takmaya çalışmaktadır.

Sivil Bir Anayasa Talebiyle "Yetmez ama EVET" Demek AKP'ye Yedeklenmektir

Böyle bir siyasi ortamda AKP'nin önerdiği anayasa paketinin 12 Eylül rejimini ortadan tamamen kaldırmaya da, sivil bir anayasa için bir adım olduğu iddia ederek "Yetmez ama EVET" diyenler yok değildir. Çoğunlukla liberallerin savunduğu ve sosyalist hareketin de bir kısmını etkisi altına alan bu bakış açısının ardında sivilleşme kavramına dair yanlış bir kalkış noktası yatmaktadır.

Liberallerin bir kısmı AKP'nin anayasa değişikliği paketindeki maddelerin Kemalistlerin devlet üzerindeki ayrıcalıklarını budadığının, meclisin yetkisini arttırdığının altını çizerek, bu anayasanın daha gelişkin bir sivil demokrasi getireceğini, bu sayede devlet içerisindeki bürokratik örgütlenmenin bünyesinin kırılacağını öne sürmektedirler.

Bu bakış açısı devletin örgütlenme mekanizmalarından meclisin diğer bürokratik aygıtlara kıyasla millete daha yakın olduğu, bu nedenle meclisin yetkisinin artmasının bürokratikleşmeyi azaltacağı ve sivil demokrasiyi güçlendireceği iddiasından beslenmektedir. Oysa meclisi devletin diğer bürokratik kurumlarından ayıran hiçbir özellik yoktur. Mevcut baraj sistemi ve seçim yasalarıyla emekçilerin ve ezilenlerin mecliste temsiliyeti zaten engellenmektedir. Bu meclis emekçilerin, ezilenlerin temsil edildiği bir meclis olmadığı takdirde, meclis üyeleri devletin memurlarından farksızdır. Bunu Meclis'in DTP'yi kapatmak için elbirliği yapmasından, Ahmet Türk'ün ve Aysel Tuğluk'un milletvekilliklerinin düşürülmesini sağlamalarından ve KCK operasyonları boyunca tutuklanan seçilmişlerin ve kitle örgütü temsilcilerinin akıbetinden açıkça görmek mümkündür.

12 Eylül rejiminin kurallarına göre oluşmuş, düzen güçlerinin kontrolünde olan bir meclisi anayasa mahkemesine karşı güçlendirmek 12 Eylül rejimi içinde bir düzenleme yapmak anlamına gelmez. Olsa olsa meclisi elinde tutan burjuva partisini, anayasa mahkemesini elinde tutan güçlere karşı güçlendirmek anlamına gelir. Bu nedenle bürokratik devlet aygıtını zayıflatmak, Kemalizmin etkisini kırmak adına "Yetmez ama EVET" demenin AKP'yi güçlendirmekten başka bir şeye hizmet etmeyeceği açıktır.

Bunun bir ifadesini de CHP cephesinde görmek zor değildir. CHP Hayır kampanyasında MHP ile buluştukça kendi bünyesindeki nispeten liberal unsurlar koparak "yetmez ama evet" kampanyasına destek olmaya ve böylece AKP'ye dolaylı destek sunanlara katılmaktadırlar.

HAYIR'cılarla EVET'çilerin Ortak Yönleri, Farklılıklarından Fazladır

Referandum söz konusu olduğunda sol hareket içerisinde etkin olan bir diğer görüş de AKP'yi geriletmek için bu anayasa paketine HAYIR demek gerektiğidir. Elbette referandum paketinden HAYIR çıkması AKP'yi zayıflatacak olsa da, asıl olarak AKP'nin rakiplerini güçlendirecektir. AKP'yi geriletmek adına referandumda HAYIR oyu vermek, Amerikan emperyalizminin Türkiye aracılığı ile yürütmekte olduğu planları Gandhi Kemal'i CHP ile yürütmesine EVET demek olacaktır. Çıkacak bir HAYIR oyunun MHP'nin de yıldızını parlatması da kuvvetle muhtemeldir.

AKP'yi zayıflatmak için referandumda HAYIR cephesinde yer alınması gerektiğini savunan sol akımlar da aynı "Yetmez ama EVET" diyenler gibi düzen güçlerinden birisinin diğerine tercih edilebilir yani ehven-i şer olduğunu ifade etmektedir. Elbette sol hareket içerisinde ne EVETçilerin ne de HAYIRcılarının referandumun sonucunu etkileyebilecek matematiksel bir etkilerinin olmadığı açıktır. EVET / HAYIR cephesinde konumlanan sol hareketin aldığı tutum referandum sonucunu etkileyecek bir etkileri olduğu için değil, politik olarak üstü kapalı bir biçimde savundukları oportünist tutum nedeniyle önemlidir. Çünkü bu kesimlerin ehven-i şer diyerek takındıkları tutum önünde sonunda işçi ve ezilenlerin düzen güçleriyle aynı tarafta olabileceği saptamasına çıkar. Kökleri Lassalle'cılıkla olan bu tutum oportünizmin en sık görülen biçimlerinden birisidir.

Üstelik bu tutum kendisini ekseriyetle "reel siyaset yapma" masalı ardına gizler. Referandumda EVET / HAYIR cephesinde konumlanan sol

akımlar da açıkça reel siyaset yapma masalının ardına sığınmakta ve düzen güçleri arasındaki rekabetten yararlanmayı bilmenin öneminden bahsetmektedirler. Ne var ki, söz konusu reel siyaset yapmak ve mevcut siyasi gelişmelerde bir taraf olmaksızın hem EVETçilerin hem HAYIRcıların göze çarpan asıl ortak yönleri, bu kesimlerin ezici bir çoğunluğunun ne 2007 genel seçimlerinde ne de 2009 yerel seçimlerinde DTP/BDP çizgisinin odağında olduğu ortak aday çalışmalarına rağbet göstermemiş, düzen güçlerine karşı emekçilerin ezilenlerin cephesinde konumlanmamış olmalarıdır. Bu tutumun adı reel siyaset yapmak değil, emekçilerin ezilenlerin bağımsız bir mücadele hattını örme sorumluluğundan kaçınmak ve siyaset yapacağı derken düzen güçlerinin kuyruğuna takılmaktır.

Ezilenlerin ve Sömürülenlerin Düzen Güçlerine Yedeklenmemesi İçin Alınacak Tek Doğru Tutum BOYKOT'tur

AKP hükümeti, 12 Eylül'de yapılacak olan referandumda emekçileri yamalı ve yamasız 12 Eylül anayasaları arasında bir tercih yapmaya zorlamaya, 12 Eylül anayasasını tekrar emekçilere onaylatmaya çalışmaktadır. Referandum aynı zamanda bir sonraki seçimlerde burjuva diktatörlüğünün bekçiliğini kimin yapacağını bir ön provasıdır. Bu durumda elbette işçiler ve ezilenlerin özgürlüğü için mücadele edenlerin o ya da bu nedenle EVET yahut HAYIR diyerek, düzen güçlerinin bir kanadına yedeklenen oportünist tutumdan uzak durması gerekmektedir. Sadece bu nedenle bile boykot işçiler ve ezilenler cephesinin elindeki tek alternatiftir.

Nitekim 12 Eylül referandumuna ne EVET ne HAYIR diyerek, boykot tutumu alacak olan sol akımların sayısı hiç de az değildir. Üstelik bu akımların önemli bir kesimi Türkiye genelinde oluşturulan boykot cephesinde de yerlerini almıştır. Oluşan boykot cephesinin kompozisyonuna bakıldığında daha önce 2007 ve 2009 seçimlerinde oluşan ortak aday çalışmalarına katılmayan siyasi akımların da boykot cephesi etrafında bir araya geldiğini görmek zor değildir. Bu durum önümüzdeki süreç için bir avantaj olarak değerlendirilebilir.

Ne var ki sol hareketin bu kesiminin referandumda boykot demesi, aslında içinden geçtiğimiz siyasi sürece dair ortak bir siyasi tutum aldıkları anlamına gelmemektedir. Zira herkesin boykot demesinin nedenleri farklıdır. Kimi akımlar ilkesel olarak referandumun boykot edilmesi gerektiğini savunmaktayken, kimi akımlar AKP'nin değişikliklerini yetersiz bulduklarından boykot cephesinde yerlerini almıştır, kimi akımlarsa bugün emekçilerin anayasa değişikliği diye bir gündeminin olmadığını savunmaktadırlar. Boykot diyenlerin ortaklaştıkları asıl konu düzen güçlerine yedeklenmemek gerektiğidir.

Siyaset yaparken düzen güçlerine yedeklenmemek doğru bir kaygı olsa da, yedeklenmemek eksenli bir siyaset yapılmaz. Böyle bir siyasi anlayışın sonucu olsa olsa kadroları ve militanları temiz tutmak adına siyasetten yalıtılmak olur. Bu siyasi bir iddiadan ziyade doktrinerlik temiz tutma arayışının bir ifadesi olarak doktrinerlik sınıfına girer. Siyaset yaparken ne yapılmaması gerektiğinden ziyade ne yapılması gerektiğini ifade etmek gerekir. Dolayısıyla burjuva demokrasisine yedeklenmemek için sadece EVET ve HAYIR demenin yanlışlığını ifade etmek ve bu yanlışlıklar nedeniyle boykot sonucuna varmak değil, aynı zamanda bu siyasi hesapları bozacak bir başka

siyasi hesap oluşturmak da gereklidir.

Referandum Sürecini Aktif, Görünür ve Eylemlî Bir Boykot Çalışmasıyla Genel Seçimlere Bağlamak Gerekir

Düzen güçlerinin asıl planı 2011 genel seçimlerine böyle anti-demokratik bir referandum süreciyle hazırlanmaksızın, boykot cephesinin de bu saldırıya yanıt vermesi gerekir. Bir başka deyişle referandum sürecini genel seçimlere uzanan bir siyasi çalışmaya evirmeleri, bu doğrultuda hareket etmeleri gerekmektedir. Referandum sürecinde EVET – HAYIR diyen düzen güçlerinin üzerinde anlaşılacak temel nokta BDP'nin ve BDP etrafında bir araya gelen sol hareketin bir sonraki seçimlerde zayıflaması, yeni mevziler kazanılmasının engellenmesi hatta meclisteki mevzilerin kaybedilmesini sağlamaktır. Bu nedenle boykot cephesinde bir araya gelen sol hareketin siyasi tutumu sadece boykot demekle yetinmeyip bu plana bir karşılık olarak **"referandumda boykot seçimlerde ortak aday"** olmalıdır. Referandum sürecini genel seçimlere bağlamak ise temennilerle yapılamaz. Bunun için "nasıl bir boykot çalışması" yapılması gerektiğini tasarlayıp uygulanmasını sağlamak üzere açık seçik tarif etmek gerekir.

AKP'nin referandum çağrısının kendileri açısından en etkili yanı "ya bizden yanasın, ya darbecilerden" diyebilmesidir. 12 Eylül'e karşı siyasi bir mücadele verilmesi gerektiğini savunanlar EVET ve HAYIR dayatması içerisinde kendilerine bir yer bulamamaktadırlar. Bu nedenle yapılacak olan boykot çalışması her şeyden önce karşısına hem EVET'çilerin hem HAYIR'cıların teşhirini yapan, ortaklaşa yürütülen boykot çalışmasını da hem kendileri açısından hem de kitleler açısından görünür kılan bir çalışma olmak zorundadır. Bu maksatla **"12 Eylülde 12 Eylülcülerin hepsini boykot ediyoruz"** fikrini öne çıkaran bir aktif boykot çalışmasının zemini ve gereği vardır.

Kürdistan Gerçekliğinin Ortaya Çıkarttığı Özgünlük

Kürdistan'ın ayrı bir ülke olduğunun kabulü Kürdistan sorununun çözümünün asgari koşulunun ve ilk adımının "ulusun özgürlüğü ülkenin bağımsızlığı" olması gerektiğini gerektirir. Bunu teorik olarak ifade edenler hem ezen uluslar tarafında hem de ezilen ulus cephesinde mevcuttur. Ama bu fikirden hareket ederek siyaset yürüten somut bir hareketin mevcut olduğundan söz etmek mümkün değildir.

Böyle bir hareket olsaydı o takdirde bu hareketin sadece referandumlarda değil her türlü seçimde de sandığı red ederek boykot tutumu alması doğru ve gerekli olurdu. Metropollerde ise tavizsiz bir biçimde Kürtlerin azınlık haklarını ve demokratik taleplerini öne çıkararak demokrasi mücadelesi veren başka güçlerle ortak bir cepheye demokratik haklar mücadelesinin bir parçası olması gerekirdi. Dolayısıyla da böyle bir hareketin gereği aynı zamanda da Kürdistan'daki çalışmayla metropollerdeki çalışmayı birbirlerinden ayırarak birbirleriyle bağlantılı ve ilişkili de olsa iki ayrı perspektif ve iki ayrı mücadelenin ayrı siyasal örgütlenmelerle ve farklı taktik tutumlarla yürütülmesidir. Enternasyonalist komünistlerin ödevi de bu yöndeki gelişmelere öncülük edemiyorsalar dahi destekleyici bir tutumla yaklaşmak olurdu. İşte asıl mevcut olmayan budur ve başka durumlarda olduğu gibi önümüzdeki referandumda da bu gerçekliği göz önünde bulundurarak hareket etmek gerekir.

Ne var ki hali hazırda BDP kendisini bir Kürdistan

partisi olarak değil Türkiye partisi olarak tarif etmektedir ve öyledir de. Bu itibarla seçim politikalarını da somut olarak referandumdaki tutum ve taktiklerini de bu konuyla bağdaşan bir çerçevede tarif etme zorunluluğu vardır. Daha önce yerel seçimlerde de görüldüğü gibi, planlarını esas olarak Kürdistan'daki durum ve olanaklara göre tasarlamaktadır. Bu tutumun ise yerel seçimlerde olduğuna benzer bir sonuç verme olasılığı besbelli yüksektir. Kürdistan'daki durumu ve olanakları merkeze alarak tasarlanan bir referandum çalışması Kürdistan'da AKP'ye gidebilecek oyların önünü kesebilecek olsa da, metropollerde böyle bir sonuç vermesi o kadar garanti değildir. Dolayısıyla oyların AKP istikametine gitmesi olasılığı vardır. Üstelik 2009 yerel seçimlerinde olduğu gibi sol hareket de DTP/BDP'yi öne çıkaran bir çalışma izlemeye yanaşmamakta, burjuva diktatörlüğü de böyle bir çalışmanın önünü kesmek için BDP'ye yönelik saldırılarını, operasyonlarını artırmaktadır. En son İstanbul'da Başakşehir, Beyoğlu, Sultangazi, Sultanbeyli ve Okmeydanı'nda yürütülen operasyonlar bunun açık bir kanıtıdır.

Bu nedenle metropollerde yürütülecek boykot çalışmasında metropollerdeki siyasi durum ve 2009 yerel seçimlerindeki deneyimleri göz önüne alınmalıdır. Bu bakış açısıyla BDP'ye yönelik olanlar başta olmak üzere tüm saldırılara ortak bir yanıt vermeyi ve bunu AKP'nin teşhirine dönüştürmeyi önüne koyan, 12 Eylül günü yapılacak referandumda tüm 12 Eylülcülerini görünür ve aktif bir şekilde boykot etmeye çağırarak ve seçimlerde güçlü bir ortak çalışmanın zemini hazırlamayı hedefleyen bir çalışmayı öne koymak gerekmektedir.

Hesaplarını daha çok Kürdistan'daki durum ve olanaklara dayanarak tasarlayan BDP referandumdaki boykot çalışmalarını sandığa gitmeme biçiminde tasarlamaktadır. Bu tutum esasen Türk solunda çoktandır hüküm süren boykot anlayışının bir ifadesidir. Ancak bu boykot türü seçimlerde kendini gösteren adayları veyahut referandumlardaki seçenekleri boykot etmek anlayışıyla değil, genel olarak seçimleri ve sandığı boykot etme anlayışıyla şekillenmektedir. Oysa BDP'nin tutumu besbelli ki bu değildir ve çıkarları da bunu gerektirmekte değildir. Aksine daha önce kitleleri sandığa gitmeye ve kendi adaylarına oy vermeye çağırması olanların bu referandumda sandığı boykot edip hemen peşinden gelecek olan seçimlerde aynı kitleyi yine sandığa çağırması kendi önünü kesen bir tutum olur.

Elbette Kürdistan'da sandığa gitmeme üzerine kurulu bir boykot çalışması başlı başına göze görünür bir çalışma olur. Zira Kürdistan'da kitlelerin %50-%60'ının sandığa gitmediği bir durumda, bölgede yapılan referandumun herhangi bir etkisi ya da meşruiyeti olmayacaktır. Bu aynı zamanda düzen güçlerine, biz ne bu referandumu ne de bu sandığı tanyoruz mesajını vereceğinden son derece politik ve görünür bir çalışma olur. Böyle bir tutumla referandumda Kürdistan çerçevesinde AKP'ye bir şamar atma ihtimali vardır. Ama bu tutumun Türkiye geneline uyarlanması seçimlerde AKP'ye hak ettiği ve atılabilecek şamarı atmanın önünü büyük ölçüde keser.

Zira toplam gücümüzün %5-%8 arasında bulunduğu batıdaki metropollerde, sandığa gitmeme üzerine kurulu bir boykot çalışması kendisini apolitik nedenlerle sandığa gitmeyenlerden, tailciliklerden ayırmayacak ve bu nedenle hem etkisini hem de görünürliğini azaltacaktır. Üstelik boykot çalışmasına katılan kitleleri ardından ortak adaylara oy vermeye çağırarak için, onlara referandumda ne

yapılmaları gerektiğini değil, asıl olarak ne yapmaları gerektiğini anlatmak gerekir. Bu nedenle boykot çalışması sandığa gitmeyerek değil, sandığa gidip geçersiz oy atarak, tepki oyu atarak hatta somut olarak "12 Eylül'de bütün 12 Eylülcülerini boykot ediyoruz" diyerek gösterilmesi gerekir.

Üstelik burjuva diktatörlüğünün mevcut saldırılarına ortak ve tok bir yanıt veremeyen bir referandum çalışmasının güçlü ve etkili bir şekilde yürütülmesinin mümkün olmadığı da açıktır. Bu saldırılara karşı ne EVETçiler ne de HAYIRcıları kollarını bile kıpırdatmamaktadırlar. Üstelik bu tür yıldırım operasyonlarının önümüzdeki süreç içerisinde artması da kuvvetle muhtemeldir. 12 Eylülcülerin tümünden hesap sormayı hedefleyen ortak bir boykot çalışması yürütmeyi hedefleyenlerin, bu saldırıları AKP başta olmak üzere tüm düzen güçlerini teşhir etmek için kullanması, bu saldırılara karşı eylemlî, kitlesele bir yanıt vermesi, emekçilere ve ezilenlere yapılan saldırıların tümünü protesto etme mücadelesini 12 Eylül referandumunda protesto oylarına dönüştürmeyi hedeflemek gerekmektedir.

Komünistler Referandum Sürecinde ve Sonrasında Emekçilerin Ezilenlerin Birleşik Savunma Hattını Örmeye Çalışacaklardır

Bu nedenle de ortak bir boykot çalışması yürütecek tüm sosyalistleri, tüm farklılıklarımıza rağmen bu ortak çalışmayı birlikte göğüslemeye, referandum çalışmasını seçimlere bağlayarak ezilenlerin bağımsız kitlesele eylemlî savunma hattını örmeye çağırıyoruz. Çünkü EVET veya HAYIR diyenler aslında 12 Eylül rejiminin sürmesini istemektedirler, yamalı ya da yamasız 12 Eylül Anayasası'nı savunmaktadırlar. 12 Eylül rejiminin ortadan kalkması yolunda mücadele eden tek cephe vardır. O da BOYKOT cephesidir.

Bu nedenle yürütülecek çalışmanın "Saldırıları karşı BDP'yi savun, referandumda tüm 12 Eylülcülerini boykot et, seçimlerde AKP'nin ve rakiplerinin karşısına emekçilerin ve ezilenlerin ortak adaylarıyla çık" şiarını merkeze alan bir kampanya olması gerekir. Düzen güçlerinin saldırılarını teşhir ederek ortak bir savunma hattını örmek, referandum çalışmasının merkezine 12 Eylülcülerin tümünün teşhirini oturtmak ve yapılacak eylemlerle, etkinliklerle, mitinglerle, halk toplantılarıyla hem EVETçileri hem HAYIRcıları hem de onlara neden sayarak EVETçilere ve HAYIRcılara yedeklenen liberalleri teşhir etmek gereklidir.

Boykot cephesinin yürüteceği boykot çalışması emekçileri, ezilenleri aktifleştiren, onları sokağa taşıyan bir çalışma olmalıdır. Bu süreç boyunca emekçilere darbecilerin ya da darbe ürünü olan partilerin, DTP'nin meclisteki varlığına bile tahammül edemeyenlerin, barajlarla, tehditlerle, yasaklarla dolu bir seçim sistemi üzerinde varlığını sürdürenlerin, yapılan yıldırım operasyonlarıyla başta BDP olmak üzere demokrasi mücadelesi veren tüm sol hareketin etkisiz kılınmasını hedefleyenlerin 12 Eylül rejimini değiştiremeyeceğinin propagandası yapılmalı, bu referandumun 12 Eylül rejimiyle ilgili değil asıl olarak seçim hesaplarıyla ilgili olduğu anlatılmalı ve kitleler referandumda boykote, seçimlerde ise ortak adaya oy vermeye çağrılmalıdır.

Bu bakış açısıyla "12 Eylülcülerin hepsini boykot ediyoruz" şiarıyla, referandum çalışmasını seçimlere hazırlığın ve emekçilerle ezilenlerin eylemlî birleşik cephesini güçlendirmenin bir adımı olarak ele alacağız.

KÖZ'ün Boykot Platformdaki Tutumu Üzerine

KÖZ'ün arkasında duran komünistler açısından böyle bir aktif boykot kampanyasının gereği emekçileri ve ezilenleri sandığa giderek neyi nasıl boykot ettiklerini açıkça söyleyip seçimlere hazırlanmak olmalıydı. Ne var ki bu tutum boykot cephesinin geneli tarafından uygun görülmemiş ve benimsenmiş değildir. Ancak bu tür durumlarda KÖZ'ün tutumu hiçbir zaman kendi farklı görüşlerini bahane ederek birleşik bir eylemden yan çizmek olmamıştır bu sefer de öyle olmayacaktır. Aksine KÖZ'ün

ödevlerinden biri de kendini bu tür doktrinerlerden ayrı tutmaktır.

2007 seçimlerinden bu yana komünistler KÖZ sayfalarında emekçilerin ve ezilenlerin birleşik, kitlesele, eylemlî bir savunma hattını örmesi gerektiğini savunuyorlar ve bu doğrultuda bir mücadele veriyorlar. İçinden geçtiğimiz dönemde acil ödevlerimiz değişmiş değildir. 2007'de Bin Umur çalışması, 2009'da ise Birlikte Başarabiliriz Platformu bu çalışmayı yürütmek için uygun zemini oluşturmuştu. İçinden geçtiğimiz

dönemde ise böyle bir savunma hattını örnek referandumda eylemlî, aktif ve görünür bir boykot çalışması yürütmekten ve genel seçimlerde ortak aday çalışması yapmaktan geçmektedir. Diğer bir deyişle, bizim referandumda takındığımız tutum yeni bir tutum değil, 2007'den beri izlediğimiz taktik çizginin devamıdır.

Bu doğrultuda üzerimize düşen tüm sorumluluğu kayıtsız şartsız üstleneceğiz. İçinde bulunduğumuz boykot platformunda referandum

sürecinde izlenmesi gereken doğru tutumu ifade ettik ve tüm sosyalistleri böyle bir boykot çalışmasına çağırдық. Ancak boykot platformunda referandumda yürütülecek boykot çalışmasının niteliğine ve şekline dair alınacak kararların hiçbirisi bizim boykot platformunda ortak bir çalışma yürütmemize engel olmayacaktır. Aksine içinden geçtiğimiz süreçte esas olan tüm farklılıklara rağmen boykot çalışmasını ortak bir şekilde yürütmektir.

